
BIBLIOTECA NAZIONALE
VITTORIO EMANUELE
6
11 MD
18

CALLIMACHI
HYMNI et EPIGRAMMATA:

Quibus acceſſerunt

THEOGNIDIS CARMINA:

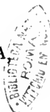
NEC NON

EPIGRAMMATA

Centum ſeptuaginta ſex

Ex ANTHOLOGIA GRÆCA,

Quorum magna pars non ante ſeparatim excuſa eſt.

His adjuncta eſt

GALENI Suaſoria ad ARTES.

NOTAS addidit,

Atque omnia emendate imprimenda curavit

EDITOR.

In Præfatione diſſeritur de Linguæ Græcæ Pronunciatione; ſecundumne *Quantitatem* an *Accentum* melius proced[illegible]

Ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
De ſe ipſe Callimachus.

LONDINI:

Impenſis GUL. THURLBOURNE Bibliopolæ Cantab.
Veneunt
Apud J. NOURSE, P. VAILLANT, J. BEECROFT, Lond.

MDCCXLI.

PRÆFATIO.

LIBITUM eſt mihi Callimachum minori forma imprimendum curare; tum quod ejus exemplaria difficillime reperirentur, nec niſi grandi venirent pretio; tum etiam quod a docto quodam ludi litterarii magiſtro, ut id facerem, non ſemel rogatus eſſem. Invaluit jam conſuetudo, mala hercle, niſi uterque male judicamus, ut Poetarum Græcorum vix quidquam in Scholis noſtris prælegatur, præter excerptas quaſdam Homeri atque Heſiodi particulas. Sæpenumero quidem queſtus ſum ipſe, conquerenteſque audivi viros eruditos, cum dicerent ſibi pueris nihil Græci lectum fuiſſe, excepto Homero & capitulis quibuſdam Nov. Teſt. cumque poſtea Sophoclem vel Demoſthenem in manus ſumpſiſſent, plane hoſpites fuiſſe, velut qui in diverſum orbem deferuntur. Hinc factum eſt, ut carmina illa Græca, quæ identidem typis evulgantur, vix unquam legi digna ſint, quippe vacua rerum, verborum plena; centones ex Homero, ſine nitore vel arte. Nam ſi adoleſcentes ad Elegiam aut Epithalamium ſcribendum accedant, guſtatis tantum vetuſtis illis vel bella vel res ruſticas tractantibus, quid fiet? non

mirabere certe, ſi ſe turpiter dederint. Huic igitur incommodo ut aliquatenus medeamur, tyronibus Græcæ Poeſeos candidatis *Callimachi Hymnos* in manus tradimus, quorum nihil ſimile aut ſecundum nunc habemus. Cumque omnes homines varietate ineſcari ſoleant, hac etiam in parte Lectori minime defuimus; nam poſtquam ex Hymnis Callimachi bonos verſus heroicos facere didicerit, ex *Epigrammatibus* ejus, quæ ſubjecimus, ſtatim Elegiacos facere diſcet; nec tantummodo ex *Iſtis*, ſed etiam ex *Theognide*, cujus Carminum plus quam dimidia pars Callimachum ſubſequitur.

Ceterum *Epigrammatum Callimachi* novam verſionem concinnavimus, proſaicam nempe; erat enim antehac non niſi metrica. Verſione vero pedibus vincta, ut hoc obiter dicam, nihil abſurdius puto; ubi fere interpres eget interprete, & ἀντιγράφῳ ipſo obſcurior eſt; ut ad Græca recurrendum ſit lectori, qui volet intelligere Latina. Non enim nauci eſt verſio, niſi id efficit, ut celerius arripias Græcorum verborum ſenſum. Eſt ſane bona verſio vice commentarii & ſcholiorum; bonam dico *fidelem & perſpicuam*; nam *elegantem* qui poſtulat, faſtidioſus eſt; elegantiæ in Terentio & Cicerone quærendæ ſunt: qui *ligatam pedibus*, faſtidioſior; Virgilium & Ovidium adeat, qui bonos verſus deſiderat.

Deinde *Epigrammata* plus quam trecenta ex *Anthologia Græca*, judicio arbitrioque noſtro excerpta, exhibuimus: hiſque verſionem ſubinde recentem & noſtrm,

noſtram, ſemper vero, ni fallor, vulgata emendatiorem adjunximus. Codicem manu ſcriptum Callimachi nullum unquam vidi, Editiones vero vetuſtiſſimas quaſque atque optimas ſuppeditavit ſplendidiſſima Bibliotheca *Richardi Mead* Archiatri. Cum autem vix cuiquam hodie ſatis ſit, illius viri nudam feciſſe mentionem, ne nos quidem eum nominaſſe tantummodo contenti erimus; quippe qui Philoſophiam & Humaniores Litteras cum Medicina ſua ita conjunxerit, ut in ſingulis peræque eminere videatur; cujuſque domus, & cor ipſum, atque adeo ipſe totus ſtudioſis & induſtriis hominibus ſemper patuerit, & nunc cum maxime pateſcat.

Denique, ut juſtum fieret volumen, quærebam aliquid proſæ orationis, quod non modo venuſtate, ſed & novitate ſe commendaret; nec inveni quidquam excellentius *Galeni Suaſoria ad Artes.* Erit enim recens & nova lectoribus, ſi perpaucos excipias, omnibus, quaſi nunc primum prodiret in lucem; & eſt certe plurima eruditione perſperſa, & omni lepore conditiſſima.

Notæ meæ cum voluptate & fructu, ni fallor, legentur; ſunt enim pleraque in eis *intacta* & *nova*, &, niſi nimis blandi ſunt amici, *vera.* Callimachum ipſum ſæpe illuſtravi, emendavi etiam aliquoties non infeliciter. Verſionem non mutavi quidem, quod nunc pœnitet, & faciam in altera editione; ſed paſſim in notis correxi. Mirabar

equi-

4

equidem, cum tot locos ab Interpretibus parum intellectos occurrere viderem.

Et jam finis esset hujusce Præfationis; nisi hortatu viri nobilitate & eruditione præstantis, cujus subinde convictor sum, de pronuntiatione Linguæ Græcæ paucula perstringenda restarent. Cum enim hujus rei mentio incidisset, & ego Demosthenis aliquid recitassem: Magna, inquit ille, cum voluptate audio te Græca pronuntiantem ex quantitate, nulla accentus ratione habita; ipse enim id semper facio, ipsumque Demosthenem sic fecisse mihi plane persuasi. Recte, inquam, & vere putas; cui enim non absurdum videatur, ut a simplicissimis incipiamus, *τίθημι* & *τίθεμαι*, *δίδωμι* & *δίδομαι*, eodem prorsus sono efferre, neglecta quantitate? *μι* enim & *μαι* nihil apud nos in pronuntiando differunt. Ergo nulla jam erit inter vocem activam & passivam differentia. Tu vero, si me voles intelligere, quid loquare, accentum neglige, & sic effer, *τιθη̄μι τιθε̆μαι, διδω̄μι διδο̆μαι*. Desinamus jam tandem activum & passivum confundere, ne cogamur rogare locutorem, *pono* velitne an *ponor*, &c. Tu vero, inquam, nobilissime Vir, jube afferri Demosthenem, ut ego te vicissim audiam. Non opus est libro, inquit ille, & statim voce maxima atque suavissima initium *Midianæ* memoriter citabat, *Τὴν μὲν ἀσελγεῑαν, ὦ ἄνδρες δικᾱσται, καὶ τὴν ὕβριν, ἣ πρὸς ἁπᾱντας ἀεὶ χρῆται Μειδῐας, οὐδε̆να οὔθ' ὑμῶν οὔτε τῶν ἄλλων πολῑτων ἀγνοεῖν οἴομαι.* Et illa *Olynth.* 3. *Ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος ἐκνενευρισμε̆νοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμᾰχους, ἐν ὑπηρε̆του*

καὶ

ϰ̀ προσθήκης μέρει γεγενῆσθε. Deinde, ὁμολογȣμένως τυραννίδα συσκευαζέσθ: non, ὁμολογȣμένως τυραννίδα συσκευαζέσθ. Denique magnifica illa addidit, ἄκρατον ἐλευθερίαν ἐωνοχόει: λευθερί, ὠνόχο, non, θερίαν, & νοχόει. Hic ego, Heus tu, Vir egregie, corripis, ni fallor, mediam vocis ακρατον; ſemper vero, mihi crede, producitur; & jam ſenties quanto fortius & ſonantius ſit, ακρατον (κρατον ε) ἐλευθερίαν ἐωνεχόει. Potes etiam ſic efferre, ut duo ſint Anapæſti θερίαν & νοχόει. Ut ſi occurreret vox ξυνομωμοκότες, ipſe quidem duos ex ea facerem anapæſtos, ut ad finem tam longi verbi tandem pervenirem. Iterum Demoſthenes, ἐξ ȣ̓ δὲ ȣ̓́τοι πεφηνᾶσι ῥήτορες &c. Hic νᾶ natura longa eſt, ut γεγονᾶσι, λελογχᾶσι, καταβεβρωθᾶσι, διενηνοχᾶσι, πεφρικᾶσι. Si vero mordicus adhuc retines πέφρικα ſecundum accentum, & πεφρίκᾶσι & διενηνέχᾶσι, jam tibi affirmo omnes Græcæ linguæ articulos fibraſque a te miſere confringi contundique. Quid enim monſtroſius barbariuſque quam διενηνόχᾶσι? νόχᾶσι pro νόχᾶσι. Ponamus vocem ἐξοστρακισθεὶς; vulgo ſic profertur, ἐξοστρᾱκίσθεὶς: hic primo cogeris ſyllabam τρα quæ natura brevis eſt, longam facere; deinde κις breviter pronunciatur. quæ hæc pertinacia eſt! Ipſe quidem proferre non poſſum ſine gravi anhelitu, et contorſione oris acerbiſſima. Ecce alteram vocem ἀθυρέγλωττος; conſuetudo enim jubet ſic accentum ponere: cogeris etiam hic, iterum dico, θυ, quæ longa eſt, brevem facere,

cogeris ρο producere, & γλωτ corripere. Nollem profecto ipſe, ſine magna mercede, verbum ἀθυρόγλωττον alta voce pronunciare ex accentu, quia metuendum certe eſſet, ne lingua ipſa & guttur diſrumperetur. Veriſſimum hoc nunc dicturus ſum; ſi Demoſthenes ipſe Anglum aliquem ſua quædam declamitantem audire poſſet, barbarum quid & Sarmaticum proferre eum crederet; eſſe Græcum vix ſuſpicaretur. Ergo ne illa quidem intelligeret, τὴν ἐλευθερῑαν προπεπώκōτες Φιλίππῳ. Jam effer, προπεπω̄κŏτες, ſtupere deſinet. Intolerabile ei videretur παντᾱπᾰσι pro παντᾰπᾱσι, ἀπō̄λω̆λος pro ἀπŏλω̄λος, ἀλᾰζōνες pro ἀλᾱζονες. Quæ portenta Θρασῡβŭλος, Αριστōνῑκος, Ιπποκρᾱτης, Ιφικρᾱτης! Quale illud, χελῐδων χελιδōνος, cum nemo neſciat longam eſſe mediam χελῑδων, brevem penultimam χελῑδονος? Minime vero id ferendum eſt, nunc ſemper a doctioribus etiam efferri ἀκρōᾰμα, παρᾱσῐτος, cum utriuſque vocabuli penultima ſemper longa ſit; ut et ἀκροᾱτης, θεᾱτης, θεᾱμα, θεᾱτος &c. Si πειρᾰτης, cur non Latine *pirăta*; ſi θεᾰτης, *ſpectător*; ſi ποιη̆της, poĕta; ſi παρασῐτος, parasĭtus; ſi καμῐνος, cur non camĭnus? Qui vero τεττῐγι et μυρμη̆κι pronunciare audet; nobiſne continuo iraſcetur, ſi *cicădæ* & *formĭcæ* dixerimus? Immo vero audimus nunc paſſim, prorſus indignantibus muſis, κινδŭνος & ακρῐβης, quarum mediæ ſemper producuntur, κινδῡνος, ακρῑβης.

Ergo

Ergo perperam ille fecit, qui primam secundamque vocis ἀκριβὴς corripuit, cum utramque producere debuerit. Magis etiam vitiose, qui φρῦνιχε pro brevi & duabus longis posuit, cum Φρῦνιχος dactylum faciat. Describam duos Aristophanis tetrametros *Ran. Act.* 4.

Ὡς ἦν ἀλάζων κ̓ φέναξ, ὅιοιστε τὰς θεάτας
Ἐξηπάτα, μωρὰς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.

Hic Φρῦνιχῳ prima longa, secunda brevi vides; nec hoc tantum, sed & ἀλάζων, θεάτας media longa, & ἐξηπάτα penultima brevi; quantitate & pronuntiatione ἐκ διαμέτρε pugnante cum accentu. Nam sic jubet accentus, ἀλαζὼν, θεατὰς, ἐξηπάτα. Ponam alios duos Aristoph. versus in *Plut. Act.* 2.

Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες
Ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται κ̓ τε πονεῖν ἐρασαί.

Quibus par & similis est iste a nobis factus pro re nata,

Ευριπίδης, Δημοσθένης, Θηραμένης ἔθηκεν.

Neque enim in Poetis Græcis, ut in Latinis, *Plauto*, *Terentio*, *Phædro*, ulla est omnino licentia. Quid vero de eo dicemus, qui ex voce ὑπεζευξαο duas breves & dactylum fecit, cum ε ante ζ semper longa sit, & α in poetico illo αο nullo modo possit corripi? Non potes igitur in fine hexametri ὑπεζεύξαο πόντον, sed sic, ὑπεζεύξαο δὲ πόντον. Quidquamne insuavius auribus accidere potest, quam

ἀκόνῑτον & ἀκόνῑτι; cum nemo nesciat esse ἀκόνῐτον *aconitum*, & ἄκονῐτι?

Vix me contineo, quin excandescam, quoties audio etiam Græce doctos Δημοσθένης, Θουκυδίδης, Θηραμένης &c. penultima longa pronuntiantes; ubi ρα, quæ semper longa est, inchoat enim Θηρᾱμένης tetrametrum, ut Δημοσθένης, brevem faciunt, ut με longa sit. Turpissime vero in Ευριπιδης penultimam producunt, antepenultimam corripiunt, atque ita misero Poetæ talum utrumque suffringunt. Sic Εὔριπος, εὔρινος, εὔριζος nunc penult. brevi efferuntur. Vix credas Sidonium Apollinarem in *Carmine nono*, docto sane & eleganti, hunc versum posuisse,

Orchestram quatit alter Euripidis;

ubi deceptus absurditate accentus bis gravissime peccavit contra rem metricam. Proxime sequitur in Sidonio,

Pictum foecibus Æschylon secutus.

Jam rogo quare penultimam in *Æschylon* non fecerit longam, ut magis rideremus, cum accentus super χυ pingi soleat; quod tamen qua ratione fiat, cum χυ brevis hic sit, non possum equidem concipere. Enimvero quid magis arbitrarium & tyrannicum est, quam ἄνθρωπος & Αἰσχύλος, contra omnes regulas & generales & speciales, ut videtur. Prudentius minime ferendus est profecto, qui vocum *eremus*, *idola*, *mathesis*, *Sarapis*, &c. penultimam corripuit

contra

contra naturam & rationem omnem. Qui ausus est etiam sic scribere,

Spirat de patrio corde Paraclētum,

et *mathēmāticus*; geminis, ut vides, utrobique peccatis contra metrum. Illum vero hominem non moror; Miltonum nostrum, summum Poetam, deceptum esse doleo; ille enim in *Paradiso Amisso* penultimam verbi *Sarapis*, vel *Serapis*, brevem fecit. Sic penult. in Παρύσατις plerique brevem faciunt, antepenult. longam, immani hallucinatione, propter absurde positum accentum.

Quinetiam non pauca verba sunt, de quorum accentu digladiantur etiam nunc Grammatici. In voce καρκινος hic circumflectit, ille acuit mediam; ego tertius accentum pono in prima; nam cum media semper brevis sit, nullus locus est circumflexo; qui vero acuunt, id quare faciant, prorsus nescio. Vocem ἰατρος prima & secunda brevibus omnes nunc efferunt, quos quidem audiverim; cum tamen ᾱ apud omnes Poetas producatur, primaque ῑ in Homero quidem nunquam brevis sit. Etiam in Novo Foedere qui *Attālia* & *Antiōchia* proferunt, bis peccare videntur, Græce enim Ατταλεια & Αντιοχεια, ergo Latine & Anglice *Attălia*, *Antiŏchīa*, *Seleucīa*, *Galatīa* &c. nec opus est ut cum ε scribantur in penultima. Age jam, quoniam in mentionem Sacrarum Litterarum incidimus, Divum Paulum προφητευοντα audiamus. Illa ad *Timotheum Ep.* ii. 3. mecum sic lege, si sapis: Εσονται γαρ οἱ ανθρωποι

θρῶποι φιλᾱῦτοι, ἀλᾱζονες, (vulgo ἀλᾰζ̄ονες) βλασφῆμοι, γονεῦσιν ἀπε̄ιθεις, ἀχαρῑςοι, ἀςο̄ργοι, ἀσπε̄νδοι, προδο̆ται, τετυφωμε̆νοι, ἐχο̄ντες μορφῶσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημε̆νοι: & illa, ἀνυπο̄τᾱκτοι, ματαιο̆λο̆γοι, καὶ φρε̄νᾰπᾰται, φλυᾱροι καὶ περιε̄ργοι &c. λόγοις πονῆροις φλυᾱρων ἡμας (non φλυᾰρων & φλυᾰροι, semper enim longa est media) πονῆροι ἀνθρῶποι καὶ γοη̄τες, διεφθαρμε̆νοι τὸν νοῦν, καὶ ἀπεςηρημε̆νοι τῆς ἀληθε̄ιας προκοψο̆υσιν ἐπὶ τὸ χε̄ιρον, non κοψο̆υσιν. Retinesne hic accentus, & regeris apicibus? Germanicum aut Russicum quid sonabunt Pauli verba, & quasi virga magica in Barbariem convertentur. Petrus *Ep.* ii. c. 2. Συμβεβη̄κε, inquit, αὐτοῖς τὸ τῆς ἀλῆθους παροιμῐας, κύων ἐπιςρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξερᾱμα, (non ἐξερᾰμα, nam penult. longa est) καὶ ὗς λουσᾱμε̆νη εἰς κῠλῑσμα βορβο̆ρου. Placet ne illud, an, quod abhorrent meæ aures, λουσαμε̄νη εἰς κῡλῐσμα βορβο̄ρου. Sin autem obstinate mecum aget Lector aliquis, & mordicus tenebit accentus suos, ne unum quidem verbum addam; sed si forte alicubi deprehendero hominem, Ciceronis illa initio *Philip.* 2. in ipsum os ejus sic deblaterabo: *Te miror, Antŏni, quorum, facta īmītēre, eŏrum exītus non perhorrescēre.* Ut hoc sic citatum non intelligeret Cicero, sic nec illa Græca Demosthenes; cum utroque in loco omnis syllaba omnium fere vocabulorum prorsus delumbetur. Nobis quidem certe ὀνο̄μᾱνε δικαιοσῡνην non minus absurdum videtur, quam *dēpōnēre dictatūram.*

Ergo

Ergo obſecro, & obteſtor per novem Muſas Muſicoſque omnes, quicunque hæc legent, ut *δικαιοσύνην* (*καιοσυ* pro dactylo) *ἐνόμηνε* magis amare velint; & *ἀποθεώσις* quam *ἀποθεώσις*, *μετεμψυχώσις* quam *μετεμψυχώσις*, *μεγαλοψῦχος* quam *μεγαλόψυχος*; utque *ἀνάθεμα* & *ἀνάθημα*, atque alia ſimilia, eodem prorſus tono efferre nolint. Unam omnino *ῥῆσιν* addam ex Iſocrate, quem in hujuſmodi argumento nefas eſſet præterire. Ecce, aperto libro, occurrit initium *Plataici*, Εἰδότες ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις προθύμως βοηθεῖν εἰθισμένους, καὶ τοῖς εὐεργέταις μεγίστην χάριν ἀποδιδόντας· ἥκομεν ἱκετεύσοντες, μὴ περιιδεῖν ἡμᾶς, εἰρήνης οὔσης, ἀναστάτους ὑπὸ Θηβαίων γενομένους. Iſtæc et ſequentia quicunque legerit, nec tamen mecum ſenſerit, inſigniter *ἀμουσος* ſit, neceſſe eſt.

Admonebo in tranſcurſu populares meos, verba quædam Latina ab ipſis accentu Græco inductis perperam pronuntiari: quia enim Μουσαγέτης habet apicem in penult, audies ubique *Musăgĕtes*; cum contra, *sā*, neceſſario longa ſit, et *gĕ* brevis. Cujus aures non vulnerant *Pharsălus*, *Stymphălus*, *Eubŭlus*, *Philotimus*, & ſexcenta alia? Quanquam Auſonius *Idyll.* 19. corripuit quidem ſecundam in voce *Stymphalidas*, ſed perperam. Porro cum tres priores in voce *mulierum* breves ſint, male omnino efferas *mulierum*, quaſi ſecunda longa eſſet; Terent. *Eunuch.* in fine verſus,

——*Novi ingenium mulierum*;

ut

ut quod mox ſequitur, *fac viciſſim ut memineris*, & iterum, *vos me hac ſequimini:* quibus in locis pro duabus brevibus poni poteſt una longa. Ita *calamitas*, quaſi eſſet *clamitas*; ſic *Ciliciam*, *benevolens*. Sic apud Græcos in fine trimetrorum, *γεγονεναι*, *γενομενον*, *λεγομενοις*, *ἐλαβομην*, niſi continuate & quam celerrime pronuntiaveris, verſus perimuntur planiſſime. Etiam apud Latinos Seneca,

Hoc eſt vetuſtum Pelopiæ limen domus.

Et Phædrus,

Nec his dolorem delinirem remediis.

Ubi in *Pelopiæ* & *remediis* duæ ſunt breves pro una longa, quaſi eſſet *Pelpiæ* & *remdiis*. Ariſtoph. *Nub.*

Λόγων ἀκριβῶν σκινδάλἄμυς μαθήσομαι.

Pronuntiamus etiam fere *mediŏcris*; perperam omnino, cum *o* longa ſit, *di* brevis. Immo vero *gratuitum* & *fortuitum* ſemper, ne uno quidem exemplo interveniente, penultimam producunt: ubi enim credas aliter eſſe, *tui* contrahitur in unam ſyllabam. Habet tamen, inquies, Statius *Sylv.* i. 6.

Et quas percoquit Ebuſia cannas,
Largis gratuitum cadit rapinis:

ubi *tui* non poteſt coaleſcere. Sed primo corruptiſſimus locus eſt, nec ullum ex eo ſenſum elicias, quoquo verteris; deinde, ſi bene memini, adulterinum putat verſum iſtum *Largis* &c. doctiſſimus Marklandus. Ego genuinum non eſſe putem, quia

con-

contra omnem antiquitatem brevis est penult. *itum*.

Cavendum etiam, ne in fine pentametri ponamus vocem *pituita*, quod quidam fecit, cujus prima in Catullo & aliis semper longa est; neque vero recipit versus pentameter, ne hexameter quidem, quatuor syllabis. Vix opus est admonere, Horatii *pituitam* in tres syllabas contrahendam esse,

nisi cum pītūĭtă molesta est.

Sæpenumero equidem miratus sum, qua via accidere unquam potuerit, ut in lingua nostra compluria verba, nempe, *senator*, *competitor*, *inquisitor*, *curator*, *orator*, *auditor*, *conspirator*, &c. penultima brevi pronuntiarentur, contra omnem rationem & analogiam. Sed enim usus effecit, ut voces extra modum absonas nihil reformidemus. Æque enim terribiles sunt auditu Anglice *Competitor* & *Conspirător*, ac Latine *competivit* & *conspirăvit* breviter prolatæ. Quidlibet ausi videntur primi linguæ Anglicanæ fabricatores; & tamen refugerunt *imperător* penult. brevi, feceruntque *emperor*; cum vero & *Emperor* & *Duke* nunc aliud significent, voce aliqua pro *duce exercitus* carere videmur. Sed hæc obiter; ad rem ipsam redeamus.

Paucula quædam jam dictis addenda videntur. Rogitabit enim fortasse aliquis: Quid igitur censes tu? quid vis? tolleresne prorsus atque ejiceres accentus, si modo posses? Nollem, inquam; sed mutarem sane hic illic, & ad pauciores redigerem. Tot enim sunt Accentuum Regulæ *generales*

rales & *ſpeciales*,ut appellant; tot verba, de quorum accentu ab Editoribus librorum & Grammaticis adhuc dubitatur, ut *τρόπαιον* an *τροπαῖον*, *λίθειος* an *λιθειὸς*, *Φρενῖτις* an *Φρενίτις* &c. ſcribendum ſit, ut quod olim docendi & manu ducendi gratia excogitatum fuerit, nunc plane nauſeabundi videamus.

At enim hominis paulo audentioris ſibi videri dicunt nonnulli, rem tantam tamque inveteratam ad arbitrium ſuum revocare velle. Non video quare rem *magnam* appellent, quare *inveteratam*. Nam primum plurimos eſſe mortales ſcio, qui me *nugas* garrire dicturi ſint; deinde *nova* potius dicenda eſt ipſa Accentuum ratio, ſi ad marmora, numiſmata, & vetuſtiſſimos quoſque Græcorum codices redeamus, in quibus Accentus nullus, ac ne Spiritus quidem, uſquam comparet. Vidi ipſe, cum Romæ eſſem, & conſului, partim etiam contuli, codicem Vaticanum *Bibliorum*, in quo prima facie deprehendi Accentus Spiritusque, qui hic atque illic apponuntur, non eſſe a prima manu. Quod de Alexandrino noſtro vere dici poſſe omnes docti ſciunt; in quo ſane non ſolum a recentiori ſed & imperita manu additi ſunt. Cum vero apices iſtos adlinere jam conſuetudo jubeat, omneſque libri typis excuſi, pauciſſimis exceptis, eos habeant; ſic ponamus, ſi vis, ut cum genuina ſyllabarum quantitate ſemper conſpirent; vel, ſi quid habent ſuavitatis & pulchritudinis ſcilicet, locis, quos nunc poſſident, hærere patiamur; contemnamus tantum, dum legimus proſaicos Scriptores. Ergo

ſcri-

ſcribamus jam poſthac cum accentu communi Θȣκυδίδης Ορόλȣ, quæ verba ſunt in fine Pentametri: ſi vero in proſa occurrant, peſſimam conſuetudinem ita dominari ne ſinamus, ut Θȣκυδῖδης Ορο̄λȣ efferamus; aut ηλῖȣ ἀνάθῆμα παρὰ τῳ Κικε̆ρω̄νι, pro Κικε̆ρω̄νι & ἀνᾰθη̄μα; cum præſertim ᾰνᾰθε̆μα penult. brevi longe aliud ſignificet.

Jam quod objicitur a quibuſdam, accentus eſſe utiles & neceſſarios ad *denotandum* & *determinandum* quorundam verborum ſenſum, id adeo leve & infirmum putamus, ut vix mentione dignum videatur. Cum, aiunt, βασιλεια ſignificet & *regnum* & *regina*, θεα *ſpectaculum* & *Dea*, ψυχη *papilio* & *anima*; quis ſciet, qua de re loquatur ſcriptor, niſi apponatur accentus? Nemo, inquam ego, neſciet, niſi plane lethargicus ſit; nec id neſcivere veteres ante invectos Accentus: ipſius enim ſententiæ vi & neceſſitate ducti primo aſpectu & ſine conſideratione talia videbant. Ego neſciam ſcilicet, utrumne δημος ſignificet *populus* an *adeps*, θερμος *calidus* an *lupinus*, ιος *ærugo* an *ſolus*, ſine accentu? an φωτα ſignificet *hominem* an *luminaria?* an φθειρων ſit *corrumpens* an *pediculorum*, παρειας *genas* an *ſerpens?* κορεις *verris*, an vero *cimices?*

Eſt apud Ariſtophanem *Plut. Act.* 2. ταυτὸν θύμον φαγόντες. Quis non videt prima facie de comedenda *cepa* a Poeta hic agi, nec *animo* locum eſſe? Scholiaſtes tamen metuiſſe videtur, ne θυμον pro *animo* caperemus, & fluctus in ſimpulo excitat:

 Οὐδε-

Οὐδετέρως δὲ, inquit ille, τὸ θύμον λέγεται, καὶ βραχυπαραλήκτως, καὶ βαρυτόνως· ἐκτεινόμενον γὰρ, καὶ ὀξυνόμενον, καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον δηλοῖ τὴν ψυχήν. Rideo hunc; & rideret, ni fallor, Ariſtophanes ipſe, ſi viveret. Quis enim poteſt ignorare, niſi omnis metri prorſus ignarus ſit, θύμον hic priorem corripere? quis, niſi omnis ſenſus expers, pro *animo* poteſt accipere; vel, cum videat ταυτόν, idem quod ταυτὸ, de genere dubitare?

Quid vero dicent de voce κολον, quæ, cum tres vel quatuor varias res ſignificet, eundem tamen recipit accentum? ſi quando in aliquo auctore occurrerit, pro *cibo*, an pro *inteſtino*, an pro *mutilo* accipient? Eſte bono animo; ſtatim videbitis ex vi ſententiæ, qua de re loquatur ſcriptor. In libro Latino ſi forte detur vox *vitium*; egeone accentu, qui me doceat, an ſit genit. plur. a *vitis*, an pro *mali mores*, an tandem pro *ſtuprum vi oblatum?* Denique ſi veniat vox *prodite*; nonne ſtatim videbo ſitne a *prodire*, an a *prodere*, an vero vocat. a *proditus?*

Poteram plura, quis enim horum finis? Sed filum hic abrumpo, ne pro levi ſpecimine integrum Commentarium Lectori impingam.

Ceterum monendus eſt hujuſce Libri Emptor, *Verſiones* Callimachi aliorumque, quæ nunc Græca *comitantur*, ſic a Bibliopego diſponi poſſe, ut etiam *ſequantur*. Vale.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI

CYRENAEI

HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα;
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Εν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Αρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Εν δέ σε Παῤῥασίῃ Ρείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Εσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ιερός. οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ερπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. ἀλλά ἑ Ρείης
Ωγύγιον καλέουσι λεχώϊον Απιδανῆες.
Ενθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αυτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔῤῥεεν, οὐδ' Ερύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Αρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Αὖτις. ἐπεὶ τημόσδε Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Η πολλὰς ἐφύπερθε Σαρωνίδας ὑγρὸς Ιάων
Ηειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας·
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ιλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ

Πεζὸς

CALLIMACHI CYRENAEI

HYMNI.

IN JOVEM.

JOVIS apud sacrificia quid aliud sit celebrare
Melius, quàm Deum ipsum, semper magnum, semper regem,
Terrigenûm expulsorem, jura dantem coelicolis?
Et quomodo ipsum, Dictaeum canemus, an Lycaeum?
In dubio admodum *haeret* animus: quoniam genus Jovis controversum *est*.
Jupiter, te quidem *alii* Idaeis in montibus aiunt genitum,
Jupiter, te vero *alii* in Arcadia: utri, pater, mentiti sunt?
Cretenses semper mendaces. etenim sepulchrum, ô Rex, tuum
Cretenses fabricarunt. tu autem non periisti: es enim semper.
In Parrhasia autem te Rhea peperit, ubi maxime
Erat mons nemoribus obtectus: inde locus ille *est*
Sacer: neque eum aliquod indigum Lucinae
Animal, neque mulier adit *ulla:* sed ipsum Rheae
Veterem nominant puerperii lectum Apidanes.
Hic te postquam mater magno deposuit ex utero,
Statim quaerebat rivum aquae, quo partus *sui*
Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.
Ladon vero magnus nondum fluebat, neque Erymanthus
Limpidissimus amnium: sed adhuc sicca erat omnis
Arcadia; quae tamen erit maxime aquosa
In posterum. quoniam tum temporis quo Rhea zonam solvit, *i. peperit*,
Sane multas desuper quercus liquidus Iaon
Produxit, multos etiam Melas *fluvius* tum gestavit currus:
Multae praeterea supra Carionem, quamlibet nunc sit humidus,
Lustra construxerunt ferae; ibat etiam vir

Pedeſter tum ſuper Crathin, tum ſuper ſcrupuloſum Metopen
Sitibundus: ſed multa aquae copia ſub pedibus latebat.
Itaque in hac difficultate conſtituta dicebat veneranda Rhea,
Terra chara, parito & tu *undam*: tui enim dolores leves *ſunt*.
Dixit: & cum denuo extendiſſet Dea magnum in ſublime cubitum,
Percuſſit montem ſceptro. at ille duobus locis multum diſceſſit,
Effuditque magnum fluxum. Tum corpus *à ſe* perpurgatum,
O Rex, tuum faſciis involvit: & Nedae te dedit portandum
In receſſum Cretenſem (ut clam *ibi* educareris)
Natu maximae nympharum, quae ipſum tunc nutriebant,
Natu, *inquam*, maximae, poſt Stygem & Philyren.
Neque vanam repoſuit Dea *illi* gratiam, quippe fluvium
Illum Nedam appellavit. Atque is olim copioſus juxta ipſum
Cauconum oppidum, quod Leprium vocatum eſt,
In mare defertur: & vetuſtiſſimam ſane hanc aquam
Poſteri bibunt Lycaoniae urſae. *i. Arcades.*
Poſtquam vero Thenas reliquit, ad Cnoſſum deferens,
Jupiter pater, te nympha: (Thenae autem prope Cnoſſum)
Ibi tum decidit tibi, Deus, omphalos: *i. umbilicus:* hinc iſtum
Omphalium deinceps locum nominant Cydones.
Jupiter, te vero Corybantum ſociae ulnis amplexae ſunt
Dictaeae Meliae: te circumtulit Adraſtea
Cunis in aureis: tu autem ſuxiſti plena lactis ubera
Caprae Amaltheae: & inſuper dulcem favum comediſti.
Extiterunt enim ſubito opera Panacridis apiculae
Idaeis in montibus, quos vocant Panacra.
Commodum item Curetes te circum armatum tripudium luſerunt,
Arma concutientes: ut Saturnus auribus ſonitum
Clypei audiret, non autem te vagientem.
Pulchre quidem creviſti, pulchreque educatus es, o coeleſtis Jupiter:
Cito etiam adoleviſti, & velox tibi oborta eſt lanugo.
Sed & quum adhuc adoleſcentulus eſſes, cogitaſti omnia tanquam adultus:
Ideoque tibi fratres, quamvis natu priores eſſent,
Coelum non inviderunt ut tu haberes in diviſione aſſignatam domum

Priſci

Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος. τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρυνάσα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε. Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο)
Πρεσβυτάτη νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστη γενεῇ, μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
Συμφέρεται νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σέ, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑταραὶ προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ.
Ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.

Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ος μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
Αλλα μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ων ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αυτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ηφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ' Αρῆος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Αρτέμιδος· Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον. τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ακρῃς ἐν πτολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Εν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ημετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Εσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠοῖ νοήσῃ·
Εσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν

Αὐτὸς

Prisci autem nullo modo veraces fuerunt Poëtae:
Dicebant filios Saturni trifariam domos divisisse.
Quis etenim de coelo & inferno sortem mitteret,
Nisi esset plane stupidus? De re enim aequali convenit
Sortem mittere: haec autem tantum, quantum plurimum distant.
Mentirerne ego ea, quae placerent auribus.
Non te deorum regem sortes constituerunt: sed opera manuum,
Tuaque Potentia & Robur, quod etiam collocasti prope sedem tuam.
Sed constituisti & avem omnium praestantissimam nunciam
Tuorum auguriorum, quae utinam amicis meis fausta ostendas.
Elegisti praeterea ex juvenibus omnium optimos: non qui navibus *exercent*
Mercaturam, non virum scutatum, non poëtam:
Sed haec quidem Diis minoribus illic reliquisti,
Alia curanda aliis: tu vero elegisti urbium principes
Ipsos: quorum sub potestate *est* agricola, quorum peritus militiae,
Quorum remex, quorum *sunt* omnia: & quid non dominantis sub potestate?
Primo quidem fabros canimus *esse* Vulcani:
Milites deinde Martis: venatores item Chitones
Dianae: Phoebi denique, qui lyrae bene sciunt modos.
At ex Jove sunt reges: quoniam Jovis nihil regibus
Divinius *est*. ideoque tuum illis decrevisti ordinem:
Constituisti autem, qui urbes custodiant. tuque ipse praesides
In arcibus, inspector tam *eorum* qui judiciis
Populum iniquis, quam eorum qui aliter gubernant.
Adjecisti quoque opulentiam ipsis, & quod satis *est* fortunarum:
Et hoc omnibus quidem, sed non ex aequo tamen. par est *hoc* colligere
Ex nostro rege. nam is late circa *potentia* progressus est.
Vesperi ille perficit, de quibus mane cogitaverit:
Et vesperi quidem ardua: minora autem quamprimum cogitaverit.
Alii vero haec quidem uno anno, ista autem non uno; ab aliis vero prorsus

Tu

Tu ipſe conficiendi facultatem amoviſti, & conſilia eorum
diſcuſſiſti.
Salve plurimum, o Saturnie exſuperantiſſime, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua vero opera quis celebret?
Non fuit, nec erit. quis Jovis opera celebret?
Salve iterum atque iterum. Da *nobis* & virtutem & opes.
Neque ſine virtute opulentia poteſt homines beare,
Neque ſine opulentia virtus. da ergo & virtutem & opes.

HYMNUS IN APOLLINEM.

QUantopere iſte Apollinis commotus eſt laureus ramus!
Quantopere hoc totum antrum! procul *ſit*, quiſquis
facinoroſus.
Et certe oſtia praeclaro pede Phoebus tundit.
Non vides? annuit Deliaca ſuave quid palma
Derepente, & olor in aëre pulcre modulatur.
Ipſa vos nunc repagula forium recumbite,
Ipſi etiam vos vectes. Deus enim jam non longe *abeſt*.
At vos, pueri, cantum etiam ad ſymphoniam parate.
Apollo non cuivis apparet, ſed *ei* quiſquis vir bonus.
Qui ipſum viderit, magnus hic: qui non videt, abjectus
ille *eſt*.
Videbimus *te*, o Apollo, & nunquam erimus abjecti.
Neque tacitam citharam, neque tacitum greſſum
Phoebo praeſente pueri habeant:
Siquidem celebraturi ſint olim nuptias, & canitiem raſuri,
Et muros condituri ſuper antiqua fundamenta.
Admiratus ſum pueros, quandoquidem chelys non amplius
otioſa fuit.
Favete linguis vos audientes de Apolline cantum.
Favet & pelagus, quando celebrant poëtae
Aut citharam aut tela divina Lycorei Apollinis.
Neque Thetis Achillem deplorat miſera mater,
Quoties Io paean, io paean, audiverit.
Sed & lacrymoſum differt dolores ſaxum,

Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τῷ 'πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκάς, ἑκάς, ὅστις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Εξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ω 'πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός.
Ος μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Οψόμεθ', ὦ Εκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Εστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ηγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Η κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Οππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,

Ος τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.
Ιὴ, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Ος μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο.
Ος τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Απόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὡ'πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει. δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται.
Οὐδ' ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει.
Εστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τῷ 'πόλλωνι, τό τ' ἐνδυτὸν, ἥτ' ἐπιπορπὶς,
Η τε λύρη, τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσος γὰρ Απόλλων,
Καί τε πολυκτέανος. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Απόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Αλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον ὅσσον Απόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ιητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κείνου
Εξότ' ἐπ' Αμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ηϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Αδμήτοιο.
Ρεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Απόλλων
Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. οὐδ' ἀγάλακτες
Οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Η δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο

Ανθρωποι.

Qui in Phrygia humidus lapis induruit,
Lapis *ille*, pro muliere *Niobe* miserabiliter hiante.
Io io resonate: malum est cum diis contendere.
Qui contendit cum diis beatis, cum meo rege contenderit:
Qui cum meo rege, etiam cum Apolline contenderit.
Coetum hunc Apollo, quum ex sententia ejus cecinerit,
Honore afficiet. potest enim, quum a Jovis dextra sit collocatus.
Atqui haud coetus iste Apollinem uno tantum die celebrabit:
Est enim laudum ubique plenus. quis non facile Phoebum laudarit?
Aurea *sunt* Apollini & amictus, & fibula,
Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra:
Aurei *sunt* etiam calcei. nam multo auro Phoebus
Et omnium rerum copia affluit. *id quod* ex Delphis colligas.
Quin etiam semper formosus, & semper juvenis *est*. nunquam Phoebi
Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis.
Capilli vero odoriferis in terram stillant oleis.
Non adipe crines Apollinis stillant,
Sed ipsa panacea. In urbe autem quacunque illae
Guttae in terram deciderint, omnia incolumia redduntur.
Arte praeterea nemo tam varia *est praeditus* quam Apollo.
Ille sagittatorem fortitus est virum, ille poëtam.
Phoebo enim & sagitta curae est & carmen.
Illius etiam *sunt* sortes, & vates. Ex Phoebo item
Medici didicerunt prolationem mortis.
Phoebum etiam Nomium cognominamus, ex illo *tempore*
Ex quo juxta Amphrysum jugales pavit equas,
Impuberis amore inflammatus Admeti.
Facile quidem pascuum sit plenum, neque caprae
Egeant hoedis admixtae ovibus, in quas Apollo
Pascentes oculum conjecerit: neque sine lacte
Oves, neque infoecundae *fuerint*, sed omnes sub se agnum habuerint:
Et quae unipara *erit*, gemellipara repente fuerit.
Phoebum insuper qui sequuntur, illi civitates dimetiri solent

Homines. Phoebus enim ſemper civitates gaudet
Condi, & ipſe fundamenta *earum* Phoebus ponit.
Quadrimus *adhuc* prima fundamenta Phoebus jecit
In pulchra Ortygia rotundam prope paludem.
Diana venata capita aſſidue caprearum
Cynthiadum afferebat, ipſe vero compingebat aram Apollo.
Conſtruxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram
Ex cornibus: cornua vero undique oppoſuit parietibus.
Sic didicit prima fundamenta Phoebus jacere.
Phoebus etiam foecundam meam civitatem oſtendit Batto:
Et Libyam ingredienti corvus praeivit populo
Auſpicatus coloniae ductor: & juravit ſe moenia daturum
Noſtris regibus: & ſemper ſtat jurejurando Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium appellitant,
Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)
Sed ego Carneum. mea in patria ſic vocatur.
Sparta tibi, Carnee, prima *fuit* ſedes:
Altera dein There: tertia vero, urbs Cyrenae.
Te quidem e Sparta ſeptimus in familia OEdipi
Adduxit in Theraeam coloniam: e Thera autem
Sanus Ariſtoteles Asbyſtidi invexit terrae:
Conſtruxitque tibi admodum elegans templum, inque civitate
Inſtituit feſtivitatem anniverſariam, in qua multi
Supine procumbunt in coxendicem, ô Rex, tauri.
Io io Carnee, quem multis precibus venerantur, tuae quidem arae
Flores gerunt in vere, quotquot tempus
Pictos *tum* producit, zephyro inſpirante rorem,
Hyeme vero crocum ſuavem. & ſemper tibi perpetuus ignis *eſt*:
Neque unquam heſternum abſumit carbonem cinis.
Equidem laetatus eſt vehementer Apollo, quando cincti baltheis Bellonae *(i. armati)*
Viri tripudiarunt cum flavis Libyſſis,
Solenne ubi ipſis Carneae feſtivitatis adveniſſet tempus.
Sed tum nondum ad fontem Cyren poterant accedere
Dorienſes: verum denſam nemoribus Azilin incolebant.

Ανθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομέναις, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ορτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Αρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Απόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Εκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ωδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ Βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
Δεξιὸς οἰκιστῆρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ημετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Απόλλων.
Ω ̓́πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον (πάντη δέ τοι οὔνομα πουλὺ)
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνη.
Εκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ηγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
Οὖλος Αριστοτέλης Ασβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
Υστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ιὴ ἰὴ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ανθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν· ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Η ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ενυοῦς
Ανέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσης,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Αζιλιν ἔναιον.

Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἰῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφη
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος· ἧχι λέοντα
Ὑψηὶς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, ἀείδει.
Τὸν φθόνον ὠπόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν·
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἀρχόμενοι ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι

Hos quidem rex *Apollo* ipse vidit, suaeque ostendit conjugi,
Stans super Myrtusa promontorio. ubi leonem
Hypseis occidit, boum Eurypyli perniciem.
Haud ista saltationem vidit diviniorem aliam Apollo:
Nec civitati *ulli* tot largitus est commoda quot Cyrenae,
Recordatus pristini *Cyrenes* raptus: neque sane ipsi
Battiadae magis quam Phoebum Deum ullum coluerunt.
Io io Paean, audimus: quoniam istum
Delphicus tibi primum hymnum invenit populus:
Quo tempore jaculationem aurearum demonstrasti sagittarum.
Nam Pythonem tibi descendenti occurrit saeva bestia,
Horribilis serpens. eum tu quidem occidisti, aliam super aliam
Mittens velocem sagittam. acclamavit autem populus,
Io io Paean, mitte sagittam: quoniam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo canit *populus.*
Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,
Non admiror poëtam, qui non tantum, quantum pontus, cantat.
Invidiam Apollo pede repulit, & sic dixit:
Assyrii fluvii copiosus *est* fluxus, sed multas
Sordes terrae & multam in aqua illuviem trahit.
Cereri autem non ex omni *fluvio* aquam libant Melissae:
Sed qui purus & nulla sorde infectus serpit
Fonte è sacro parvus latex, eximius *aquarum* flos.
Salve rex: sed invidus ubi male pereat, illuc abeat.

HYMNUS IN DIANAM.

DIANAM (neque enim leve est canentibus, si ejus obliviscantur)
Celebramus, cui tela & retia curae sunt,
Et tripudium sub arboribus, & in montibus ludi.
Principium hinc ducentes, quomodo, quum patris insideret genibus,

Puella adhuc adoleſcens, haec verba ad patrem protulerit:
Da mihi, tata, virginitatem in aeternum conſervare,
Et nominum multitudinem: ne *hac* mecum Phoebus certare poſſit.
Da etiam ſagittas & arcus. ſine, pater: non a te pharetram,
Nec poſtulo magnum arcum, (mihi Cyclopes ſagittas
Confeſtim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum)
Sed ut lucem feram, & ad genua uſque tunicam
Succingam fimbriatam, quando agreſtes feras perimo.
Da mihi item ſexaginta tripudii ſocias Oceaninas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Da quoque mihi pediſſequas Amniſides viginti nymphas:
Quae mihi & calceamenta venatoria, &, ubi interdum neque lynces
Neque cervos arcu feriero, celeres canes bene curent.
Da praeterea mihi omnes montes: urbem vero mihi quamcunque imperti,
Quamcunque vis. rarum enim *hoc erit*, quum Diana in urbem ibit:
In montibus habitabo: urbibus vero admiſcebor hominum,
Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
Oppreſſae vocarint *me* opitulatricem: quibus me Parcae,
Ut primum nata ſum, ſortem aſſignarunt opem ferendi:
Quoniam & quum me pareret & in utero ferret non doluit
Mater, ſed ſine labore e ſuo depoſuit utero.
Sic puella loquuta, barbam voluit patris
Apprehendere: ſed ſaepius fruſtra extendit manus,
Uſquedum attingeret. Pater autem annuit cum riſu,
Dixitque, *eam* demulcens, quando mihi tales *liberos* deae
Pepererint, parvi ego aemulae Junonis
Iracundiam aeſtimavero. habe, filia, quaecumque ultro
Poſtulas: ſed & alia pater multo majora dabit.
Triginta tibi urbes, & turrim non unam dabo:
Triginta tibi urbes, quae neminem alium Deum honorare
Scient quam ſolam te, & Dianam *ſolam* invocare.
Multas etiam communiter *cum aliis* urbes dimetiendas
Tam mediterraneas quam inſulas *dabo:* & in omnibus erunt
Dianae arae ac luci. ſed & viis

Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ· οὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα.)
Αλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ωκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Αμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ηντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Αρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
Οττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ως ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Αψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταρρέζων, Οτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ηρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Αρτέμιδος καλέεσθαι.
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι,
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Αρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς

Εσση καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ως ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ·
Ενθεν ἐπ' Ωκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθὺς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωΐδι πέμπεν ἀμορβούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τοὺς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο
Εσταότας περὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον.
Ιππείην τετύχοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
Πρηόσιν Οσσαίοισιν ἐοικότα, (πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείῳ
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα) καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ακμονος ἠχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ιταλίη· μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει.
Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Η χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Αμβολαδὶς τετύποντες. (ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν)
Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ωκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Αλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Αργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ερχεται Ερμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται. ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,

Εὔτ'

Praeeris & portubus inſpectrix. Sic ille loquutus,
Orationem ſuam confirmavit capite. ibat autem puella
In Leucum Cretenſem montem veſtitum ſylva :
Inde ad Oceanum. Multas vero *ibi* delegit nymphas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Laetabatur Caeratus fluvius vehementer : laetabatur & Tethys,
Propterea quod Latoniae filias miſiſſet ſocias.
Hinc deinde ad Cyclopas tranſiit, eoſque reperit
Inſula in Lipara (Lipara nunc, ſed tum erat
Nomen ei Meligunis) ſuper incudibus Vulcani
Circumſtantes maſſam. Urgebat enim *ipſos* grave opus.
Equeſtre fabricabant Neptuno aquarium. *id eſt, in quo illius equi aquarentur.*
Nymphae vero pertimuerunt, cum aſpexiſſent horrida monſtra
Jugis Oſſae *montis* ſimilia (omnibus autem ſub cilio
Lumina erant unocula, clypeo aequalia quadruplici,
Torvum tuentia) & cum ſtrepitum audiviſſent
Incudis reſonantis, itemque magnum ac vaſtum ſpiritum
Follium, ipſorumque gravem gemitum. inſonabat enim Ætna,
Inſonabat & Trinacria, Sicanorum ſedes : inſonabat & proxima
Italia : magnus item ſtrepitus in Corſica reſonabat.
At poſtquam illi *Cyclopes* malleis ſublatis ſuper humeros,
Aut aes candens e camino *eductum*, aut ferrum
Alterne feriebant (quandoquidem valde laborabant)
Ideo ipſos non potuerunt ſecurae Oceaninae
Ne contra quidem aſpicere, neque ſonitum auribus percipere.
Neque hoc aegre ferendum *in ipſis.* illos enim quae etiam non amplius ſunt ita parvae
Nunquam ſine tremore aſpiciunt divorum filiae.
Sed cum puellarum aliqua *immorigera* adverſus matrem peccarit,
Mater quidem Cyclopes ſuam *contra* filiam advocat
Argen, aut Steropen : e domo vero interiori
Provenit Mercurius, carbone oblitus atro.
Statim *is* puellam territat : at ipſa genitricis
Subit in gremium, ponens ſuper oculos utramque manum.
Tu vero puella *Diana* etiam longe ante, trima adhuc exiſtens,

Ubi venit Latona *in Liparam*, te in ulnis geſtans,
Vulcano eam arceſſente, ut munera tui videndi gratia daret:
Bronte te in robuſta collocante genua,
Pectore e magno *Brontae* hirſutas excerpſiſti ſetas,
Evulſiſtique violenter. Itaque depilis etiamnum adhuc
Intermedia pectoris manet pars, ut quando temporibus
Hominis inſidens capillos depaſta eſt alopecia:
Proinde valde animoſa ipſos ſic tum affata es:
Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Et ſagittas, cavumque clauſtrum ſagittarum, *i. pharetram*,
Fabricate. etenim ego *ſum* Latonae, ſicut Apollo.
Quod ſi ego ſagittis agreſtem porcum, aut aliquam praegrandem
Feram venatu cepero, eam ſane Cyclopes comedent.
Dicebas. at illi perfecerunt, ſtatimque armata es Dea.
Continuo autem ad catulos reverſa, perveniſti ad manſionem
Arcadicam Panos. Is *tum* carnes Lyncis ſecabat
Maenaliae: ut ejus foetae canes eſcam comederent.
Tibi autem barbatus *Pan* duos quidem canes, media parte albos,
Tres vero auritos, & unum diverſicolorem, qui vel leones
Ipſos retrorſum trahentes, ubi apprehendiſſent *eos* cute,
Rapiebant adhuc vivos in ſtabulum, ſeptem praeterea dedit
Velociores ventis Cynoſurides, quae & in inveſtigandis
Promptiſſimae *erant* hinnuliſque, & non connivente lepore,
Et cubile cervi, & hyſtricis ubi *eſſent* nidi
Oſtendendo, & damae ad veſtigium perducendo.
Inde proficiſcens (una vero & canes ibant)
Reperiebas in cacumine montis Parrhaſii
Salientes cervos, rem magnam. illae quidem in ripis
Semper paſcebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Majores quam tauri. in cornibus vero refulgebat aurum.
Hic repente *tu* immiſiſti canes, & tuum apud animum dixiſti,
Haec ſane prima praeda Diana digna eſſet.
Quinque erant omnes, quorum quatuor cepiſti velociter incitata,
Abſque canum curſu: ut tibi celerem currum provehant:

Unum

Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεω σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
Ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσην
Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος,
Κύκλωπες, ἢ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
Ηδ' ἰοὺς, κοίλην τε καταχληῖδα βελέμνων
Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονίον δάκος ἤ τι πέλωρον
Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Εννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο δαῖμον.
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤϊες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός· ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον· οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον· ἑπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ὤκισται νεβροὺς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ενθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος. αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφῖδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
Ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.

Τὼ

Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ηρης αἰνεσίῃσιν, ἀέθλιον Ηρακλῆϊ
Υστατον ἔφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Αρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
Εντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Εν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
Ποῦ δέ σε τοπρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἐπὶ Θρηΐκι, τόθεν Βορέαο καταῖξ
Ερχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ; φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ασβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
Αλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε περὶ σφέας
Οἵτε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν. αἱ δὲ γυναῖκες,
Η βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ερχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
Εν δὲ καὶ Απόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι.
Εν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα

Θηητὴν

Unum vero, (quae Celadontem ad fluvium effugerat
Junonis confilio, certamen Herculi
Ultimum ut effet) collis Cerynaeus recepit.
Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi
Arma, & cingulum, & aureum junxifti currum:
Injeciftique aureos dea cervis fraenos.
Sed quonam te primum cornutus currus coepit attollere?
Æmum ad Threicium, unde Boreae procella
Exoritur, nudos *homines* gravi frigore infeftans.
Ubi autem fecuifti pinum? & flammam immififti qualem
Myfo in Olympo? lucis vero injecifti vaporem
Inextinctae, quae ex patris *Jovis* deftillat fulmine.
Sed quoties, ô dea, argenteum explorafti arcum?
Primum quidem in ulmum, alterum vero mififti in quercum,
Tertium rurfus in feram: quartum non amplius in quercum,
Sed illud in fceleratorum jecifti civitatem, quique in fuos,
Quique in peregrinos nefaria multa perpetraverant.
Ah miferi, in quos tu gravem impinges iram!
Pecudes ipforum peftis devorat, opera vero grando.
Tonfi autem fenes lugent filios: & mulieres
Aut caefae moriuntur puerperae, aut profugae
Pariunt: earum vero nihil talo recto infiftit.
Quos contra hilari vultu & benigna tu refpexeris,
Illis bene & tellus fert fpicam, & bene proventus
Quadrupedum, beneque opulentia augetur: neque in fepulcrum
Veniunt, priufquam admodum annofum quoddam *i.e. fenium* attingant.
Neque difcordia devorat *horum* familiam, quae etiam bene
Conftitutas domos perturbavit: fed menfam
Fratriae & glores circum unam fellas collocant.
Diva, fit mihi illorum *(ex numero)* quidem amicus, quicunque *eft* verus,
Sim vero & ipfe, regina: curae etiam fit mihi femper carmen,
In quo & Latonae nuptiae erunt: in quo & tu crebra *eris:*
In quo etiam Apollo: in quo tui omnes labores:
In quo canes & fagittae, & canthi rotarum, qui te facile

Spectabilem portant, quando in Jovis domum currum agitas.
Ibi tum occurrentes tibi in vestibulo, capiunt,
Arma quidem Mercurius Acacesius, sed Apollo
Feram quamcunque portas, idque antequam advenisset *in coelum*
Fortis Alcides. Nunc autem non amplius istum laborem
Phoebus sustinet. Talis enim semper Tirynthius indefessus
Stat ante fores *coeli*, expectans an quippiam afferens
Redeas pingue edulium. dii autem omnes super eo *Hercule*
Indesinenter rident: inprimis vero socrus ipsa *Juno*,
Taurum siquando e curru praegrandem, aut quando aprum
Sylvestrem ferat *Hercules* posteriori pede palpitantem,
Astuto admodum sermone te, dea, sic alloquitur;
Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
Sicuti me, invocent. sine capreas & lepores
In montibus errare. quid enim capreae & lepores
Perpetrant? sues opus *rusticorum*, sues culta vastant:
Et boves hominibus ingens malum *sunt*, feri & hos.
Sic ait, & celer magnam circa feram laborabat.
Neque enim ipse *Hercules* quamlibet Phrygia sub quercu membra in deum mutatus
Sedavit voracitatem. adhuc ei inest fames illa,
Qua olim aranti occurrit Theiodamanti.
Tibi vero Amnisides *nymphæ* a jugo solutas
Fricant cervas, & ad eas multum pabuli
Junonis e prato demetentes comportant
Velox natu trifolium: quod & Jovis equi comedunt.
Praeterea & aureos loculos implent
Aqua, ut cervis potus gratior reddatur.
Ipsamet vero in patris domum venis, ibique te in sedem *suam*
Omnes simul invitant: tu autem Apollini assides.
At quando nymphae te in choro circumdabunt
Prope fontem Ægyptii Inopi *in Delo*,
Aut *prope* Pitanam (nam & Pitana tua) aut in Limnis,
Aut ubi tu, dea, Alas Araphenidas inhabitatura
Veneris e Scythia, & respueris sacra Taurica:

Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἔνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων,
Θηρίον ὅ, ττι φέρησθα. πάροιθε γε, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα γε πενθερὴ αὐτή,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει,
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν,
Ὥς ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.
Ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς γε μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν

Ὠκύθοον τριπέτηλον· ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι.
Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
Ἢ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἁλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων,

Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Η γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Τυμφαΐδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν· ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
Ηλθε παρ' Ηέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Εξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ελλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτε Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Η δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Αλλοτε δ' εἱαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μέν, Δίκτυναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν. ἀνεστήσαντο δὲ βωμούς,
Ιερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ,
Η πίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κυνέ, τοῖς ἔνι κούρη
Υψηῒς παρὰ τύμβον Ιώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.

Ne tum novale meae boves, gratia mercedis,
Quod poteſt uno die arari proſcindant ſub alieno aratore.
Etenim & membra & cervicem defatigatae
In bubile venerint, etiamſi Tymphaicae eſſent,
Novem annos natae, cornibus trahentes: quae longe optimae
Ad ducendum ſulcum profundiſſimum. quoniam deus nunquam illum
Tranſivit Sol pulchrum chorum: ſed aſpectat,
Currum inhibens, & dies ipſi *tum* protrahuntur.
Quae vero tibi inſularum, quis mons placuit potiſſimum?
Quis portus? quae civitas? quam praecipue nympharum
Dilexiſti? & quales heroinas habuiſti ſocias?
Dic, dea, tu quidem nobis: ego vero aliis canam.
Inſularum quidem Doliche, urbium vero tibi placuit Perga:
Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi.
Praecipue autem inter *omnes* alias Gortynida amaſti nympham,
Cervarum venatricem, Britomartin, certam jaculatricem: cujus olim Minos
Perculſus amore, pervagatus eſt montes Cretae.
Illa vero alias quidem hirtis ſub quercubus latitabat nympha,
Alias autem in locis uliginoſis. At ipſe novem menſes percurrebat
Loca praerupta, & pendentes ſcopulos. nec intermiſit inſectationem,
Donec apprehenſa ferme *nympha* inſiliit mare
Ab alto vertice: inſiliit autem in piſcatorum
Retia, quae ipſam conſervarunt. hinc deinceps Cydones
Nympham ipſam, Dictynnam: montem vero unde deſiliit nympha,
Dictaeum appellitant: excitatiſque *ibi* aris
Sacra etiam faciunt. At ſertum die illo
Aut pinus aut lentiſcus *erit*; myrtum vero manus non tangunt.
Tunc etenim peplis inhaeſit myrteus ramus
Puellae, quum fugit: hinc admodum irata fuit myrto.
Upi regina aſpectu pulchra, Lucina: equidem te dilecta
Cretenſes vocant cognomento a nympha.
Sed & Cyrenen *tibi* aſſociaſti: cui olim dediſti
Ipſa venaticos duos canes, quibus virgo
Hypſeis apud tumulum Iolcium potita eſt victoria.

Et Cephali flavam uxorem Deionidae *Procrin*,
Diva, tuarum venationum sociam constituisti: praeterea te dicunt
Pulchram Anticleam tanquam oculos *tuos* amasse.
Atque hae primae celeres sagittas & circa humeros pharetras
Sagittiferas gestarunt. inviolabilesque illis humeri
Dextri, & nuda semper conspiciebatur mamma.
Approbasti etiam valde velocem pedibus Atalantam,
Filiam Iasii Arcasidae, porci *Calydonii* interfectricem:
Eamque canibus venandi & jaculandi dexteritatem docuisti.
Haud ipsam lecti Calydonii venatores
Reprehendunt apri. nam signa victoriae
In Arcadiam pervenerunt: habetque etiamnum ferae dentes.
Neque sane Hylaeum & stultum Rhoecum crediderim,
Quantumvis infensos *ei*, in inferno vituperaturos esse
Jaculatricem *Atalantam*. neque enim cum ipsis viscera commentirentur,
Quorum Maenalius inundatus fuit sanguine vertex.
Veneranda, quae multos domos & multas urbes possides, salve Chitone:
Quae Miletum habitas. Nam te Neleus fecit
Ducem, quando navibus advectus est e Cecropia,
Chesias, Imbrasia, primae sedis dea. Tibi etiam Agamemnon
Clavum navis suae dedicavit in templo *Aulidis*,
Munus contra navigandi incommoditatem, quando ipsi detinebas ventos,
Teucrorum cum naves Achivae oppida vexatum
Navigarent, propter Helenam Rhamnusiam animis concitatae.
Enimvero tibi & Proetus duo condidit templa:
Alterum quidem Coresiae *Dianae*, quod ei collegisses filias,
In montibus errantes inhospitalibus: alterum vero in Lussis,
Hemeresiae, quod animum insanum depulisses a filiabus.
Tibi etiam Amazones, belli affectatrices,
Olim in littore Ephesi statuam posuerunt,
Fagino sub trunco. peregitque tibi sacrum Hippo:
Ipsae vero *Amazones*, Upi regina, circum solenni saltatu tripudiarunt,
Primo quidem in scutis armatum *tripudium*, deinde vero in orbem

Ducentes

Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο
Πότνια σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
Καλὴν Αντίκλειαν ἴσον φάεσσι φιλῆσαι.
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ιοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ σφιν ὦμοι
Δεξιτεροί, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ηνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Αταλάντην
Κούρην Ιασίοιο συοκτόνον Αρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Αρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδὲ μὲν Υλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ροῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν ἀΐδι μωμήσεσθαι
Τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται),
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ηγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν,
Χησιὰς, Ιμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Αγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας.
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Αχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Επλεον, ἀμφ' Ελένη Ραμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Η μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσατο νηούς·
Αλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ημέρη, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Αμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Εν κοτε παρραλίῃ Εφέσου βρέτας ἱδρύσαντο,
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ιππώ.
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ

Στησά-

Στησάμεναι χορὸν εὐρύν. ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῆ.
Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
Εργον Αθηναίης ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη. τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ηγαγε Κιμμερίων ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ιναχιώνης.
Α δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, οὔτέ τις ἄλλος
Οσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,
Νοστήσειν· Εφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Αρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν.
Οὐδὲ γὰρ Ατρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον. οὐδὲ γὰρ Ωτος,
Οὐδὲ μὲν Ωαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ιππὼ
Ακλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντητον ἀοιδῇ.

ΕΙΣ

Ducentes latum chorum. Succinuerunt autem suaves
Subtile quid fistulae, ut saltarent junctim.
Nondum enim hinnulorum ossa perterebraverant
Opus Minervae cervo noxium. Ibat autem sonus
Sardes usque, & ad tractum Berecynthium: ipsae vero pedibus
Valde strepebant, sonitumque edebant pharetrae.
Hanc porro deinceps circa statuam amplum templum
Ædificatum est, quo nullum divinius aspiciet Oriens,
Neque ullum opulentius: facile Pythonem superet.
Quare insaniens vastaturum *se hoc* comminatus est
Lygdamis, homo injurius, & insuper exercitum equimulsorum
Adduxit Cimmeriorum, arenarum instar, qui apud ipsum
Adjacentes habitant vaccae Inachiae transitum.
Ah miserum regem, quantum erravit! neque enim futurum erat
Ut vel ipse in Scythiam redux, vel quisquam alius,
Quorumcunque in prato Caystrio constitere currus,
Reverterentur. Epheso enim semper tuae sagittae, quasi propugnaculum, objectae sunt.
Diva Munychia, portuum inspectrix, salve Pheraea.
Nemo dedecore afficiat Dianam. neque enim OEneo
Aram *ejus* contumelia afficienti pulchra domi subeunda fuerunt certamina.
Neque cervorum venatione, neque jaculandi peritia *divam* provocet:
Non enim Agamemnon parva se jactavit mercede.
Nemo item ambiat hanc virginem: neque enim Otus,
Neque Orion bonas nuptias appetiverunt.
Sed neque saltatum aliquis fugiat solemnem: neque enim Hippo
Absque fletu circa aram renuit tripudiare.
Salve magna regina, & propitia sis huic cantui.

HYMNUS

HYMNUS IN DELUM.

SACRAM, o anime, quo tempore aut quando celebrabis
Delum, Apollinis nutriculam? equidem omnes
Cyclades, quae inſularum ſacratiſſimae in mari jacent,
Laudibus dignae *ſunt*: Delus vero vult primas ferre
A Muſis, quod Phoebum carminum principem
Et abluit, & faſciis involvit, & pro deo celebravit prima.
Ut Muſae poetam, qui Pimpleam non canit,
Odere; ſic Phoebus *eum*, quicunque Deli oblivifcitur.
Delo nunc *igitur* carmen impertiar, ut Apollo
Cynthius laudet me, carae ſtudioſum nutriculae.
Illa vero ventoſa, & immota, ut quae & mari percuſſa,
Mergiſque magis pervia quam equis,
In mari ſtabilita eſt, quod circa ipſam copioſe revolutum
Icariae multam detergit undae aſperginem.
Ideoque eam piſcatores marivagi incoluerunt.
Sed nulla invidia eſt inter primas (*illam*) numerari,
Quamdiu in Oceano & Titania Tethy
Inſulae erunt: ſed ſemper *Delus* primaria habebitur:
Pone Phoenicia veſtigia *Deli* Corſica ſequetur,
Haud vituperanda: & Macris Abantias Ellopiorum,
Sardiniaque amoena, & cui adnatavit Venus
Ex aqua primum: ſervatque illam exſcenſu praebito.
Iſtae quidem *inſulae* turribus firmis munitae *ſunt*,
Delus autem Apolline. quod vero firmius ſeptum *Apolline?*
Muri equidem & lapides ab impulſu concidunt
Strymonii boreae: at deus *permanet* ſemper immotus.
Dele chara, talis te propugnator defendit.
Quoniam vero valde multae de te circumferuntur cantiones,
Cuinam *potiſſimum* intexam te? quid tibi jucundum auditu?
An quo pacto primum magnus Deus montes concutiens

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ ΥΜΝΟΣ.

ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἐχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσαντο.
Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
Ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ
Οὐκ ὀνοτὴ, καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων,
Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων

Αορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δὲ πάσας
Εκ νεάτων ὤχλισε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ·
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
Πρυμνόθεν ἐῤῥίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
Αλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Αστερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
Τόφρα δ' ἔτ' Αστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ερχόμενοι Εφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Εφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
Εδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Αθηναίων προσενήξαο Σουνίου ἄκρον,
Η Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης, (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος) ἧχί σε νύμφαι
Γείτονες Αγκαίου Μυκαλησίδες ἐξείνισαν.
Ηνίκα δ' Απόλλωνι γενέθλιον οὖδας ἐπέσχες,
Τοῦτό τοι ἀντιμοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
Οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ηρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας
Εξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδόν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Αρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ἐπιπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ημενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήικος Αἵμου
Θοῦρος Αρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τὼ δέ οἱ ἵππω

Επτά-

Enſe triſulco, quem ei Telchines fabricarunt,
Inſulas marinas effecerit: deorſumque omnes
Ab ultimis *oris* ſemoverit, & in mare devolverit;
Et alias quidem in alto, ut continentis obliviſcerentur,
Firmiter defixit: te vero haud *ulla* conſtrinxit neceſſitas:
Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi
Aſterie antiquitus: quoniam profundam inſilueras foſſam,
Coelitus fugiens Jovis concubitum, aſtro ſimilis.
Quantiſper quidem tibi nondum aurea *ſe* immiſcebat Latona,
Tantiſper Aſterie & nondum vocabaris Delus.
Saepe ex Troezene a Xanthi oppidulo
Venientes Ephyram, in Saronico ſinu
Nautae conſpexerunt: & Ephyra redeuntes,
Ipſi quidem *te* non amplius reviderunt: tu vero anguſti ad rapidum
Cucurriſti fretum Euripi cum ſtrepitu fluentis,
Chalcidicique confeſtim reſpuens maris undam,
Uſque ad Athenienſium adnataſti promontorium Sunium:
Aut Chium *uſque*, aut inſulae perfuſum aqua uber
Partheniae, (nondum enim Samos erat) ubi te nymphae
Vicini Ancaei Mycaleſides hoſpitio exceperunt.
At cum Apollini natale ſolum exhibuiſſes,
Tum haec tibi remunerationis loco nautae nomina indiderunt,
Propterea quod non amplius obſcura innatares, ſed in maris
Fluctibus Ægaei pedum *tuorum* affixiſſes radices.
Neque Junonem infeſtam pertimuiſti, quae alias omnes
Atrociter fremebat contra puerperas, quae Jovi filios
Pepererunt: Latonae vero ſeorſim, quoniam ſola
Jovi paritura erat chariorem Marte filium.
Ac proinde ipſa quidem tanquam in ſpecula poſita eſt in coelo,
Ira vehementi concitata, & non effabili. Detinebat enim Latonam
Afflictam pariendi doloribus. Duo item conſtituti erant cuſtodes,
Terram ſuſpicientes. unus quidem ſolum terrae continentis,
Stans in excelſo vertice Thracii Æmi,
Crudelis Mars obſervavit cum armis. Ejus interim equi

Septemplicem boreae juxta ſpecum morabantur.
Altera vero inſularum inſpectrix latarum
Conſtituta erat filia Thaumantis, quae invaſerat Mimantem.
Illi ergo civitatibus, quaſcunque adibat Latona,
Aderant comminantes, & prohibebant *eam* recipere.
Fugiebat quidem Arcadia, fugiebat mons ſacer Augae
Parthenius, fugiebat ſenex retro Phenaeus.
Fugiebat tota Peloponneſus, quantacunque adjacet Iſthmo,
Praeter Ægialum & Argos. neque enim per illas
Semitas inceſſit *Latona*, quia tenebat Inachum Juno.
Fugiebat item Aonia uno curſu, eamque ſubſequebantur
Dirceque Strophieque, lapillis nigris abundantis quae habent
Iſmeni manum patris. ſequebatur & multo poſt
Aſopus tardigradus: quoniam foedatus erat fulmine.
At ſubducens ſe a tripudio abſtinuit nympha
Indigena Melie, & ſubpallidum habuit vultum:
Coaetaneam ingemiſcens propter quercum, ubi vidit comam
Moveri Heliconis. Meae deae dicite Muſae,
An vere natae ſint tum quercus cum *extiterunt* nymphae.
Nymphae quidem gaudent ubi quercus imber irrigat;
Nymphae rurſum flent, ubi quercubus non amplius folia.
His igitur *quercubus* Apollo adhuc in utero latens graviter iratus fuit,
Dixitque haud irritum *verbum* interminatus Thebae:
Thebe, quid miſera brevi tibi affuturum exitium ſciſcitaris?
Ne quaeſo, ne me invitum cogas vaticinari.
Nondum mihi Pythone curae eſt tripodis ſedes,
Nondum etiam mortuus eſt ſerpens praegrandis: ſed adhuc illa
Fera terribilis a Pliſto *amne* prorepens
Parnaſum nivalem circumdat novem ſpiris.
Sed nihilominus dico tibi verius quam a lauro,
Fuge procul: velox te comprehendam, ſanguine tincturus
Sagittam meam. tu autem liberos maledicae mulieris
Nacta es: neque tu mihi cara nutricula, neque Cithaeron
Erit: ſed ſancti mihi, & ego ſanctis curae ſum.

Sic

Επτάμυχον βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Η δ᾽ ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς οὐρειάων
Ηστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ενθ᾽ οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,
Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Αρκαδίη, φεῦγεν δ᾽ ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ᾽ ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός.
Φεῦγε δ᾽ ὅλη Πελοπηῒς ὅση παρακέκλιται Ισθμῷ,
Εμπλὴν Αἰγιαλοῦ τε καὶ Αργεος· οὐ γὰρ ἐκείνας
Ατραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ιναχον Ηρη.
Φεῦγε καὶ Αονίη τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ᾽ ἐφέποντο
Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ισμηνοῦ χέρα πατρός· ὁ δ᾽ εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ασωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ηδ᾽ ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειὴν,
Ηλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ελικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι,
Η ῥ᾽ ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ᾽ αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ᾽ Απόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ᾽ οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
Μήπω μή μ᾽ ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήϊος ἕδρη,
Οὐδέ τι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ᾽ ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
Αλλ᾽ ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης.
Φεῦγε πρόσω. ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λούσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ελλαχες. οὐ σύ γ᾽ ἐμεῖο φίλη τροφὸς, οὐδὲ Κιθαιρὼν
Εσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.

Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
Ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰνιάδαο,
Ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Ἄναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Ἀμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα.
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,
Λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες, ἢ ἐπ' ἐμεῖο
Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὁ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον,
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ἀλλά μοι Ἥρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
Ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ἠνὶ δ' ἐγώ. τί πέρισσα; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·

Sic dixit: Latona vero ſolum vertens illinc abibat.
Caeterum quum Achivae ipſam reſpuiſſent civitates
Advenientem, Heliceque Neptuni ſocia,
Buraque Dexameni boarium ſtabulum OEnidae,
Retro pedes in Theſſaliam convertit. Fugiebat autem Anaurus,
Et magna Lariſſa, & Chironides rupes:
Fugiebat etiam Peneus qui fluit per Tempe.
Juno, tibi vero etiamnum immite pectus inerat:
Neque fracta es, neque miſerta es, quando lacertos
Ambos extendens, nequicquam talia diceret *Latona*,
Nymphae Theſſalides, fluvii genus, dicite patri
Ut ſiſtat magnum fluxum: apprehendite *ipſum* mento,
Precantes ut Jovis in aqua liberos parere *liceat*.
Penee Phthiota, quid nunc cum ventis *celeritate* certas?
O pater, haud equidem equeſtre certamen obiiſti.
An obſecro tibi ſic ſemper veloces *ſunt* pedes? an propter me
Tantummodo leviores ſunt? feciſtique volare *eos*
Hodie ſubito? hic nihil audit. o meum onus,
Quo te fero? nam aegri defeſſi ſunt nervi.
Pelion o Philyrae thalamus, atqui tu mane,
Mane: quando & ferae in montibus ſaepe tuis
Feriparos dolores effuderunt leaenae.
Huic igitur & Peneus reſpondit lacrymas profundens,
O Latona, neceſſitas ingens *eſt* dea. neque enim ego
Diva tuos dolores rejicio. Novi *quippe* & alias
Ablutas eſſe a me puerperas. ſed mihi Juno
Graviter comminata eſt. vide quantus *hic* obſervator
Monte ex alto ſpeculam habeat, qui me facile
Funditus ſubvertat. quid conabor? an interire
Dulce quid *ſit* tibi Peneum? eat fatalis dies.
Patiar tui cauſa, etſi inter fluvios
Aridum fluxum habens aeternum ſim periturus,
Et ſolus inter amnes abjectiſſimus futurus.
Atque eccum me: quid plura? voca tantum Lucinam.

Dixit,

Dixit, & repreffit magnum fluxum. at ejus Mars
Pangaei avulfa cacumina attollens erat
Injecturus vorticibus, & obruturus fluenta.
Defuper vero increpuit, & fcutum percuffit cufpide
Lanceae: idque ftrepitum edidit armifonum. tremuerunt autem Offae
Montes, & campus Cranonius, & graviter fpirantes
Extremae orae Pindi: metuque commota eft univerfa
Theffalia. talis namque e fcuto obortus eft fonitus,
Ut quum Ætnaei montis incendio flagrante
Commoventur omnes receffus, fubterraneo gigante
Briareo in alterum *fe* latus vertente,
Et fornaces ftridunt fub Vulcani forcipe,
Et opera fimul: tum graviter & rotundati lebetes
Et tripodes cadentes fuper fe invicem refonant.
Tantus tunc extitit fragor fcuti rotundi.
Peneus autem non illinc difcedebat, fed permanebat perinde
Conftans ut initio, celerefque inhibuit vortices,
Donec ei Coeceis ***Latona*** acclamavit, Salvus fis & incolumis:
Salvus fis: nec patiaris adverfi quid mei caufa, ifthac
Pro mifericordia. gratia vero tibi retribuetur.
Dixit, & quum multa prius pertuliffet, adiit *quoque* infulas
Maritimas. fed illae ipfam advenientem non receperunt:
Non Echinades, infignem navibus recipiendis portum habentes:
Non Corcyra, quae *alioqui* hofpitalior caeteris omnibus.
Iris enim omnibus *infulis* ab excelfo Mimante
Irata valde procul abegit: ipfaeque ob comminationem Iridis
Valde extimefcebant juxta fluvium quamcunque deprehenderet.
In veterem deinde Coorum Meropeida infulam
Venit, Chalciopes facrum penetrale heroidis.
Sed eam pueri hoc verbum cohibuit, Ne tu mater
Hic me parias. non quod *de hoc loco* conquerar, aut invideam
Infulae *hanc gloriam:* eft enim foecunda & pafcua, fi quae alia.
Verum *quod* ei fato quifpiam deftinatus deus alius
Eft, fervatorum fummum genus, cujus fub diadema

Venient,

Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον· ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
Ὑψέθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος. ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Ὄσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κραννώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
Θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Ἔργά θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα, θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο, Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Ἀντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων.
Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
Σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν, αἱ δ' ὑφ' ὁμοκλῆς
Πασσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ἵκετο, χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, Μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Ἐστὶ, Σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην

Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
Ἀμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται·
Μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν· ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
Καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
Ὕστατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα
Ὀψιγόνοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι
Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται·
Φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
Καὶ πεδία Κρισσαῖα, καὶ ἠπείροιο πόληες
Ἀμφιπεριστείνωνται. ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος.
Ἐσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
Ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ·
Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,
Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἐνὶ χώρῳ,
Ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς,
Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φορέῃσι θάλασσα·
Τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν τόσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,
Ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος,
Ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι· καταικτείρασα δὲ Λητώ,

φῦκος

Venient, haud detrectantes ut a Macedone regantur,
Utraque continens, & quae in mari jacent,
Ad occaſum uſque, & unde veloces equi
Solem provehunt. is norit mores patris *Lagidae.*
Equidem commune olim quoddam veniet nobis bellum
Poſtmodum: ubi *prius* contra Graecos gladium
Barbaricum & Celticum excitantes Martem,
Gigantum poſteri, ab Occidente remotiſſimo
Affluent, nivibus aequiparandi, aut numero pares
Stellis, quum plurimae in aere errant.
Munitiones & vici Locrorum, & Delphicae rupes,
Et arva Criſſaea, & continentis civitates,
Lamentis circumcirca gemunt. Videant autem pinguem frugem
Vicini *agri* ardentis: & jam non ſolum fama *accipiunt*,
Sed nunc circa templum refulgeant phalanges
Hoſtium: nunc videant apud tripodes meos
Enſes & baltheos impudentes, infeſtoſque
Clypeos, qui Gallis infelicem viam dementi populo
Efficiant. horum aliqui mihi praemium, aliqui apud Nilum
In igne qui eos geſſerant animam efflare videntes,
Jacebunt, Regis praemia, ut qui multum laborarit,
Futuri. Haec, Ptolemaee, tibi vaticinia edo.
Laudabis ſane vehementer eum qui adhuc in utero latet vatem
Deinceps omnibus temporibus: tu vero adjuva *mater.*
Eſt nota quaedam in aquis inſula levis,
Errans in mari, pedeſque ei non in uno loco *ſunt:*
Sed undis agitata natat, veluti albucum.
Hinc Notus, illinc Boreas *eam pellit*, prout fert mare.
Eo me portes. nam in hanc venies benevolam.
Tantum loquuto *Apolline* omnes in mari diſceſſerunt inſulae.
Aſterie carminum amans, tu autem ex Euboea deſcenderas
Cycladas inſpectura rotundas, neque olim,
Sed adhuc *recens* a tergo Geraeſtia ſequebatur alga.
Conſtitiſti vero in medio, & commiſerta Latonae,

Marinam algam omnem exuffisti: quoniam circumquaque flagrabas igne,
Miseram pariendi doloribus molestissimis afflictam videns.
Juno, hoc in me statuas quodcunque tibi libet. neque enim comminationes
Vestras curo. transi, transi in me, o Latona.
Dixisti: at illa *Latona* infando & misero errori finem fecit.
Sedebat autem Inopi ad fluvium: quem profundissimum
Tellus tunc emittit, cum pleno fluvio
Nilus a praecipitio Æthiopico descendit.
Ibi exolvit *Latona* cingulum, retroque inclinata est humeris
Ad palmae truncum, difficultate miserabili
Afflicta: humidus vero per corpus defluebat sudor.
Dixit autem anhelans: Quid matrem, fili mi, torques?
Ipsa tibi, care *fili*, insula supernatans mari.
Nascere, nascere puer, & benignus egredere ex utero.
Juno, uxor Jovis iracunda, tu vero non poteras ignara
Diu esse: talis tibi accurrit nuntia *Iris:*
Dixitque adhuc anhelans (metu autem permiscebatur oratio)
O honorata Juno, multo praestantissima inter deas,
Tua & ego, & tua *sunt* omnia. tuque regina sedes
Germana olympi: neque manum veremur aliam
Foemineam. tu vero, o regina, causam scies irae.
Latona tibi zonam solvit in insula.
Caeterae quidem omnes eam aversatae sunt, nec receperunt:
Asterie autem nominatim *eam* advenientem vocavit.
Asterie, malum ponti verriculum: tuque nosti hoc ipsa.
Sed o cara diva (cum possis) opitulare servis
Tuis, qui terras tuo perambulant imperio.
Dixit, & infra auream sellam subsedit, velut canis
Dianae, quae quum a celeri requieverit venatu,
Sedet venatrix ad pedes *Dianae:* aures vero ei
Admodum arrectae, semper paratae ad deae percipienda jussa.
Huic similis Thaumantis filia, infra sellam sedebat.
Ipsaque adeo nunquam suae obliviscitur stationis,
Nec quidem quum ei obliviosam alam somnus infixerit:

Sed

Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρί,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
Ηρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Υμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Εννεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ιζετο δ' Ινωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥέεθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἠπίος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, (φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος)
Ηρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη οὐλύμποιο· καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸ αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Αλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Αστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Αστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Αλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Υμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Η, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὣς
Αρτέμιδος, ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
Ιζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ορθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·

Ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχρις εὗδε.
Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας
Ἐνδρομίδας· μή οἱ τὶ καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
Δεσπότις· ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέεσθε
Λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα· μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τοσσάδε οἱ. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ.
Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.
Ἡ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ἐληθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε.
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
Χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,
Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
Αὕτη ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο

Δήλιος

Sed ibi magni ad angulum ſolii,
Parum acclinato capite, oblique obdormit.
Neque unquam cingulum exolvit, neque pernices
Calceos, ne ſibi quod improviſum verbum dicat
Hera *Juno*. At haec gravi dolore percita *ipſam* alloquebatur:
Itane nunc, o Jovis probra, & nubatis
Clanculum, & pariatis occulte? atque haud ubi miſerae
Et aegre parientes laborant piſtrices: ſed ubi phocae
Marinae enituntur in ſpecubus deſertis.
Aſteriae autem nihil prorſus indignor, cauſa hujus
Delicti: neque eſt ut moleſtias inferam
Tot tantaſque ei. valde enim male gratificata eſt Latonae.
Sed nihilominus ipſam mirifice veneror, propterea quod meum
Lectum non conſcendit, & Jovi antepoſuit mare.
Sic haec loquuta eſt. olores vero Phoebi cantores, modulantes,
Maeonio Pactolo relicto, cinxerunt
Septies Delum, & accinuerunt puerperio,
Muſarum volucres, vocaliſſimi inter aves.
Atque hinc puer *Apollo* totidem lyrae intendit fides
Poſtmodum, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.
Octavum nondum cecinerant, & ille exiliit. alta vero voce
Nymphae Deliades, fluvii genus antiqui,
Dixerunt Lucinae ſacrum carmen: ſtatimque aether
Æneus reſonuit magna canentium exultatione.
Neque Juno id graviter tulit: quia iram *ei* exemerat Jupiter.
Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta ſunt, Dele:
Auro etiam rotunda per totum diem fluebat palus:
Auream quoque produxit ſtirpem ramus oleae:
Auro item exuberavit quod profundus Inopus vehebat.
Tu ipſa denique aureo e ſolo ſuſtuliſti puerum,
Inque gremium repoſuiſti, & tale loquuta es verbum,
O magna, o multis aris ornata, multiſque urbibus, multa proferens:
O pingues continentis terrae, & circumhabitatae inſulae,
Ipſamet ego *ſum* illa tam inculta *terra*: ſed a me

Delius

Delius Apollo *jam* nominabitur: neque ulla alia
Terrarum tantum Deo curae erit alteri:
Non Cenchris Neptuno, regi Lechaeo,
Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
Quantum ego Apollini: & ero haud amplius errabunda.
Sic tu quidem dixiſti: is vero *Apollo* dulcem traxit mammam.
Ac proinde inſularum ſanctiſſima etiamnum ab illo tempore
Vocaris, Apollinis nutricula: neque te Bellona,
Nec Pluto, nec equi Martis calcant:
Sed tibi quotannis decimiferae ſemper primitiae
Mittuntur: omneſque tripudia agunt civitates,
Quaeque ad auroram, quaeque ad veſperam, quaeque ad meridiem
Sedes poſuerunt, & qui ſupra Boreum
Domicilia littus habent, valde longaevum genus.
Hi quidem tibi ariſtas & ſacros manipulos primi
Spicarum afferunt, quos e Dodone Pelaſgi
Procul exeuntes omnium primo accipiunt,
Terricubae miniſtri perſtreperi lebetis:
Deinde in urbem & montes Melidis terrae
Perveniunt *manipuli:* illinc vero trajiciunt Abantum
In uberem agrum Lelantium: neque tam longus
Curſus ex Euboea, quoniam tui portus vicini *ſunt.*
Primae tibi hos *manipulos* attulerunt a flavis Arimaſpis
Upiſque, Loxoque, & beata Hecaerge,
Filiae Boreae: & mares qui tunc optimi *erant*
Juvenum. neque iſti rurſus domum reverterunt,
Beatique effecti ſunt, & nunquam inglorii ipſi *erunt.*
Etenim Deliades, quum ſuaviter cantatus Hymenaeus
Thalamos puellarum terret, coaetaneos capillos
Virgines *puellis*, at juvenes meſſem primam lanuginis
Maſculi juvenibus primitiarum loco offerunt.
Aſterie odora, te quidem circum inſulae
Cinxerunt, & tanquam choro ſtiparunt,
Nec tacitam, nec ſtrepitu ſaltantium orbatam: ſed ſplendidis capillis

Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται. οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ερμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διῒ Κρήτη,
Ως ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ωδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ενυὼ,
Οὐδ' Αΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Αρηος·
Αλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε Βορείης
Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ασταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ερχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Αβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι μακρὸς
Ο πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Αριμασπῶν
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Εκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
Ηϊθέων· οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·
Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
Ητοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ηθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαὶ, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Αρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Αστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο,
Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον· οὖλος ἐθείρας

Ἕσπερος ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῒ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
Ρησσόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας· ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
Ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ὍΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.

οὐ

Veſper te ſemper deſpectat circumquaque decantatam.
Hi quidem *juvenes* ſuccinunt canticum Lycii ſenis,
Quem a Xantho fatiloquus adduxit Olen.
Illae vero *virgines* pede quatiunt tripudiantes immotam terram.
Equidem tunc & ſertis oneratur ſacrum ſignum
Veneris antiquae benigne audiens. quam olim Theſeus
Erexit cum pueris, poſteaquam e Creta ſolviſſet.
Qui ubi horrendum mugitum & ferocem filium effugiſſent
Paſiphaae, & inflexam ſedem tortuoſi labyrinthi,
Diva, tuam circa aram citharae ad cantum
In orbem tripudiarunt: chorumque duxit Theſeus.
Hinc ſempiterna theoridis ſacra Phoebo
Cecropidae mittunt, armamenta navis iſtius.
Aſterie, multis aris multiſque precibus ornata, ecquis te nauta
Inſtitor in Ægeo praeteriit navi properante?
Nunquam tam vehementes ipſam propellunt venti,
Etiam cum neceſſitas celerrimum urget curſum: ſed vela
Celeres *nautae* contrahunt: neque prius inde reverterunt,
Quam circa magnam tuam aram gyros egerint plagis
Divulſam, & truncum ſacrum oleae momorderint,
Manibus retro reflexis; quos Deliaca invenit nympha
Ludos, & juveneſcenti Apollini riſum.
O Veſta *quaedam* inſularum, tranquilla domus, ſalva ſis & ipſa:
Salvus ſit & Apollo, & quam peperit Latona.

HYMNUS IN LAVACRUM PALLADIS.

QUOTQUOT lotrices Palladis *adeſtis*, exite omnes,
Exite: equas modo hinnientes
Sacras *illas* audivi, & dea in promptu incedit.
Properate, o flavae, properate, Pelaſgides.

Nunquam Minerva magnos abluit lacertos,
  Priuſquam pulverem equorum abſterſerit ab iliis:
Ne quidem quum cruore defoedata omnia ferens
  Arma, injuſtis venit a terrigenis.
Sed longe ante, a curru cervicibus equorum
  Solutis, undis abluit Oceani
Sudorem & guttas: purgavitque concretam
  Omnem ſpumam fraenatorum ab ore equorum.
O ite Achaïades: & ne unguenta, neu alabaſtros,
  (Modiolorum audio ſonitum axibus circumdatorum)
Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabaſtros
  (Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: ſed neque ſpeculum: ſemper venuſtus *eſt* oculus illius.
  Neque quum apud Idam montem Phryx *Paris* dijudicavit litem,
In orichalcum magna *haec* dea, neque Simoentis
  Inſpexit in verticem pellucidum;
Neque Juno. ſed Venus, claro aere accepto,
  Saepe eandem bis diſpoſuit comam.
Sed haec *Pallas* bis ſexaginta cum percurriſſet duplicia ſtadia,
  Qualiter apud Eurotam Lacedaemoniae
Stellae, *Caſtor & Pollux*, ſcite ſe perfricuit ſimplicibus acceptis
  Unguentis, in proprio natis horto.
O puellae *tunc ei* rubor recurrit matutinus, cujuſmodi
  Aut roſa, aut Punici mali granum habet colorem.
Ideoque nunc & maſculum afferte tantum oleum,
  Quo Caſtor & quo ungitur Hercules.
Afferetis & pectinem totum aureum, ut *ea* capillos
  Pectat, nitidum tergens capillum.
Egredere, Minerva: adeſt tibi grata cohors,
  Virgines magnorum filiae Aceſtoridarum.
O Minerva, effertur vero *una* Diomedis ſcutum,
  Sicut Argivos morem hunc veterem
Eumedes docuit, tibi gratus Sacerdos:
  Qui quum olim deliberatam in ſe comperiſſet necem

Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον, οἵαν
Ἢ ῥόδον ἢ σίβδης κόκκος ἔχει χροιάν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσέν τε κομίσατε μοῦνον ἔλαιον,
Ὧ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
Ὅς ποτε βωλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον

Δᾶμον

Δᾶμον ἐτοιμάζοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ 'θάνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλά, Πελασγέ,
Φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑτέραν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππους, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ·
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ' ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.

Ἀμφότε-

Populum machinari, fugit tuum facrum fignum
Habens, & Creum in montem collocavit,
Creum montem: teque, o dea, praeruptis ftatuit
In fcopulis, quibus nunc nomen Pallatides.
Egredere, Minerva, urbium vaftatrix, aurea infignis galea:
Equorum & fcutorum quae oblectaris ftrepitu.
Hodie *vos* undiferae ne lavate, hodie Argivi
Bibite ex fontibus, non autem ex amnibus.
Hodie fervae urnas, vel ad Phyfadeam,
Vel ad Amymonen ferte, Danai *filiam*.
Etenim auro & floribus aquas habens permixtas
Veniet pafcuis Inachus ex montibus,
Minervae lavacrum advehens pulchrum. fed tu, Pelafge,
Cave ne invitus *etiam* reginam *Minervam* afpicias.
Qui afpexerit nudam Minervam, tutelarem deam,
Argos afpiciet hoc poftremum.
Diva Minerva, tu quidem egredere: interim vero ego quiddam
Puellis dicam. fermo autem non meus, fed aliorum.
Puellae, Minerva nympham aliquam olim Thebis
Plurimum & fumme amavit fociam,
Matrem Tirefiae: neque unquam feorfim vixerunt.
Sed & quum prifcos ad Thefpienfes,
Aut Coroneam, aut Haliartum ageret
Equos, Boeotorum opera perluftrans:
Aut Coroneam, *inquam*, ubi ei odoribus fragrans nemus,
Et arae fluvio adjacent Curalio:
Saepe dea ifta ipfam *nympham* fuo impofuit currui.
Neque confabulationes nympharum, neque faltationes
Gratae erant, quando non dux effet Chariclo:
Sed tamen & illam lacrymae multae manebant,
Quamlibet Minervae gratam exiftentem fociam.
Equidem aliquando peplorum folutis fibulis,
In Hippocrene Heliconide pulchre fluente
Lavabant, quum meridiana obtineret montem quies.

Ambae

Ambae *una* lavabant, & meridianum erat tempus,
Multaque tranquillitas illum obtinebat montem.
Tireſias vero ſolus cum canibus, modo in mento
Nigreſcens *lanugine* in ſacro loco verſabatur:
Et quia ſitiebat infando modo, ad rivum venit fontis
Miſer: ubi invitus inſpexit quod haud fas erat *inſpicere.*
Hunc autem, quantumvis irata, tamen alloquebatur Minerva,
Quis te oculos *tuos* non amplius hinc deportaturum,
O Everide, in funeſtam *banc* viam perduxit?
Haec quidem *ſic* loquuta eſt: at pueri oculos tenebrae obruerunt:
Stetitque mutus: conglutinaverunt enim dolores
Genua, & vocem impediit mentis inopia.
At nympha *Chariclo* exclamavit, Quid meo puero facis,
Diva? tales *vos* deae eſtis amicae?
Oculos mihi pueri abſtuliſti. o fili miſerande,
Vidiſti Minervae pectora & ilia:
Sed non & ſolem rurſus videbis. o me miſeram,
O mons, o Helicon nunquam poſt mihi adeunde.
Certe magna pro parvis exegiſti: capreas quae perdidiſti,
Et damas haud multas, oculos nunc pueri habes.
Ipſa quidem *Chariclo* ambabus ulnis valde carum *ſibi* filium amplexa,
Quaſi mater flebilium luctum luſciniarum
Ducebat graviter lugens. dea vero miſerta fuit ſociae,
Et ipſam Minerva tali affata eſt verbo:
Divina mulier, muta omnia rurſum quaecunque per iram
Protuliſti. ego enim haudquaquam filium effeci caecum.
Neque enim Minervae gratum eſt oculos puerorum
Abripere. ſed Saturni ſic jubent leges:
Quiſquis aliquem immortalium, niſi deus ipſe velit,
Conſpexerit, mercede conſpiciat magna.
Divina mulier, hoc quidem haud revocabile erit
Factum: quandoquidem Parcarum ſic innuere fila,
Quum primo ipſum peperiſti. nunc ergo aufer,
O Everide, praemium quod tibi debetur.

Ecquot

Αμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι·
Πολλὰ δ' ἀσυχία τήνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μοῦνος ἅμα κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ω Εὐηρείδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Α μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔλαβεν.
Εστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
Α νύμφα δ' ἐβόησε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματά μοι τοῦ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
Εἶδες Αθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
Ω ὄρος, ὦ Ελικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσας
Καὶ πρόκας οὐ πολλάς· φάεα παιδὸς ἔχεις.
Α μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Αγε βαρὺ κλαίοισα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼ δ' οὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Αρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ος κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Αθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Εργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,
Ανίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ω Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.

Πόσσα μὲν ἁ Καδμηῒς ἐσύστερον ἔμπυρα καύσει,
Πόσσα δ' Αρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα τὸν ἁβατὰν Ακταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Αρτέμιδος
Εσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ, τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ρυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Οππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι. τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Δεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
Ολβίσταν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Εξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ω ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Η μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ηλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος ἀγεσίλᾳ.
Ως φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς. ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Αθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν,
Αλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ,
Εμπεδον· ὡσαύτως ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.
Ερχετ' Αθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τὦργον ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεά, κάδευ δ' Αργεος Ιναχίω.

Ecquot Cadmeis *Autonoe* poſthac victimas adolebit,
Quot Ariſtaeus, ſolummodo optantes
Filium adoleſcentem Actaeonem ut caecum videant.
Et ille magnae in curſu ſocius Dianae
Erit: ſed non ipſum vel curſus, vel in montibus
Liberabunt communes tum jaculationes:
Ubi invitus etiam viderit gratioſa lavacra
Deae: ſed ipſae *ſuum* prius dominum canes
Illic devorabunt. at filii oſſa mater *Autonoe*
Recipiet, ſylvis omnibus pererratis.
Feliciſſimam *haec* te dicet & beatam fuiſſe,
E montibus caecum filium quae receperis.
O ſocia, proinde ne lamentare. ipſum namque alia,
Tui cauſa, a me multa manent praemia.
Nam vatem conſtituam ipſum, & quidem celeberrimum inter poſteros:
Ac profecto longe aliis praeſtantiorem.
Cognoſcet autem aves, quaenam fauſta *ſit*, quaeque volitent
Fruſtra, & quarum non boni ominis *ſint* alae.
Multa vero Boeotis oracula, multa & Cadmo
Edet, & magnis poſtea Labdacidis.
Dabo & magnum baculum, qui ei pedes convenienter ducat:
Dabo etiam vitae terminum longaevum,
Et ſolus, ubi diem obierit, prudens inter mortuos
Verſabitur, magno honoratus mortalium deductori *Plutoni.*
Sic loquuta annuit. idque firmum, cui annuerit
Pallas: quoniam ſoli Jupiter hoc ex filiabus
Dedit Minervae, ut paterna omnia habeat.
Lotrices, mater vero nulla peperit deam,
Sed Jovis vertex. Jovis vertex cuicunque annuerit,
Firmum *erit:* ſimiliter cuicunque & filia ejus.
Venit Minerva nunc vere: proin recipite
Deam, o puellae, Argos quibus curae eſt,
Cumque gratulatione, cumque votis, cumque laetis acclamationibus.
Salve dea, & curam gere Argi Inachii.

Salve, & quum educis & quum rursus in urbem reducis
Equos, & Danaorum fortunam omnem conserva.

HYMNUS IN CEREREM.

CALATHO *Eleusinem* descendente, acclamate mulieres,
Ceres multum salve, quae multos nutriens & multos modios *(frumenti)* largiens.
Calathum descendentem humi aspicietis profani:
Non e tecto, neque desuper intueamini,
Nec puer, nec mulier, nec quae diffudit capillos,
Nec quod ab arido ore expuimus jejuni.
Vesper e nebulis prospexit quando prodiit *calathus:*
Vesper, *inquam*, qui, ut biberet Ceres, solus ei persuasit,
Quum raptae ignota persequeretur vestigia filiae.
Diva, quomodo te potuerunt pedes ferre, & ad occasum,
Et ad nigros *Æthiopes*, & *eo* ubi *sunt* aurea mala?
Neque bibisti, neque comedisti illo tempore, neque lavisti.
Ter quidem percurristi Acheloum argenteis aquis manantem,
Toties praeterea perennium fluviorum transivisti unumquemque,
Ter ad pulcherrimae insulae umbilicum Ennam accurristi:
Ter apud Callichorum puteum humi desedisti
Arida & sicca: neque comedisti, neque lavisti.
Ne *vero* ne ista dicamus, quae lacrymas moverunt Cereri.
Pulchrius *dictu*, ut civitatibus gratas leges dederit:
Pulchrius, ut culmum & sacros manipulos primos
Spicarum absciderit, & boves calcare immiserit,
Quum Triptolemus bonam *agriculturae* doceret artem.
Pulchrius, ut (quo & alius delictum evitet)
Confecerit inedia ut Triopae filius miserabilis esset adspectu.
Nondum Cnidiam, *sed* adhuc Dotium sacrum inhabitabant:
Tibique illic *ad Dotium* pulchrum lucum posuerunt Pelasgi
Arboribus undique densum, quem vix penetrarit sagitta.

Χαῖρε ϗ ἐξελάοισα, ϗ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσαις
Ἵππους, ϗ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
Μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε.
Μὴ παῖς, μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
Ἁρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἐς τ' ἐπὶ δυθμὰς,
Ἐς τ' ἐπὶ τοὺς μέλανας, ϗ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
Οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίναν,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητὶ,
Αὐσταλέα, ἄποτός τε ϗ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἤγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
Κάλλιον, ὡς καλάμαν τε ϗ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Ἀσταχύων ἀπέκοψε, ϗ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο βουπείνα Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦλθεν ὀϊστός.

Ἐν

Ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥς' ἀλέκτρινον ὕδωρ
Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.
Ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεῦατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἆραι)
Ἀμφοτέρον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ἧς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
Ἃ πρᾶτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ἤσθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππῃ (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γένετο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα. κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
Φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
Τέκνον ἐλίννυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
Παύεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις.
Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
Ὠμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
Χάζευ, ἔφα· μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἁ θεῦς.
Ἴθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπῳ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνης ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.

In hoc pinus, in hoc magnae ulmi erant, in hoc & piri:
In hoc & pulchra glycymala. aqua vero quaſi electrina
E ſcatebris erumpebat. dea vero *tanto* amore loci inſaniebat,
Quanto Eleuſinis, quanto Triopii, quanto Ennae.
Sed quum Triopidis dexter ſuccenſeret genius,
Ibi malum Eryſichthonem invaſit conſilium.
Proruit *is* habens viginti ſervos, omnes in vigore aetatis,
Omneſque viros gigantum ſimiles (totam civitatem qui poſſent evertere)
Utrinque & ſecuribus & aſciis armatos.
Atque hi in iſtud Cereris impudentes irruerunt nemus.
Erat quaedam populus, magna arbor, coelum contingens:
Sub qua Nymphae circa meridiem ludebant.
Haec prima percuſſa, malam vocem inſonuit aliis.
Animadvertit Ceres quod ejus lignum ſacrum doleret:
Dixitque indignata, Ecquis mihi pulchras arbores incidit?
Statim Nicippae (hanc ei civitas Sacerdotem
Publicam conſtituerat) aſſimilata eſt: accepitque manu
Coronas & papaver: deque humero pendentem habebat clavem.
Dixitque, demulcens malum & impudentem hominem *Eryſichthonem*,
Fili, quicumque diis conſecratas arbores incidis,
Fili, deſiſte; fili multum dilecte parentibus,
Ceſſa, & famulos averte: ne ſuccenſeat
Diva Ceres, cujus ſacrum tu diripis.
Hanc vero quum limis *ille* oculis aſpexiſſet, torvius quam venatorem
Montibus in Tmariis virum aſpicit leaena
Crudipara, (cujus dicunt eſſe atrociſſimum oculum)
Recede, inquit: ne tibi ſecurim in corpus infigam.
Hae *arbores* meam reddent tectam domum, in qua epulum
Semper meis conſodalibus perquam jucundum praebebo.
Dixit juvenis: Nemeſis autem malam notavit vocem.
Cereſque infando modo ſuccenſuit, & dea *rurſum* facta eſt.
Veſtigia quidem ejus terram, caput vero ejus tangebat coelum.
Illi ergo *famuli* ſemineces, ubi deam aſpexerunt,
Subito eruperunt, in quercubus ferrum relinquentes.

At

At ipsa *Ceres*, aliis quidem omissis (nam necessitate omnes sequebantur
Herilem manum) odioso respondit regi *Erysichthoni:*
Certe certe, para domum canis, canis, in qua epulum
Praebebis. crebrae enim posthac epulationes tibi *erunt.*
Haec tantum effata Erysichthoni intulit mala.
Statimque ei horribilem & atrocem immisit famem,
Ardentem, validam: magnoque *is* contabescebat morbo.
Infelix quo plura gustavisset, eo plurium tenebatur rursum desiderio.
Viginti *ministri* epulum apparabant, duodecim vinum hauriebant.
Eadem enim Bacchum, quae & Cererem offendunt.
Etenim cum Cerere iratus fuit *Erysichthoni* Bacchus.
Non ipsum ad coenas, neque ad convivia mittebant
Verecundi parentes: praetextusque reperiebatur omnis.
Venerunt ipsum ad Itoniadis Minervae certamen
Invitantes Ormenidae. verum negavit mater:
Non intus est, *inquiens.* heri enim Cranonem abiit,
Debitum exacturus, centum boves. venit Polyxo,
Mater Actorionis, quoniam nuptias adornabat filio,
Utrunque, & Triopam, & filium *Erysichthonem* vocans.
Sed huic mulier perturbata respondebat, illacrymans,
Veniet tibi Triopas: sed Erysichthonem ferivit aper
Pindi in amoeno clivo, & ipse novem dies *nunc* jacet.
Misera, filii amatrix, quid non ementita es mater?
Praebebat aliquis coenas? peregre *erat* Erysichthon.
Ducebat aliquis uxorem? Erysichthonem discus percussit:
Aut decidit equo, aut in Othrye greges numerat.
Abditus itaque deinceps per totos dies conviva *Erysichthon*
Comedebat innumera omnia, malusque subsiliebat venter
Semper plus comedenti, sed quasi in fundum maris
Frustra ingrata defluebant esculenta omnia.
Utque in Mimante nives, ut in sole cerea pupa,
Et plus quam isthaec contabescebat: donec super nervos
Misero fibraeque & ossa solummodo reliqua essent.
Flebat quidem mater, graviterque ingemiscebant duae sorores,

Et

Ἁ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαία γὰρ ἕποντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺ δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.
Ἁ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ερυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα; κρατερόν· μεγάλη δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
Οὔτέ μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες. προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
Ηνθον Ιτωνιάδος μιν Αθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ορμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ·
Οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέβηκε,
Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ᾖνθε Πολυξὼ,
Μάτηρ Ακτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδὶ)
Αμφότερον Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκουσα.
Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
Νεῖταί τοι Τριόπας· Ερυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;
Δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ερυσίχθων.
Αγετό τις νύμφαν; Ερυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν·
Η ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Οθρυϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ενδόμυχος δ' ἤπειτα πανήμερος εἰλαπινασὰς
Ησθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης
Αλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ως δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νευρὰς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἐλειφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ,

Χὼ μαστὲς τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων,
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Η οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
Αλλὰ καὶ οὐρῆας μεγάλαν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν τὰν Εστία ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον,
Καὶ τὰν αἴλουρον τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μεσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
Αλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλους τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὅς τοι ἀπεχθής,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
Εἴπατε παρθενικαί, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες, ὡς ἁμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα,
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
Ηξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ως δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
Ως πόδας ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ως ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασσαίμεθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,

Et mamma quam fuxit, & decem crebro famulae.
Et ipfe Triopas in canos *fuos* manus injecit,
His verbis furdum Neptunum invocans.
Falfe pater, afpice hunc tuum tertium, fiquidem ego
Tuus & Æolidis Canaces filius. fed enim meus
Hic mifer factus eft puer. utinam enim ipfum
Percuffum ab Apolline meae manus funeraffent.
Nunc autem acerba inedia in oculis ejus defidet.
Aut ab eo averte difficilem morbum, aut eum ipfemet
Devora arreptum. meae enim defecerunt menfae.
Viduata quidem *pecudibus* fepta: vacuae mihi nunc caulae
Quadrupedibus. nam nunc abnegarunt coqui *cibos.*
Sed & mulos a magnis folverunt curribus:
Et bovem comedit quem Veftae alebat mater,
Et victorem in certaminibus & bellicum equum,
Et felem quem timebant animalcula parva.
Quamdiu quidem Triopae in domo res fuerunt,
Soli domeftici thalami malum *hoc* noverant:
Sed poftquam profundam domum exficcarunt dentes *Eryfichthonis,*
Tum fane regis filius in triviis fedebat,
Corrogans buccellas, & rejiculas fordes convivii.
O Ceres, ne ille meus *fit* amicus, qui tibi invifus
Fuerit: neque contubernalis *fit meus*. mihi mali vicini odio funt.
Dicite virgines, & acclamate mulieres,
Ceres multum falve, quae multis alimentis & multis abundas medimnis.
Et quemadmodum calathum albicomae equae ferunt
Quatuor, fic nobis magna dea, late potens regina,
Candidum ver, candidamque aeftatem, & hyemem afferens
Veniet atque vindemiam, annumque in alium cuftodiet.
Et quemadmodum difcalceatae & vittis exutae urbem perambulamus,
Sic pedes, fic capita omnis prorfus damni expertia femper habeamus.
Et quemadmodum canephorae auro plena caniftra ferunt,
Sic nos aurum immenfum poffideamus.
Ufque ad urbis Prytaneum non initiatae *foeminae*

Sacris Cereris ad ipſam deam uſque comitentur,
Tam quae ſexaginta *annis* minores, quam quae majores ſunt.
Quae *vero* Lucinam manu extenta implorat, & quae in dolore *eſt*,
Quantum ſatis eſt, *eant*, & ad quantum ſufficit earum genu. ipſa autem Ceres
Dabit omnia abunde plena, vel ut etiam ad templum pervenerint.
Salve dea, & hanc ſerva civitatem, inque concordia,
Inque felicitate, & refer ex agris matura omnia.
Paſce boves, paſce oves, fer ſpicam, fer meſſem,
Fove & pacem. ut qui aravit, ille & metat,
Propitia ſis mihi, ter optata, magna regina dearum.

CAL-

Τὰς δὲ τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῶ ἄχρις ὁμαρτεῖν,
Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι, αἵ τε βαρεῖαι·
Χ' ἅτις Ελειθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἅτις ἐν ἄλγει,
Ως ἅλις ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
Χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Εν τ' εὐημερίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
Φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ.
Ιλαθί μοι τρίλλιστε, μέγα κρείσσα θεάων.

ΚΑΛΛΙ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI

CYRENAEI

EPIGRAMMATA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τὶς ἀνήρετο Πιτ]ακὸν οὕτω
   Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιου.
Ἀτ]α γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
   Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ᾽ ἐμέ.
Ἡ δ᾽ ἑτέρη προβέβηκε. τὶ λώϊον; εἰ δ᾽ ἄγε σύν μοι
   Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας;
   Ἠνίδε, κεῖνοι σοὶ πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
   Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησί, μετ᾽ ἴχνια· Χὠ μὲν ἐπέστη
   Πλησίον· οἱ δ᾽ ἔλεγον, Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ᾽ ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
   Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ᾽ ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
   Οὕτω καὶ σύ γ᾽ ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
   Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ᾽ ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που

CALLIMACHI
CYRENAEI
EPIGRAMMATA.

Ep. I.

HOSPES Atarnita quifpiam fic interrogabat Pittacum
Mitylenaeum, filium Hyrrhadii;
Bone fenex, geminae me vocant nuptiae; una quidem
Puella eft, divitiis & generè mihi aequalis:
Altera vero fupra me eminet. Quid melius? age mihi
Confule, utram in hymenaeum ducam.
Dixit; at ille baculum fenilia arma attollens;
Ecce vero, ifti tibi omne dicent verbum;
Illic autem fub plagis veloces turbines habentes
Verfabant pueri lato in trivio;
Illorum fequere, inquit, veftigia; & is quidem aftitit
Prope; illi vero dicebant, *tibi convenientem agita.*
Haec audiens hofpes abftinuit majorem domum
Appetere, puerorum voci affentiens;
Ut vero ille tenuiorem domum deduxit puellam,
Sic & tu abi, tibi convenientem agita.

Ep. II.

Narravit aliquis, Heraclite, tuam mortem, me vero ad lacrymam
Adduxit; recordabar enim quoties ambo
Solem in confabulatione condidiffemus. Tu vero fane,

Hoſpes Halicarnaſſenſis, iterum atque iterum olim cinis es.
Tuae vero vivunt Luſciniae, *Muſae*, quibus omnium
Raptor Orcus non unquam manum injiciet.

Ep. III.

Timon Miſanthropus huc habitatum migravi; tu vero praeteri
Mala multa precatus, modo praetereas.

Ep. IV.

Timon, non enim amplius es, lucem an tenebras odiſti magis?
Tenebras; veſtrum enim plures in tenebris.

Ep, V.

Concha ego, Zephyriti, eram olim, ſed tu nunc me
O Venus, Selenaeae donarium primum habes
Nautilum, qui mari innatabam; ſi venti eſſent,
Expanſo propriis rudentibus velo;
Si vero tranquillitas nitida dea, ſtrenue remigans
Pedibus, cui rei nomen etiam accommodatur.
Atque incidi ad littora Iulidis, ut eſſem
Tibi nobile ludicrum, O Arſinoe:
Neque mihi in cubilibus amplius, ut ante, (ſum enim exanimis)
Parerent ova Alcyones.
Tu vero Cliniae filiae habe gratias; quae quidem ſcit recta
Facere, & oriunda eſt ex Smyrna Æolide.

Ep. VI.

Samii labor ſum, qui quondam hoſpitio divinum Homerum
Excepit; ploro autem Euryti caſus
Et formoſae Ioles: Homericum nunc dicor
Scriptum. Creophylo, O Jupiter, hoc certe magnum.

Ep. VII.

Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴρ ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλά, παρέλθε μόνον.

δ'.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

ε'.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσίν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἔς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόης.
Μηδέ μοι ἐν θαλάμησιν ἔθ' ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

ϛ'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου· κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ομήρου ιοῦ δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ζ'.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ως βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος.
Η δὲ τάφῳ κλινθεῖσα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

η'.

Ηλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὐτὴ, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Αλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ελλὰς ἀεὶ σοφίαν.

θ'.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ω δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι'.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ια'.

Ην δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Η τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι.
Δίζεσθ', φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ep. VII.

Cippum novercae, fceleftum lapidem, coronabat puer,
Ut vita, fic etiam moribus mutatam credens.
Ille vero fepulchro inclinatus interfecit puerum cadendo.
Fugite Novercae etiam fepulchrum O Privigni.

Ep. VIII.

Ivit Theaetetus puram viam; quod fi ad hederam
Tuam haec, O Bacche, via non ducit,
Aliorum quidem praecones ad breve tempus nomen
Proloquentur, hujus vero Graecia femper ingenium.

Ep. IX.

Brevis fane, O Bacche, Poetae cui bene cefferit,
Dictio; Hic quidem *Vinco* dicit, quod eft breviffimum.
Cui vero tu non afpiraveris dexter, fi quis roget
Quomodo jecifti? refpondet, res durae acciderunt.
Illi qui excogitavit non probanda, haec contingat
Oratio; mihi vero, O Rex, duarum illa vox fyllabarum.

Ep. X.

Hic Saon Diconis *filius* Acanthius facrum fomnum
Dormit; mori ne dixeris bonos.

Ep. XI.

Si quaefiveris Timarchum in Orco, ut roges
Vel aliquid de anima, vel quomodo poftmodum erit,
Quaerendum ex tribu Ptolemaide, filium patris
Paufaniae: illum vero invenies in *regione* piorum.

Ep. XII.

Ep. XII.

Brevis erat hofpes, etiam breve eft fepulchrum; non longum dicam.
Theris Ariftaei *fil.* Cretenfis fub me longum.

Ep. XIII.

Cyzicum fi veneris, parvus labor Hippacum invenire
Et Didymen: obfcura haudquaquam eft familia.
Et ipfis luctuofum quidem dices verbum, dicendum tamen
Hoc, *illorum filium habere me Critiam.*

Ep. XIV.

Num fub te Charidas requiefcit? fi Arimnae
Cyrenaei filium dicis, fub me.
O Charida, quae funt infra quid funt? magnae tenebrae. reditus vero quid?
Mendacium. At Pluto? fabula. periimus.
Hic meus fermo vobis *verus.* fi vero & *dulcem*
Vis; Pellaei bos magnus in inferno eft.

Ep. XV.

Fatum quis bene novit craftinum, cum & te
Charmi oculis heri in noftris
Die fequenti plorantes fepelivimus? nullam illa
Vidit pater Diophon rem triftiorem.

Ep. XVI.

Timonoë, quaenam es? per divos, non te cognoviffem,
Nifi Timothei patris ineffet nomen
Columnae, & Methymna tua urbs. profecto magnum dolorem credo
Viduum dolere tuum maritum Euthymenem.

Ep. XVII.

ιβ'.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω,
  Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ᾽ ἐμοὶ, δολιχόν.

ιγ'.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
  Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
  Τοῦθ᾽, ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιδ'.

Η ρ᾽ ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; εἰ τὸν Ἀρίμνα
  Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ᾽ ἐμοί.
Ω Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; πολὺ σκότος. αἱ δ᾽ ἄνοδοι τί;
  Ψεῦδος. ὁ δὲ Πλούτων; μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
  Βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς αἴδην.

ιε'.

Δαίμονα τὶς δ᾽ εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καί σε
  Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκεῖνος
  Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ᾽ ἀνιηρότερον.

ιϛ'.

Τιμονόη, τὶς δ᾽ ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ᾽ ἂν ἐπέγνων
  Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις· ἦ μέγα φημὶ
  Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

Κρη-

ιζʹ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιηʹ.

Ὤφελε μήδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

ιθʹ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγινηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων.

κʹ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

καʹ.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενική,
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν

Πατρὸς

Ep. XVII.

Crethidem loquaculam, ſcientem pulchra ludere
Deſiderant ſaepe Samiorum filiae,
Dulciſſimam operum ſociam, ſemper argutam; haec verò dormit
Hic ſomnum omnibus debitum.

Ep. XVIII.

Utinam factae fuiſſent nunquam veloces naves, non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin luxiſſemus.
Nunc vero ille quidem in mari alicubi fertur mortuus; pro ipſo vero
Nomen & inane ſepulchrum praeterimus.

Ep. XIX.

Naxius non ſuper terram mortuus eſt Lycus, ſed in mari
Navim ſimul & animam vidit intereuntem,
Mercator ab Ægina cum navigaret. & ille quidem in mari
Mortuus; caeterum ego nomen habens tumulus
Pronuntio verum undiquaque hoc effatum; *Fuge cum mari*
Rem habere boedis Nauta occidentibus.

Ep. XX.

Duodecennem filium pater poſuit Philippus
Hic, magnam ſpem, Nicotelem.

Ep. XXI.

Matutini Menalippum ſepelivimus, ſole vero
Occidente Baſilo obiit virgo
Sua manu; vivere enim, fratre in ignem poſito,
Non ſuſtinuit. duplex vero domus vidit malum

Patris Ariſtippi; contriſtata eſt autem Cyrene
Tota, ſobole felicium orbatam conſpicata domum.

Ep. XXII.

Quicunque meum praeter ſepulchrum fers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenaei filium & patrem.
Noveris vero ambos utique: hic olim patriae armis
Praefuit; ille cecinit quae ſunt ſupra invidiam.
Nec mirandum hoc: nam quotquot Muſae aſpexerunt oculo pueros
Non obliquo, canos non derelinquunt amicos.

Ep. XXIII.

Aſtacidem Cretenſem paſtorem rapuit Nympha
Ex monte: & nunc ſacer Aſtacides
Habitat Dictaeis ſub quercubus. non amplius Daphnin
Paſtores, ſed Aſtacidem ſemper canemus.

Ep. XXIV.

Cum dixiſſet *Sol vale* Cleombrotus Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in infernum.
Non quod dignum quid morte malum vidiſſet, ſed Platonis
Unum de Anima ſcriptum cum legiſſet.

Ep. XXV.

Heros Eetionis ad poſtem Amphipolitae
Statuor, parvus parvo in veſtibulo,
Obliquum ſerpentem & ſolum habens gladium. viro vero equiti
Iratus, peditem etiam me juxta collocavit.

Ep. XXVI.

Πατρὸς Ἀρκεσίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
  Πᾶσα, τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

κβʹ.

Οστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
  Ισθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
  Ηρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
  Οὐ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

κγʹ.

Αστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
  Εξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Αστακίδης
Οἰκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔτι Δάφνιν
  Ποιμένες, Αστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

κδʹ.

Εἴπας, Ηλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ 'μβρακιώτης
  Ηλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην.
Αξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
  Εν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

κεʹ.

Ηρως Ηετίωνος ἐπὶ σταθμὸν Αμφιπολίτεω
  Ιδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ.
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ
  Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

 Ωμοσε

κϛ'

Ωμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ωμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

κζ'.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη,
Μίκυλος· εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

κη'.

Ωγρευτὴς, Ἐπικύδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος· ἢν δέ τις εἴπῃ
Τῆ, τόδε βέβληται θηρίον, οὐκ ἔλαβεν.
Χ' οὐμὸς ἔρως τοιός δε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

κθ'.

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας εὖ μὲν ἀοιδὴν
Εἰδότος, εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

λ'.

Ο Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ', ἐπειπὼν
Ἔθηκε· τῆ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τοὺς δ' ὀϊστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

Ep. XXVI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illa
Habiturum neque amicum potiorem neque amicam.
Juravit: fed vera dicunt, in amore
Sacramenta non intrare aures immortalium.
Nunc ille alterius quidem calet igne, miferae vero
Puellae, ut Megarenfium, nec cura nec numerus.

Ep. XXVII.

Habebam ex tenuibus exilem victum, neque mali quidquam
Faciens, neque injuria afficiens quenquam, o terra amica,
Micylus: quod fi quid pravum laudavi, neque tu levis
Mihi fis, neque alii Daemones qui me cohibetis.

XXVIII.

Venator, o Epicudes, in montibus omnem leporem
Indagat, & omnis veftigia cervae,
Pruina & nive oppletus; fi vero quis dicat
Cape, jacet hoc jam animal; non capiat.
Et meus amor talis eft, fugientia quidem fequi
Novit, at in medio pofita tranfvolat.

Ep. XXIX.

Battiadae praeter tumulum fers pedes bene cantilenam
Scientis, bene etiam in convivio tempeftiva cum
fociis ridere.

Ep. XXX.

Lyctius Menoetas hos arcus dedicavit;
Cape, inquiens, o Sarapi, arcum & pharetram
Tibi do: fagittas vero habent Hefperitae.

FLORIL.

EPIGRAMMATA GRAECA

EX

ANTHOLOGIA DESUMPTA;

QUORUM BONA PARS NON ANTE SEPARATIM EXCUSA EST.

CUM PROSA OMNIUM VERSIONE.

ΑΝΘΟΛΟΓ. ΕΠΙΓΡΑΜΜ.

Εἰς Ὅμηρον.

Ἔμφρονα χαλκὸν Ὅμηρος ἐδείκνυεν, ὅτε μηνοινῆς
Ἄμμορον, ὅτε νόου κεχρημένον, ἀλλ᾽ ἄρα μουνῆς
Φωνῆς ἀμβροσίης. ἀνέφαινε δὲ θυάδα τέχνην,
Η καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμοῦ θεὸς εἴδει μορφῆς.
Οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ὀΐομαι, ὅττι μιν ἀνὴρ
Ἐργοπόνος χάλκευσε παρ᾽ ἐσχαρεῶνι θαάσσων,
Ἀλλ᾽ αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν Ἀθήνη,
Εἶδος ἐπισταμένη τό, τ᾽ ἐώκεεν· ἐν γὰρ Ὁμήρῳ
Αὐτὴ ναιετάουσα σοφὴν ἐφθέγγετο μολπὴν,
Σύννομος Ἀπόλλωνι. πατὴρ δ᾽ ἐμὸς, ἰσόθεος φὼς,
Ἵστατο θεῖος Ὅμηρος. ἐίκτο μὲν ἀνδρὶ νοῆσαι
Γηραλέῳ, τὸ δὲ γῆρας ἔην γλυκύ. τοῦτο γὰρ αὐτῷ
Πλειοτέρην ἔσταξε χάριν· κεκέραστο δὲ κόσμῳ
Αἰδοίῳ τε φίλῳ τε· σέβας δ᾽ ἀπελάμπετο μορφῆς.
Αὐχένι μὲν κύπτοντι γέρων ἐπεσύρετο βότρυς
Χαίτης εἰσοπίσω πεφορημένος· ἀμφὶ δ᾽ ἀκουὰς
Πλαζόμενος κεχάλαστο· κάτω δ᾽ εὐρύνετο πώγων
Ἀμφιταθεὶς, μαλακὸς δὲ καὶ εὔτροχος. οὐδὲ γὰρ ἦεν
Ὀξυτενὴς, ἀλλ᾽ εὐρὺς ἐπαύετο, κάλλος ὑφαίνων
Στήθεϊ γυμνωθέντι, καὶ ἱμερόεντι προσώπῳ.
Γυμνὸν δ᾽ εἶχε μέτωπον· ἐπ᾽ ἀπλοκάμῳ δὲ μετώπῳ
Ἧστο σαοφροσύνη κουροτρόφος. ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὀφρῦς
Ἀμφοτέρας προβλῆτας εὔσκοπος ἔπλασε τέχνη.
Οὔτι μάτην· φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.
Ἀλλ᾽ οὐκ ἦν ἀλαῷ ἐναλίγκιος ἀνδρὶ νοῆσαι.
Ἕζετο γὰρ κενεοῖς χάριν ὄμμασιν. ὡς δὲ δοκεύω,
Τέχνη τοῦτο τέλεσσεν, ὅπως πάντεσσι φανείη

φέγγος

FLORILEG. VAR. EPIGR.

In Homerum. 1.

PRudens aes Homerus oftendebat, neque cogitationis
Expers, neque mente indigum, fed fola
Voce ambrofiâ. Demonftrabat verò divinam artem
Quae & aes fundebat fimul Dea cum imagine figurae.
Non enim ego ex animo fentio, quòd ipfum vir
Statuarius fabricavit ad focum fedens,
Sed ipfa multi confilii formavit manibus Pallas,
Formam fciens, quae affimilis effet. in Homero enim
Ipfa inhabitans fapientem eloquebatur cantilenam,
Conjuncta Apollini. Sic Pater meus, aequalis deo vir,
Stabat divinus Homerus. Affimilabatur quidem viro, fi attenderes,
Seni, fenium verò erat dulce. Hoc enim ipfi
Pleniorem ftillabat gratiam: temperabatur fane ornatu
Venerando & grato: reverentia autem effulgebat ex forma.
Cervice quidem inclinata fenex trahebatur racemus
Comae in tergum delatus; circaque aures
Vagabundus demittebatur. Deorfum dilatabatur barba
Undique protenfa; mollis verò & volubilis. Neque enim erat
In acutum tendens, fed in latitudinem definebat, pulchritudinem contexens
Pectori nudo, & amabili vultui.
Nudam etiam habebat frontem: in non capillata verò fronte
Sedebat prudentia juvenes nutriens: circumque fupercilia
Utraque prominentia fcopum fcite attingens formaverat ars.
Neque fruftra: luce enim orbati erant oculi;
Sed non erat tamen caeco fimilis viro afpectu:
Sedebat enim in vacuis gratia oculis. ut verò cenfeo,
Ars hoc perfecit, ut omnibus appareret

Lucem ſub corde ſapientiae inextinguibilem attollens.
Binae quidem modice excavabantur genae,
Senio rugoſo detentae: ſed in illis
Per ſe natus gratiis cohabitans ſedebat pudor.
Pierica verò apis circa os divinum oberrabat,
Favum pariens mel ſtillantem. Ambas porro
Manus alteram alteri imponens innitebatur baculo,
Ut inter vivos. Suam autem inclinabat aurem
Dextram, videbaturque Apollinem audire,
Aut etiam Pieridum aliquam prope. In animo ſanè
Conſideranti erat ſimilis: mens verò ipſi inde & inde
Ex receſſu ferebatur variae meditationis,
Piericae Sirenis martiale opus texens.

In Homerum alterum. 2.

Stabat verò alius Homerus, quem non praeſidem carminum
Divinum filium Meletis bene fluentis cenſeo;
Sed quem Thracio in litore genuit mater
Myro honorata Byzantia; quam adhuc puellam
Nutriverunt facundiae Heroicae peritam Muſae.
Ille enim Tragicae ſapientem exercebat artem,
Exornans carminibus ſuam Byzantiam patriam.

In Virgilium. 3.

Et amicus Auſoniis canorus excellebat cygnus,
Spirans facundiam Virgilius, quem quondam Romae
Latina alium Homerum nutrivit paterna lingua.

In Herodotum. 4.

Neque Halicarnaſſi me praeteriit divinus cantor,
Herodotus multiſcius, qui veterum laudes virorum

Quotquot

φέγγος ὑπὸ κραδίην σοφίης ἄσβεστον ἀείρων.
Δοιαὶ μὲν ποτὶ βαιὸν ἐκοιλαίνοντο παρειαί,
Γήραϊ ῥικνήεντι κατάσχετοι· ἀλλ' ἐν ἐκείναις
Αὐτογενὴς χαρίτεσσι συνέστιος ἵζανεν αἰδώς.
Πιερικὴ δ' μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο,
Κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές. ἀμφοτέρας δ'
Χεῖρας ἐπ' ἀλλήλῃσι τιθεὶς ἐπερείδετο ῥάβδῳ,
Οἷά περ ἐν ζωοῖσιν. ἑὴν δ' ἔκλινεν ἀκουὴν
Δεξιτερήν· δόκεεν δ' κ) Ἀπόλλωνος ἀκούειν,
Η κ) Πιερίδων τινὸς ἐγγύθεν. ἐν δ' ἄρα θυμῷ,
Σκεπτομένῳ μὲν ἔικτο· νόος δέ οἱ ἔνθα κ) ἔνθα
Εξ ἀδύτων πεφόρητο πολυστρέπτοιο μερίμνης,
Πιερικῆς Σειρῆνος ἀρήϊον ἔργον ὑφαίνων.

Εἰς ἄλλον Ομηρον.

Ιστατο δ' ἄλλος Ομηρος, ὃν ὃ πρόμον εὐεπιάων
Θέσκελον ἦα Μέλητος ἐϋῤῥείεντος οἴω,
Αλλ' ἐν Θρηϊκίῃσι παρ' ἠόσι γείνατο μήτηρ
Μυρὼ κυδαλίμη, Βυζαντίη· ἣν ἔτι παιδνὴν
Ετρεφον εὐεπίης ἡρωΐδος ἴδμονα Μοῦσαι.
Κεῖνος γὰρ τραγικῆς πινυτὴν ἠσκήσατο τέχνην,
Κοσμήσας ἐπέεσσιν ἑὴν Βυζαντίδα πάτρην.

Εἰς Βιργίλλιον.

Καὶ φίλος Αὐσονίοισι λιγύθροος ἔπρεπε κύκνος,
Πνείων εὐεπίης Βιργίλλιος, ὅν ποτε Ῥώμης
Θυμβριὰς ἄλλον Ομηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἠχώ.

Εἰς Ηρόδοτον.

Οὐδ' Ἁλικαρνασσοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδὸς
Ηρόδοτος πολυΐδρις, ὃς Ωγυγίων κλέα φωτῶν

Ὅσσά περ ἠπείρων δυὰς ἤγαγεν, ὅσσά περ αἰὼν
Ἔδρακεν ἑρπύζων, ἐννάταις ἀνεθήκατο μούσαις,
Μίξας εὐεπίησιν Ἰωνίδος ἄνθεα φωνῆς.

Εἰς Πίνδαρον.

Θήβης δ' Ὠγυγίης Ἑλικώνιος ἵσατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος· ὃν ἀργυρόπεζος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ σκοπιὴν Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο. τικτομένου γὰρ
Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι
Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Εἰς Μένανδρον.

Ἐστήκει ἢ Μένανδρος, ὃς ἐν πύργοισιν Ἀθήναις
Ὁπλοτέρου κώμοιο σελασφόρος ἔπρεπεν ἀστήρ.
Πολλάων γὰρ ἔρωτας ἀνέπλασε παρθενικάων,
Καὶ χαρίτων θεράποντας ἐγείνατο παῖδας Ἰάμβους
Ἅρπαγας οἰστρήεντας ἀεδνώτοιο κορείης,
Μίξας σεμνὸν ἔρωτι μελίφρονος ἄνθος ἀοιδῆς.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

Πίνδαρε, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα
Ἔσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἥτε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε πειθοῦς
Ἴβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Ἔσπεισεν, πάτρης θέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε· πάσης
Ἀρχὴν τῆς λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε.

Αὐτι-

Quotquot continentes binae protulerunt, quotquot & aevum
Vidit paulatim progrediens, novem consecravit musis,
Miscens cum facundia Ionicae flores vocis.

In Pindarum. 5.

Thebarum verò Ogygiarum Heliconius stabat cygnus,
Pindarus amabile sonans: quem aureo arcu Apollo
Nutrivit Boeoti ad speculam Heliconis,
Et cantum Harmoniae docuit. Nato enim
Sedentes suavi in ore apes
Ceram formabant sapientis indicem cantilenae.

In Menandrum. 6.

Stabat Menander, qui bene turritis Athenis
Novae Comoediae lucem ferens eminebat stella.
Multarum enim amores confinxit virginum,
Et gratiarum famulos generavit filios Iambos
Raptores insanos innuptae virginitatis;
Miscens gravem amori dulcis florem cantilenae.

In novem Lyricos. 7.

Pindare Musarum sacrum os, & vocalis Siren
Bacchylides, Sapphúsque Æolides Gratiae
Carmenque Anacreontis, Homericum & qui flumen
Traxisti familiaribus, Stesichore, in laboribus,
Pagina Simonidae dulcis, dulcemque suadae
Ibyce, & puerorum florem decerpens,
Ensis & Alcaei, qui sanguinem saepe tyrannorum
Libavit patriae jura vindicans.
Et molle cantillantes Alcmanis lusciniae, Estote propitii: omnis
Principium Lyricae & finem abstulistis.

Antri-

In novem Poetrias. 8.

Has divinis linguis Helicon nutrivit mulieres
Hymnis, & Macedon Pierias ſcopulus,
Prexillam, Myro, Anytae os, foeminam Homerum,
Leſbidum Sappho ornamentum comatarum.
Erinnam, Teleſillam nobilem, téque Corinna
Strenuum Palladis ſcutum quae ceciniſti.
Noſſidem molli linguâ, & dulciſonam Myrtin:
Omnes immortalium fabricatrices librorum.
Novem quidem Muſas magnum coelum; novem verò illas
Terra genuit hominibus immortalem laetitiam.

Quot Muſae, & quales. 9.

Calliope ſapientiam Heroicae invenit cantilenae,
Clio amabilis citharae dulcem cantum,
Euterpe Tragici chori multiſonam vocem,
Melpomene mortalibus mellitos edentem ſonos barbiton ſuſtulit.
Terpſichore gratioſa praebuit affabre factas tibias.
Hymnos immortalium Erato valde ſuaves invenit.
Voluptates ſaltationis Polymnia ſapiens invenit,
Harmoniam omnibus Polymnia dedit cantilenis.
Urania coelum invenit, & coeleſtium chorum aſtrorum.
Comicam invenit Thalia vitam, & mores probatos.

In imaginem Æſopi. 10.

Bene ſane faciens Lyſippe ſenex Sicyonie fictor,
Imaginem Æſopi poſuiſti Samii
Ante ſeptem ſapientes. Quoniam illi quidem neceſſitatem
Injecerunt, non perſuaſionem ſuis ſermonibus:
Hic verò, ſapientibus fabulis & figmentis opportuna dicens,
Ludens, ſerio perſuadet rectè ſapere.

Fugienda

Αντιπάτρου Θεσ]αλοῦ.

Τάσδε θεογλώσσους Ελικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Υμνοις, ϗ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρηξίλλαν, Μυρὼ, Ανύτης σόμα, θῆλυν Ομηρον,
Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων,
Ηρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, ϗ σὲ Κόριννα,
Θοῦριν Αθαναίης ἀσπίδα μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
Πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.
Εννέα μὲν μούσας μέγας οὐρανὸς, ἐννέα δ᾽ αὐτὰς
Γαῖα τέκε θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

Οσαι μοῦσαι ϗ οἷαι.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Ευτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον ἧρε·
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλὺς·
Υμνυς ἀθανάτων Ερατὼ πολυτερπέας εὗρε·
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν,
Αρμονίην πάσαισι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς.
Ουρανίη πόλον εὗρε ϗ οὐρανίων χορὸν ἄσρων·
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε, ϗ ἤθεα κεδνά.

Εις εἰκόνα Αἰσώπου.

Εὖ γε ποιῶν Λύσιππε γέρων Σικυώνιε πλάσα,
Δείκελον Αἰσώπου σήσαο τῦ Σαμίυ,
Επ]ὰ σοφῶν ἔμπροσθεν. ἐπεὶ κεῖνοι μὲν ἀνάγκην
Εμβαλον οὐ πειθῶ φθέγμασι τοῖς σφετέροις·
Ος ᾗ, σοφοῖς μύθοις ϗ πλάσμασι καίρια λέξας,
Παίζων, ἐν σπυδῇ πείθει ἐχεφρονέειν.

Φάκτιν δ' ἡ τρηχεῖα παραίνεσις· ἡ Σαμίη ᾗ
Τὸ γλυκὺ τῶ μύθω καλὸν ἔχει δέλεαρ.

Εἰς Διογένη.

Η πήρη καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πιληθεῖσα
Μάζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
Αρκια. κἢν τούτοις ἦν τι περισσότερον·
Κοίλαις γὰρ στόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
Εἶπε, τί καὶ σὲ μάτην ὄστρακον ἠχθοφόρουν;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου· ἀλλὰ σὸν οὔτι
Κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν Διόγενες καθελεῖ.
Μοῦνος γὰρ βιοτῆς αὐταρκέα δόξαν ἔδειξας
Θνητοῖς, καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάτην.

Εἰς ἀνδριάντα Πυθαγόρου.

Οὐ τὸν ἀναπτύσσοντα φύσιν πολύμητιν ἀριθμῶν
Ηθελεν ὁ πλάστης Πυθαγόρην τελέσαι,
Αλλὰ τὸν ἐν σιγῇ πινυτόφρονα. καὶ τάχα φωνὴν
Ενθεν ἀποκρύπτει, καὶ τόδ' ἔχων ὀπάσαι.

Εἰς τὸ αὐτό.

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος· ὃν μετὰ φωνῆς
Εἶδες ἄν, εἴγε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

Δαμαγήτου.

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, οὔτ' Αργόθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς·

Fugienda res est aspera admonitio. Samiae vero
Dulcedo fabulae praeclaram habet escam.

In Diogenem. 11.

Pera & pallium, & aqua subacta
Placenta, & ante pedes baculus fixus,
Et poculum e testa, sapienti cani mensura vitae
Sufficiens. at vero etiam inter illa erat quid supervacuum:
Cavis enim potum manibus videns haurientem bubulcum,
Dixit, & quid te frustra testam tanquam onus tuli?

In eundem. 12.

Senescit & aes tempore. Sed tuam nunquam
Laudem omne aevum Diogenes destruet.
Solus enim vitae sufficientem opinionem demonstrasti
Hominibus, & vivendi viam facillimam.

In statuam Pythagorae. 13.

Non replicantem naturam sapientem numerorum
Voluit formator Pythagoram perficere,
Sed tacentem prudenti mente. Et forte vocem
Hic abscondit, quamvis illud posset exhibere.

In idem. 14.

Ipsissimum Pythagoram pictor: quem vocalem
Vidisses, si loqui voluisset Pythagoras.

Damageti. 15.

Neque Messanâ ortus, neque Argis sum palaestritâ,
Sparta mihi Sparta clara viris patria est.

Illi arte & dolis vincunt; ego autem (ut convenit
Lacedaemoniorum pueris) vi fupero.

16.

Contenderunt inter fe Rhodope, Melite, Rhodoclea,
E tribus quae haberet pulchritudinem meliorem.
Et me judicem fecerunt: & ut deae illuftres,
Steterunt fola immortalitate carentes.
Verum plane quid paffus effet Paris per tale judicium cognofcens
Tres immortales ftatim fimul coronavi.

Incerti. 17.

O feris homo magis ferus. Omnia te odio habent
Qui omnia perdis. Ubique vero excipit te mors.
Si in terram fugis, prope eft lupus! Si vero in altam
Arborem confcendas, afpis terrori eft in ramis.
Tentas & Nilum: Hic vero in vortice Crocodilum
Educat, in impios feram juftiffimam.

Incerti. 18.

Si quis femel uxore ductâ rurfus fecundos thalamos expetit,
Naufragus navigat bis profundum grave.

Palladae. 19.

Principium Grammaticae quinque verfuum exfecratio eft,
Primus verfus Iram habet, alter exitialem.
Et poft exitialem, Danaum rurfus dolores multos,
Tertius animas ad inferos deducit.
Quarti autem funt dilaniationes, & canes veloces.
Quinti autem alites, & ira Jovis eft.

Qui

Κεῖνοι τεχνάσαντες ἔγωγε μὲν (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ) βίᾳ κρατέω.

ιϛ΄.

Ηρισαν ἀλλήλαις, Ροδόπη, Μελίτη, Ροδόκλεια,
Τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κάλλος ἀρειότερον.
Καί με κριτὴν εἵλοντο· καὶ ὡς θεαὶ αἱ περίβλεπτοι,
Εστησαν μούνῳ νέκταρι λειβόμεναι.
Αλλὰ σαφῶς ἃ πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδὼς,
Τὰς τρεῖς ἀθανάτους εὐθὺ συνεστεφάνουν.

Αδέσποτον.

Ω θηρῶν βροτὲ μᾶλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ
Παντολέτορ· πάντη δ' ἐκδέχεταί σε μόρος.
Ην ἐπὶ γῆς φεύγῃς, ἀγχοῦ λύκος· ἣν δὲ πρὸς ὕψος
Δενδροβατῆς, ἀσπὶς δεῖμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
Περάζεις καὶ Νεῖλον, ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
Ετρεφεν, εἰς ἀσεβεῖς θῆρα δικαιότατον.

Αδηλον.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας, πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

Παλλαδᾶ.

Αρχὴ γραμματικῆς, πεντάστιχος ἐστὶ κατάρα·
Πρῶτος, μῆνιν ἔχει· δεύτερος, οὐλομένην.
Καὶ μετὰ δ' οὐλομένην, Δαναῶν πάλιν ἄλγεα πολλά.
Ο τρίτατος ψυχὰς εἰς ἀΐδου κατάγει.
Τοῦ δὲ τεταρτάιου, τὰ ἑλώρια, καὶ κύνες ἀργοί.
Πέμπτου δ', οἰωνοὶ, καὶ χόλος ἐστὶ Διός.

Πῶς οὖν γραμματικὸς δύναται μετὰ πέντε κατάρας,
Καὶ πέντε πτώσεις, μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

Ἀλφείου Μιτυληναίου.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης,
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
Τὸ μηθὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

Λουκιλλίου.

Εἴτις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλῶν εἰς ἐτέων δεκάδας.

Θεόγνιδος.

Ω μοι ἐγὼν ἥβης, καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν, ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονεισομένης.

Αδέσποτον.

Αν περιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἄγγεσιν ἡδέος οἴνου,
Εἰς ὀξὺ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον.
Οὕτως ἀντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
Γῆρας ὁ πρεσβύτης, γίγνεται ὀξύχολος.

Φίλωνος.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ γεραρώτεραι. αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ,
Μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶν ὄνειδος ἐτῶν.
Αἱ τρίχες, ἣν σιγᾷς, εἰσὶ φρένες· ἣν δ' ἢ λαλήσῃς,
Ως αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες, ἀλλὰ τρίχες.

Εἰς

Qui ergo Grammaticus poteſt poſt quinque diras,
Et quinque caſus, non magnum dolorem habere?

Alphaei Mitylenaei. 20.

Non amo feraces campos,
Non divitias aureas, ut Gyges.
Suis contentam amo vitam, Macrine;
Nam ne quid nimis, nimis me delectat.

Lucillii. 21.

Si quis jam ſenio confectus vivere deſiderat, dignus eſt
Seneſcere in multas annorum decades.

Theognidis. 22.

Hei mihi ob juventutem, & ſenectutem noxiam!
Hanc quidem ſupervenientem, illam vero diſcedentem.

Incerti. 23.

Si relictum ſit pauxillum in vaſis dulcis vini,
In acetum mutatur hoc, quod relictum eſt.
Sic qui exantlavit totam vitam, ubi ad profundam venit
Senectutem aliquis ſenior, fit acidus & iracundus.

Philonis. 24.

Cani cum prudentia honoratiores: qui enim ſine prudentia,
Potius multorum ſunt dedecus annorum.
Capilli, ſi taceas, prudentia ſunt: ſin autem loquaris,
Ut capilli juventutis, non prudentia ſunt ſed capilli.

In Furiofos. 25.

Communi in lecto Lethargicus & Phreneticus
Jacentes, ab invicem morbum profligarunt.
Exfiliit enim è lecto ille qui audax erat ob furorem,
Et infenfatum Lethargicum omnibus verberabat membris.
Plagae vero utrifque factae funt remedium; quibus hic quidem
Evigilavit: illum vero in fomnum conjecit multus labor.

Incerti. 26.

Vinum, & balnea, & circa Venerem impetus nimius
Celerrima mittunt via ad infernum.

Ejufdem. 27.

Ramentum rutilum auri ferreis à dentibus
Limatum, Libycâ levius arenâ,
Mus parvus gravem coenam comedebat. Omnis vero venter
Diftentus tardum fecit alias celerrimum.
Capto vero e medio exfecabantur furta ventre:
Eras fane & in brutis, aurum, mali cauffa.

Incerti. 28.

Homicidae ruinofum ad murum dormienti
Noctu aftitiffe aiunt Serapin in fomniis,
Et vaticinatum: Qui hic jaces, heus tu, furge;
Et dormi difcedens, ô mifer, alibi:
Hic vero expergefactus difceffit. Ibi vero ruinofus ille
Murus extemplo fubitus ponebatur humo.
Sofpita autem mane folvit Diis gaudens ille maleficus,
Delectari ratus Deum homicidis.

Verum

Εἰς Μαινομένους.

Κοινῇ παρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
Κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
Καὶ τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυπτε μέλους.
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἐγένοντ' ἄκος· αἷς ὁ μὲν αὐτῶν
Ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνῳ πουλὺς ἔρειψε κόπος.

Ἄδηλον.

Οἶνος, καὶ τὰ λοετρὰ, καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ,
Ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς ἀΐδην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ψῆγμα πυρὸν χρυσοῖο σιδηρείων ὑπ' ὀδόντων
Ῥινηθὲν, Λιβυκῆς κουφότερον ψαμάθου,
Μῦς ὀλίγος βαρὺ δεῖπνον ἐδαίσατο· πᾶσα δὲ νηδὺς
Συρομένη βραδύπουν θῆκε τὸν ὠκύτατον.
Ληφθεὶς δ' ἐκ μεσάτης ἀνετέμνετο κλέμματα γαστρός·
Ἦς ἄρα κὴν ἀλόγοις, χρυσὲ, κακοῦ πρόφασις.

Ἄδηλον.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι
Νυκτὸς ἐπιστῆναί φασι Σάραπιν ὄναρ
Καὶ χρησμῳδῆσαι, κατακείμενος οὗτος ἀνίστω.
Καὶ κοιμῶ μεταβὰς ὦ τάλας ἀλλαχόθι.
Ὃς δὲ διυπνισθεὶς μετέβη. τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
Τειχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
Σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
Ἥδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνοις.

Ἀλλ'

Αλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν διὰ νυκτὸς ἐπιστάς,
  Κήδεσθαί με δοκεῖς ἄθλιε τῶν ἀδίκων;
Εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
  Νῦν ἔφυγες, σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος.

Αδηλον.

Ασπὶδ' Αχιλλῆος τὴν Εκτορος αἷμα πιοῦσαν
  Λαρτιάδης Δαναῶν εἷλε κακοκρισίῃ·
Ναυηγοῦ δ' ἡ θάλασσα κατέσπασε, καὶ παρὰ τύμβον
  Αἴαντος νηκτὴν ὥρμισεν, οὐκ Ιθάκῃ.

Αδηλον.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
  Ατραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

Αδηλον.

Ω γαστὴρ κυνόμυια, δι' ἣν κόλακες παράσιτοι
  Ζωμοῦ πωλοῦσιν θεσμὸν ἐλευθερίης.

Εἰς εἰκόνα Πεισιστράτου.

Τρίς με τυραννήσαντα, τοσαυτάκις ἐξεδίωξε
  Δῆμος Ερεχθειδῶν, καὶ τρὶς ἐπηγάγετο,
Τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὸν Ομηρον
  Ηθροισα, σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον.
Ημέτερος γὰρ ἐκεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολιήτης,
  Εἴπερ Αθηναῖοι Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Εκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
  Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

Verum Serapis vaticinatus eſt rurſus nocte aſtans,
   Curare me cenſes, ô miſer, injuſtos?
Si enim jam non ſivi te mori, mortem quidem ſine dolore
   Effugiſti nunc. cruci autem ſcito te conſervari.

Incerti. 29.

Haſtam Achillis Hectoris ſanguinem quae biberat
   Laërtiades Graecorum abſtulit malo judicio.
Nave vero ejus fracta mare hauſit, & ad tumulum
   Ajacis natatilem compulit, non in Ithacam.

Incerti. 30.

Corpora multa paſcere, & domos multas excitare,
   Semita ad paupertatem eſt paratiſſima.

Incerti. 31.

O venter impudentiſſime, propter quem adulatores paraſiti
   Pro juſculo vendunt ſacram legem libertatis.

In imaginem Piſiſtrati. 32.

Me tertia vice tyrannidem obtinentem toties ejecit
   Populus Erechthidarum, & ter reduxit,
Magnum in conſilio Piſiſtratum, qui Homerum
   Collegi, ſparſim antea decantatum.
Noſter enim ille aureus erat civis,
   Siquidem Athenienſes Smyrnam coloni migravimus.

In ſtatuam Niobae. 33.

Ex viva me dii fecerunt lapidem: ex lapide verò
   Vivam Praxiteles rurſus elaboravit.

Antipatri Sidonii in Venerem emergentem è mari. 34.

Emergentem ex matre recens mari
Venerem, Apelleae laborem intuere picturae,
Quomodo manu corripiens irrigatam aqua comam,
Exprimit humidis ſpumam è crinibus.
Ipſae nunc dicent Palláſque & Juno,
Non amplius tibi formae in judicium veniemus.

Incerti in ſimulachrum Veneris in Cnido. 35.

Cypris Cyprin in Cnido dixit videns
Vah, vah, ubi nudam me vidit Praxiteles.

Luciani in idem. 36.

Tibi formae dedicavi tuae praeclarum ſimulacrum,
Venus, tua forma melius nihil habens.

In idem. 37.

Nudam vidit me Paris, & Anchiſes, & Adonis:
Hos tres novi ſolos: Praxiteles vero undenam?

Antipatri. 38.

Paſtor fuiſti Phoebe: Neptunus vero caballus,
Cycnus Jupiter: Ammon vero nobilis ſerpens.
Et hi quidem ob mulieres, tu vero pueri amator, ut lateretis,
Eſtis enim non perſuaſionis mariti, ſed violentiae.
Evagoras vero pulcher exiſtens, ſine dolo ipſe capit
Cunctos & cunctas non tranſmutatus.

Αντιπάτρου Σιδωνίου εἰς τὴν Αφροδίτην ἀνερχομένην ἀπὸ θαλάτ]ης.

Τὰν ἀναδυομέναν ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάτ]ας
Κύπριν, Απελλείου μόχθον ὅρα γραφίδος,
Ως χερὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίταν,
Εκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν ἀπὸ πλοκάμων.
Αὐταὶ νῦν ἐρέουσιν Αθηναίη τε καὶ Ηρη,
Οὐκ ἔτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

Αδηλον, εἰς ἄγαλμα Αφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Α Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα,
Φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

Λουκιανοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Αγχίσης, καὶ Αδωνις·
Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ, πόθεν;

Αντιπάτρου.

Βουκόλος ἔπλεο Φοῖβε· Ποσειδάων δὲ, καβάλλης·
Κύκνος, Ζεύς· Αμμων δ', ἀμφιβόητος ὄφις.
Χοὶ μὲν ἐπ' ἠϊθέας, σὺ δὲ παιδικὸς, ὄφρα λάθοιτε·
Εστὲ γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης.
Εὐαγόρας δ' ὢν καλὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἁλίσκει
Πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

Εις Ιπποκράτlω.

Ιπποκράτης φάος lῶ μερόπων, ϗ σῶ]ο λαῶν
Εθνεα, ϗ νεκύων lῶ σπάνις εἰν ἀΐδη.

Αντιςρέφον.

Εἰν ἀΐδη σπάνις lῶ νεκύων, ϗ ἔθνεα λαῶν
Σῶ]ο, ϗ μερόπων lῶ φάος Ιπποκράτης.

Λουκίλλιου.

Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδlω κατέβη, τρομέων Αϊδωνεὺς
Εἶπεν, ἀναςήσων ἤλυθε ϗ νέκυας.

Γερμανικοῦ Καίσαρος.

Οὔρε@ ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πέσεν ἔς ποτε βένθος,
Εκπροφυγεῖν μεμαὼς τρηχὺ ὀδόντα κυνός.
Αλλ' ἐδ' ὣς ἤλυξε κακὸν μόρον· αὐτίκα γάρ μιν
Εἰνάλιος μάρψας πνεύματος ὠρφάνισεν.
Εκ πυρὸς ὡς αἰνῶς πέσες ἐς φλόγας. ἦ ῥά σε δαίμων
Κὴν ἁλὶ, κὴν χέρσῳ θρέψε κύνεσσι βορlώ.

Εἰς Ἄμπελον.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ' ἀκηδέςως οἰνο]ρόφον ὄμφακα Βάκχυ
Ανὴρ ἀμπελίνυ κλήμα]@ ἐξέταμε·
Χείλεα ᾗ συφθεὶς, χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
Εἴη νεισσομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον·
Εἴη οἱ Διόνυσ@ ἀνάρσι@ οἷα Λυκέργῳ,
Ὅτ]ι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν.

Τῦδε

In Hippocratem. 39.

Hippocrates lux erat hominum, & servabat populorum
Cætus, & mortuorum erat defectus in inferno.

Retroactum. 40.

In inferno defectus erat mortuorum, & caetus populorum
Servabat, & hominum erat lux Hippocrates.

Lucillii. 41.

Magnon, cum ad inferos descendit, trepidans Pluto,
Dixit: excitaturus venit etiam mortuos.

Germanici Caesaris. 42.

Monte ex summo lepus se dejecit quondam in profundum mare
Effugere cupiens asperum dentem canis.
Sed ne sic quidem effugit malam mortem. Statim enim ipsum
Marinus corripiens spiritu privavit.
Ex igne quam misere incidisti in flammam. certe te fatum
Sive in mari, sive in terrâ, nutrivit escam canibus.

In Vitem. 43.

Incerti.

Quis tandem immisericorditer vini-nutricem immaturam uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit?
Constrictus vero labia, humi abjecit, ut viatoribus
Esset euntibus semesae quisquiliae?
Sit illi Bacchus implacabilis, qualiter Lycurgo,
Quoniam ipsius crescentem extinxit laetitiam.

Hoc

Hoc enim forte quifpiam poto vel ad cantus
Evafiffet, vel luctuofae curae inveniffet folutionem.

In mutilos. 44.

Platonis Junioris.

Virum quidam mancum fupra dorfum oculis captus
Portavit, pedibus mutuo datis, oculis mutuo acceptis.

In Fortitudinem & Fortes. 45.

Palladae.

Fugiebat Lacon aliquando pugnam; obviam vero facta mater
Dixit, ad pectus enfe fublato,
Vivus quidem tuae matri ufque dedecus injungis,
Et ftrenuae Spartae patrias leges folvis;
Si vero occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, fed in mea patria confervata.

Parmenionis. 46.

Illum, terrae pontique inverfis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus haftarum centuriis fuftinuit Mars
Spartae: Erubefcite montes & maria.

In Minas. 47.

Muficii, five Platonis.

Venus Mufis, puellae Venerem
Colite, fin minus, Amorem in vos armabo.
Et mufae Veneri, Marti haec procacia dicito.
Nobis non eft ales mifellus ifte Puer.

In

Τῦδε γὰρ ἂν τάχα τὶς διὰ πώματ@ ἢ πρὸς ἀοιδὰς
Ἤλυθεν, ἢ γοερῦ κήδε@ ἔχε λύσιν.

Εἰς ἀναπήρους.

Πλάτων@ νεωτέρου.

Ανέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμεν@.

Εἰς Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρείους.

Παλλαδᾶ.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη,
Ζώων μὲν σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις·
Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκούσω
Δύσμορ@, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

Παρμενίων@.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειψθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους,
Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔστεγεν Ἄρης
Σπάρτης. αἰσχύνεσθ' οὔρεα καὶ πελάγη.

Εἰς Ἀπειλήν.

Μουσικίου, οἱ δὲ Πλάτων@.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα.
Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

Εἰς

Εἰς Ἄσωτον.

Λουκιανοῦ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
 Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
 Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
 Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ᾽ ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ᾽ ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
 Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ᾽ ἐν δαπάναις,
Γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν οὐ κατὰ κόσμον,
 Τῇθ᾽ ὑπὸ τὴν μιαρὰν γαστέρα μαργοσύνῃ.
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
 Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ᾽ ἐδάκρυε τὸ δεύτερον οὐκ ἔτι κεῖνον,
 Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
Ἔγνω δ᾽ ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
 Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

Εἰς Αὐλητήν.

Φιλίππου.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
 Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρα.
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα, τοὺς γὰρ Ἀθήνης
 Αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐληΐσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ᾽ ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις
 Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

In Intemperantem. 48.

Luciani.

Paternas opes juvenis adhuc Theron Menippi *filius*
Turpiter in prodigos effuderat fumptus.
At illum Euctemon paternus amicus ut advertit
Jam arida atteri paupertate.
Et illum lachrymas fundens ad fe recepit, & maritum illum
Fecit fuae filiae, multis infuper muneribus dotalibus datis.
At poftquam Theroni praeter fpes evenere divitiae,
Continuo illos ipfos pafcebatur inter fumptus;
Ventri indulgens omnes delicias fine more & modo,
Et fub obfcaeno ventre petulantiae.
Ita quidem Therona rurfus circumtexit
Perniciofae Paupertatis unda reflua.
Euctemon vero deflevit rurfus non jam iftum,
Sed fuae filiae dotemque & thalamum.
Senfit vero non fas effe homini male ufo
Propriis *bonis* effe fido in alienis.

In Citharaedum. 49.

Philippi.

Amabile cum ceciniffet multiforis lotis,
Dixit arguto Phoebus fuper Glaphyra;
Marfya, ementitus es inventum tuum, Minervae enim
Tibias è Phrygia hic nactus eft.
At fi tu tales illo tempore inflaffes, non Hyagnis
Luxiffet infoelix tibiarum certamen ad Maeandrum.

In Sufficientiam. 50.

Parmenionis Macedonis.

Sufficit mihi laenae tenue tegmen, neque menfis
Serviam, Mufarum flores depaftus:
Odi divitias ftultas, adulatorum nutrices, neque fupercilium
Serviliter accommodabo; novi parvarum epularum libertatem.

Palladae. 51.

Spes & Fortuna non amplius mihi curae funt, nec moror
Ulterius fallaciam: veni in portum.
Sum pauper homo, at libertati contubernalis fum,
Infolentes erga paupertatem opes averfor.

Lucilii. 52.

Ne tu ad alienam, O homo, affideas menfam
Fruftum probrofum alvo gratificans:
Modo quidem flenti & moefto
Adflens, & mox ridenti arridens,
Neque tu ploratu neque rifu opus habens;
Equidem fleo cum Milia & rideo cum Milia.

Luciani. 53.

Tanquam mox moriturus tuis bonis fruere,
Tanquam autem victurus, parce tuis poffeffionibus.
Eft autem Vir ille fapiens, qui his utrifque animadverfis
Parcimoniae & fumptui modum adaptavit.

In

Εἰς Αὐτάρκειαν.

Παρμενίων Μακεδόνος.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
 Δουλεύσω, μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν, οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
 Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

Παλλαδᾶ.

Ἐλπίδος οὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
 Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος· ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
 Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

Λουκιλλίου.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης ὦ 'νθρωφ' ἵζοιο τραπέζης
 Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι καὶ ἐσυγνωμένῳ ὄμμα
 Συγκλαίων, κ' αὖθις συγ' γελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος οὔτε γέλωτος.
 Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελέω Μιλίῃ.

Λουκιανοῦ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε.
 Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἐστὶ δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
 Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
   Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα Δημόκριτε τοπλέον ἢ πρὶν·
   Νῦν ὁ βίος πάντως ἐστὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
   Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Ποσειδίππου, οἱ δὲ, Κράτητος τοῦ κυνικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
   Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
   Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
   Ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερος·
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
   Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
   Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Ἐκ τοῦ ἐναντίου πιθανά.

Μητροδώρου.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον, εἰν ἀγορῇ μὲν,
   Κήδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
   Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος·
   Ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.

Τέκνα,

In Vitam Humanam. 54.

Incerti.

Vitam, Heraclite, multo magis, quam cum vivebas,
Defle; nunc Vita eſt miſerabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc Vita omnino eſt riſu dignior.
Ad vos vero & ipſe reſpiciens, interim anxiè cogito,
Quî tecum ſimul poſſim flere, quî tecum ridere.

Poſidippi, alii Cratetis Cynici. 55.

Qualem quis vitae ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia & moleſtae lites. domi vero
Curae: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrina vero, ſiquid habeas, timor;
Si vero inops ſis, importunum eſt: habes matrimonium? haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eo magis in ſolitudine:
Liberi, labores: mutilatio, vita ſine liberis: juventus
Imprudens: cani vero contra inefficaces.
Erat igitur ex duobus unum optabile, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim a partu.

Ex adverſo Probabilia. 56.

Metrodori.

Quem voles vitae ſecueris callem; in foro quidem
Affinitates, & prudentes actiones: domi vero
Quies: rure autem, naturae gratia. in mari vero
Lucrum: in peregrinâ, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus noſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis? vivis eo liberius.

Liberi

Liberi amabiles. fecura fine liberis vita: juventus
Robufta: cani vero contra religiofi.
Non igitur e duobus his unius optio eft, vel natum fuiffe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiffe: omnia enim vitae bona *funt*.

Luciani. 57.

Mortalia quae *funt* mortalium, & omnia praetereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa praeterimus.

Palladae. 58.

In terram veni nudus, nudus item fub terram ibo:
Et quid fruftra laboro, nudum videns finem.

Ejufdem. 59.

Scena omnis Vita, & lufus; aut difce ludere
Studio fepofito, aut perfer dolores.

Juliani. 60.

Dulces omnes vias fortita eft vita. Urbe media
Gloria, amicitiae: arcanae domi moleftiae.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitias. ex nuptiis autem, domus eft unanimis:
Innuptis vero fecura ufque vita. munimentum paratum eft
Patri, proles. longe abeft prole carentibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt praebere:
Quare, fiduciam fumens, vive, procrea *tuum* genus.

Incerti. 61.

Omnia rifus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quae funt, ex ratione carentibus facta funt.

Luciani.

Τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
   Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
   Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

Λουκιανοῦ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
   Ἢν δὲ μή, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

Παλλαδᾶ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνὸς θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
   Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
   Τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Ἰουλιανοῦ.

Ἥδεα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἀστεῖ μέσσῃ,
   Εὖχος, ἑταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
   Γνώσιας. ἐκ δὲ γάμων, οἶκος ὁμοφρονέει·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφροντις ἀεὶ βίος· ἕρκος ἐτύχθη
   Πατρί, τέκος. φροῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
   Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
   Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

Λουκιανοῦ.

Λουκιανοῦ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι,
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

Εἰς Γραφίδα.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

Εἰς Δένδρα.

Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ, Πλάτωνος.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἢ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Ἀντιφίλου Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπήρεμοι ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκμητον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαττῶν,
Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Καὶ μὲ τὸν ὑμετέρησιν ὑποκλινθέντα κόμησι
Ῥύσασθ' ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

Luciani. 62.

Quibus feliciter agitur omnis Vita brevis eſt :
Quibus vero male, una nox immenſum eſt tempus.

In Calamum Scriptorium. 63.

Eram inutilis Calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva :
Sed me vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliiſſet
Labra, & anguſtum fluxum atramenti derivaſſet.
Abhinc vero, quoties bibero nigrum potum, tanquam deo plenus
Omne verbum muto hocce loquor ore.

In Arbores. 64.

Antipatri, alii Platonis.

Prope viam nucem me praetereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus mittendis ludicrum peritiae :
Omnes vero ramos & florentes ſurculos
Fracta ſum crebris ſaxis petita.
Arboribus frugiferis eſſe nihil prodeſt : certe enim ego
Infelix in contumeliam meam fructum tuli.

Antiphili Byzantii. 65.

Rami ſublime penſiles patulae quercus, umbroſa altitudo
Viris merum aeſtum vitantibus,
Frondoſi, tegulis denſiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Defendite, radiorum ſolis fugitivum.

In Infelicitatem. 66.

Antipatri.

Opes Ariſtidae juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit vero utriſque: ovem lupus occidit, partus dolor
Juvencam; paupertatis ita periit armentum.
Quo pera ſtringitur loro iſte circa collum nodum cum nexuerat
Miſerandus orbum balatu mortuus eſt ad tugurium.

Laudes. 67.

Incerti.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia vero malum,
Licet ſint illis quae loquimur digni.

In Amorem. 68.

Luciani.

Non Amor injuria afficit humanum genus: ſed intemperantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

In Ingratos. 69.

Ejuſdem.

Celeres gratiae, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana; neque dicatur gratia.

Incerti.

Εἰς Δυσπραγίαν.

Ἀντιπάτρου.

Πλοῦτος Ἀριστείδη δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν οἶς, ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν, ὠδῖς
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάντι καθ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ.

Ἔπαινοι.

Ἄδηλον.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν. αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Εἰς Ἔρωτα.

Λουκιανοῦ.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

Εἰς Ἀχαρίστους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

Λουκιανοῦ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Εἰς Εὐχήν.

Ἄδηλον.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

Εἰς Τέττιγα.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
Τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν παροδῖτιν ἀηδόνα, καύματι μέσσῳ
Οὔρεσι καὶ σκιεροῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
Ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσσους
Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκείνους.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

Εἰς

Incerti. 70.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis vero factus a me, in me contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

Luciani. 71.

Nequam homo dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias, incaſſum effuderis.

In Preces. 72.

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non orantibus
Nobis da, noxia verò etiam rogantibus avertas.

In Cicadam. 73.

Quare me ſolitudinis amantem improba, paſtores, captura
Cicadam roſcidis abducitis à ramis?
Nympharum juxta-viam luſciniam? medios per aeſtus
Montibus & umbroſis argute canentem ſaltibus.
Ecce autem & turdum & merulam, en vero tot
Sturnos ruralis praedones copiae.
Frugum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum & herbidi quaenam eſt invidia roris?

In

In Deos. 74.

Luciani.

Homines quidem forte latebis, si improbum quid feceris:
Non latebis vero deos, ne quidem meditans.

Incerti. 75.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledae, Europae, Antiopae, Danaes.

In semper Ægrotos. 76.

Lucilii.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro.
Qui vero in expectatione vivunt semper mortis.

In Adulatores. 77.

Luciani.

Nihil inter homines natura nocentius invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hostem cavemus, sed amantes
Ut amicum, hinc magis laedimur.

In Mediocritatem. 78.

Incerti.

Omne supervacuum est intempestivum: dictum nempe est vetus,
Quod & mellis nimium est fel.

Εἰς Θεούς.

Λουκιανοῦ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ θεοὺς, οὐδὲ λογιζόμενος.

Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

Εἰς τοὺς ἀεὶ Νοσοῦντας.

Λουκιλλίου.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

Εἰς Κόλακας.

Λουκιανοῦ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην·
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Εἰς Μετριότητα.

Ἄδηλον.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

Εἰς

Εἰς Ἀρτέμιδος ναόν.

Ἀντιπάτρου.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
Μνᾶμά τε Μαυσώλειο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτό τε, κὴν ἴδε νόσφιν Ὀλύμπου
Ἅλιος, οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

Εἰς Χελιδόνα.

Ἄδηλον.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
Τέττιγ' ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα·
Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἀρινὸν ἠερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

Εἰς Πλουτοῦντας.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

In Templum Dianae. 79.

Antipatri.

Et arduae Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem ſpectavi,
Hortoſque penſiles, & Solis Coloſſum,
Et ingentem celſarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mauſoli immane; ſed ubi inſpexi
Dianae nubes ad uſque excurrentem Ædem,
Et illa ſanè obſcurata ſunt, & ſi videret excepto Olympo
Sol, nihil ullibi tale radiis illuſtrarit.

In Hirundinem. 80.

Incerti.

Attica Puella, melle nutrita, loquax loquacem raptam
Cicadam implumibus eſcam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes? non enim jus nec aequum
Perire ſacris operatos cantibus ore ſacris operato cantibus.

In Divites. 81.

Incerti.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum.
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque;
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui,
Nunc autem, cum uti non poſſum, jam habeo.

Luciani. 82.

Divitiae animi, divitiae solae sunt verae;
Alia nempe habet ille potiora possessionibus.
Illum autem multa-possidentem & divitem aequum est
Vocare, qui uti bonis potest.
Siquis verò in calculis contabescit, alias super alias
Acervare semper opes festinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

Quae diceret verba Ulysses regressus in Ithacam. 83.

Salve Ithaca; post certamina, post molestias amaras maris,
Lubenter tuum solum accedo, ut aspiciam
Laerten, uxoremque, & insignem filium unicum.
Tuus enim amor demulsit meum animum: novi & ipse
Nil utique dulcius esse sua cuique patria, & parentibus.

In Homerum. 84.

Alphei Mitylenaei.

Andromaches adhuc ejulatum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditus totam dirutam;
Et laborem bellicum Ajacis sub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptatum,
Maeonidae per Musam; quo non una patria vate
Ornatur, sed terrae utriusque climata.

In Silentium. 85.

Palladae.

Omnis indoctus sapientissimus est, dum tacet,
Sermonem celans ut morbum turpissimum.

In

Λουκιανοῦ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἆλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος·
Οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

Εἰς Πατρίδα. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

Εἰς Ὅμηρον.

Ἀλφειοῦ Μιτυληναίου.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνησι πόληος,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδεω διὰ μοῦσαν· ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

Εἰς Σιωπήν.

Παλλαδᾶ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἴσχρότατον.

Εἰς Σοφίαν.

Παύλȣ Σιλεντιαρίου.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ σέρνων τὰς πολιοκροτάφȣς.
Πλȣ͂τον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. ἡ δὲ περισσὴ
Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίην πλȣ́τȣ, καὶ θάνατον βιότȣ.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθȣς,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

Εἰς Σωφροσύνην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κλεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

Εἰς Τύχην.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. παίζετε τȣ̀ς μετ' ἐμέ.

Λȣκιανȣ͂.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδȣ γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππȣ·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρȣ βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ

In Sapientiam. 86.

Pauli Silentiar.

Vivere non habet vim a natura placendi, ſed abjeciſſe
Curas e pectoribus canas tempora.
Divitias habere volo quae ſufficiant, ſupervacuum autem
Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro ſtudium.
Hinc inter homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, & mortem vita.
Haec tu cognoſcens, cordis dirige vias,
Ad unicam ſpectans ſpem, ſapientiam.

In Temperantiam. 87.

Incerti.

Caſtitas & amor contrario ſibi invicem
Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phaedram quidem occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum vero pudica interfecit continentia.

In Fortunam. 88.

Incerti.

Spes & tu Fortuna prorſus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiſcum, ludite poſt me relictos.

Luciani. 89.

Ager Achaemenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio tranſibo ad alium.

Nam

Nam & ille olim *se* tenere me credebat, & rursus hic
Arbitratur; sum autem omnino nullius, nisi Fortunae.

Agathiae. 90.

Piscator quidam laborabat captandis piscibus, illum autem intuita
Praedives virgo animum aegrotabat amore:
Et ipsum fecit tori consortem. at ille ex vita paupere
Accepit omnigenae tumorem magnificentiae.
Fortuna autem ridens astitit, & Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus est, dixit.

Virtus firmissima dos. 91.

Antipatri.

Antigenes Gelous verba olim haec natae
Dixit, cum jam esset iturus ad Orcum.
Virgo pulchra genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, supellectilem auxiliarem pauperi vitae.
Si autem veneris ad Hymenaeum, Achaidis mores matris
Probos serva, marito dotem firmissimam.

Luciani. 92.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facile auscultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at simul cuncta
Inimica, fortunaeque cum momentis una mutantia.

In Invidiam. 93.

Palladae.

Invidia misericordia, secundum Pindarum, est melior;
Illis, quibus invidetur, splendida est vita.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ Τύχης.

Ἀγαθίου.

Γριπεὺς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι, τὸν δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκτέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ·
Καί μιν θῆκε σύνευνον. ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχροῦ
Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγηνορίης.
Ἡ δὲ τύχη γανόωσα παρίσατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ τεὸς οὗτος ἀγὼν, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

Ἀντιπάτρου.

Ἀντιγένης ὁ Γελῷος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὅτ' ἦν ἤδη νεύμενος εἰς ἀΐδην.
Παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
Ἠλακάτην ἕλκειν κτῆμα πένητι βίῳ·
Ἣν δ' ἵκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαιΐδος ἤθεα μητρὸς
Χρηστὰ φύλασσε πόσει προῖκα βεβαιοτάτην.

Λουκιανοῦ.

Μὴ πταίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καί σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου·
Ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρὰ, τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

Εἰς φθόνον.

Παλλαδᾶ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.

Τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομαι. ἀλλά τις εἴην
 Μήτ᾽ ἄγαν εὐδαίμων, μήτ᾽ ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
 Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ᾽ ὕβριν ἔχει.

Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
 Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Εἰς φιλαργύρους.

Στατυλλίου Φλακκοῦ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
 Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

Λουκιλλίου.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ᾽ ἀδίκει σὺ,
 Ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
 Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους
 Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

Εἰς φρόνησιν.

Λουκιανοῦ.

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ᾽ ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
 Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

Admodum autem infelices miferamur, at Ille fim
Neve nimis felix, nec miferandus ego.
Mediocritas enim optimum eft; quoniam fumma quidem fuapte natura folent
Pericula importare, infima vero contemptum habent.

Incerti. 94.

Invidia eft peffimum; habet tamen aliquid boni in fe;
Tabefacit enim invidorum oculos & cor.

In Avaros. 95.

Statyllii Flacci.

Auro vir invento reliquit reftim; at alter aurum
Relictum cum non invenit, nexuit quem invenit reftim.

Lucillii. 96.

Si me amas, revera me ama, & ne me injuria afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam dolofa amicitia.
Dicunt autem & navibus fluctivagis nocentiores
Sub mari latentes petras apertis Scopulis.

In Prudentiam. 97.

Luciani.

Tardipes Confilium longe praeftantius; pernix autem
Semper adhaerentem Poenitentiam habet.

In Curas. 98.

Theognidis.

Tuum ipſius animum oblecta; moleſtorum verò civium
Alius de te male, alius melius dicet.

Incerti. 99.

Roſa viget brevi tempore, ſi vero praeterierit,
Quaerens invenies non roſam, ſed rubum.

In Anum. 100.

Lucillii.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos in foro emiſti.

Ejuſdem. 101.

Caput tingis, ſenectutem vero tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis.
Ne igitur faciem totam ceruſſa obline,
Ita ut perſonam non faciem habeas.
Nihil enim proficis. quid inſanis? nunquam fucus
Et ceruſſa fecerit Hecubam Helenam.

In Deformes. 102.

Ejuſdem.

Roſtrum habens tam grande, Olympice, neque ad fontem
Venias, neque inſpicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam & tu, ut Narciſſus, conſpicatus faciem manifeſtam
Continuo morieris, odio habens teipſum ad mortem uſque.

Ejuſdem.

Εἰς Φροντίδας.

Θεόγνιδος.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλός τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Ἄδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

Εἰς Γραίας.

Λουκιλλίου.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὸν οὔποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
Ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην, Ἑλένην.

Εἰς Δυσειδεῖς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Ψεύδες ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, ȣ̓κ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

Παλλαδᾶ.

Ἠγόρασας πλοκάμȣς, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας.
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

Εἰς Κλέπτας.

Λȣκιλλίȣ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην,
Ἑςῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βαςάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

Εἰς Ἀφύλακτον οἶκον.

Κερδαλέȣς δίζεσθε δόμȣς ληΐςορες ἄλλȣς·
Τοῖσδε γὰρ ἐςὶ φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Βȣκόλε, τὴν ἀγέλην πόῤῥω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βȣσὶ συνεξελάσῃ.

Εἰς Ῥήτορα.

Κερελλίȣ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα κ̓ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐςὶν κ̓ φρονίμως μελετᾷν.

Οὐδὲ

Ejuſdem. 103.

Fallax ſpeculum habet Demoſthenis; ſi enim verum
Haberet, non omnino vellet id inſpicere.

Palladae. 104.

Emiſti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eadem impenſa perſonam emiſſes.

In Fures. 105.

Lucillii.

Alatum illum Hermen, deorum miniſtrum,
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujuſce gymnaſii Praeſidem,
Nocturnus fur Aulus dixit, cum aſportaret,
Multi Diſcipuli meliores magiſtris.

In Domum incuſtoditam. 106.

Lucroſas quaerite domos praedones alias,
Hiſce etenim eſt cuſtos firma Paupertas.

Ejuſdem. 107.

Bubulce, armentum procul paſce, ne te Pericles
Fur cum ipſis bobus ſimul abigat.

In Rhetorem. 108.

Cerellii.

Non dicere inſignia & Attica verba quinque,
Feliciter eſt & prudenter declamare.

Neque enim ſi κάρκαιρε, & ſi κοναβεῖ, & illud σίζει
Et κελάρυζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mens ſubſit oportet ſcriptis, & dictionem eorum
Eſſe magis communem ; ut intelligantur quae dicis.

In Inſolentes. 109.

Palladae.

Sol mortalibus lucis Deus : ſi vero vel ille
Inſolenter ſe gereret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

In Parcos. 110.

Incerti.

Te divitem eſſe dicunt omnes, ego vero te dico pauperem eſſe,
Uſus enim opum teſtis *eſt*, Apollophanes.
Si particeps ſis eorum ipſe, tua ſunt; ſi vero cuſtodias
Haeredibus, ex hoc fiunt aliena.

Palladae. 111.

Opes quidem opulenti habes, animam vero pauperis ;
O haeredibus opulente, tibi autem pauper.

Lucillii. 112.

Murem Aſclepiades avarus vidit domi *ſuae*,
Et, quid vis, dicit, amiciſſime mus, apud me?
Dulce autem mus ridens, noli, amice, inquit, metuere.
Non cibum apud te petimus, tantum manſionem.

Incerti. 113.

Si quidem viveres cervi ſpatioſam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti eſſet.

Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κονάβει, τὸ, τε σίζει,
Καὶ κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥς τε νοεῖν ἃ λέγεις.

Εἰς Τειρεσίας.

Παλλαδᾶ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Τείρεσιν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθει.

Εἰς Φειδωλούς.

Ἄδηλον.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται. ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

Παλλαδᾶ.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

Λουκιλλίου.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καὶ, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδὲν φίλε, φησὶ, φοβηθῇς.
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου ταναὸν χρόνον, ἠὲ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ.

Εἰ

Εἰ δέ τις ἐστὶ βροτῶν, ὃς αὐτίκα γῆρας ἰάπ]ει,
Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶςρος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδlω.

Εἰς Μενέςρατον Κυνικόν.

Τȣ͂ αὐτȣ͂.

Εἶναι μὲν κυνικόν σε Μενέςρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγȣ͂ν, ȣ̉δεὶς ἀντιλέγει καθόλȣ·
Ἂν ᾗ περιαρπάζῃς ἄρτȣς ϗ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, ϗ σὲ λέγȣσι κύνα.

Εἰς Ἄνδρας ἀγαθȣ́ς.

Καρφυλίδȣ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μȣ παροδῖτα·
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ȣ̉δὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συζυγίης· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμȣς,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας ȣ̉ νόσον, ȣ̉ θάνατον.
Οἵ με καταστείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθ' χώρlω πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐὼν, ὡς ἀθάνατός τι λογίζȣ.
Οὐδὲν γὰρ βιότȣ πιςὸν ἐφημερίοις.
Εἰ ϗ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἠδὲ θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτȣ.

Cum vero unus ſis mortalium, quos continuo ſenectus lædit,
Ne te utique immenſarum ceperit inſana ſitis opum.
Ne tu quidem intolerandas inter miſerias animam perdas;
Fruantur autem alii tuis bonis affatim.

In Meneſtratum Cynicum. 114.

Ejuſdem.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, & pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si vero praeripias panes & fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, & te dicunt Canem.

In Viros Bonos. 115.

Carphylidae.

Ne queſtu proſequaris praeteriens monumentum meum viator;
Nihil habeo lamentis dignum ne quidem mortuus:
Liberorum liberos reliqui; una fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſaepe natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

Incerti. 116.

Ne tu, mortalis cum ſis, ut immortalis quicquam cogita:
Nihil enim in vita fidum nobis in diem viventibus.
Siquidem & huncce Caſandrum tenet hic loculus mortuum,
Virum natura dignum immortali.

Incerti. 117.

Suos unus quiſque mortuos dolet.
Nicodicum verò amici & civitas haecce *omnis* deflet.

In Fortes. 118.

Anacreontis.

Strenuus in praelio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

In Themiſtoclem. 119.

Germanici.

Pro ſepulchro vili ſtatue Graeciam, ſtatue vero ſuper hac
Ligna, Barbaricae indicia cladis-navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna verò ipſa Salamis ſuperſtet, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

In eos qui ad Thermopylas moriebantur. 120.

Philippi.

O hoſpes, nuntia Lacedaemoniis, quod hic
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

Incerti. 121.

Vita privaſti; donas ſepulchrum; atqui me abſcondis
Non ſepelis. tali etiam ipſe fruaris tumulo.

Incerti.

Ἄδηλον.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλωμένων ἀνιᾶται,
Νικόδικον δ' ὁ φίλοι καὶ πόλις ἥδε κλάει.

Εἰς Ἀνδρείους.

Ἀνακρέοντος.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Γερμανικοῦ.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτᾳ
Δούρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπῖδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην. τούτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἁ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
Τἀμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

Φιλίππου.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

Ἄδηλον.

Ζωὸν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίου κ' αὐτὸς ἔναιο τάφου.

Ἄδηλον.

Κἤν με καταχρύπτῃς, ὡς ἐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντ@,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

Ἀνακρέοντ@.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματ@ Ἄρης
Ἠνάρισε συγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

Εἰς Ἄνδρας ἐκ ἐπισήμες.

Ἄδηλον.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ Βρομίε κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
Καὶ Δηῶς ἔπλησε, καὶ ὕδατ@ αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφε πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

Σιμωνίδε.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κακ' εἰπὼν
Ἀνθρώπες, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδι@.

Λεκιανε.

Incerti. 122.

Licet me occultes quafi nemo homo videat,
Oculus Juftitiae confpicatur omnia quae fiunt.

In Agathona. 123.

Anacreontis.

Pro Abderis mortuum infelicem-robore Agathona
Univerfa ad rogum haec inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum Sanguine gaudens Mars
Occidit invifae in turbine pugnae.

In Viros haud infignes. 124.

Incerti.

Tellus alma, fenem Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, fuper te, laborum.
Etenim affidue tibi ftirpem depegit Olivae,
Saepe etiam Bacchi palmitibus ornavit.
Et Cerere implevit, & aquae fulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit & pomiferam.
Propter quae tu propitia in tempora cana
Jace, & vernas floribus-orna herbas.

Simonidis. 125.

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

Luciani.

Luciani. 126.

Puerum me quinquennem, curarum expers pectus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum:
At ne me lugeas, etenim vitae particeps fui
Modicae, & paucorum vitae malorum.

In Senem. 127.

Incerti.

Sexagenarius Dionyfius hîc jaceo,
Tarfenfis, qui uxorem non duxi; utinam verò nec pater *meus.*

Juliani *Ægyptii.* 128.

Ipfiffimam Thiodoten pictor. utinam autem ab arte
Aberraffet, & oblivionem dediffet flentibus.

Sapphus. 129.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortuam
Excepit Proferpinae niger thalamus:
Qua quidem defuncta omnes recenter acuto ferro
Æquales amabilem capitis depofuere comam.

In Servum. 130.

Diofcoridis.

Servus ego, fane fervus, liberali autem me in tumulo,
Here Timanthe, tuum pofuifti nutritorem.
Felicem, inoffenfam producas vitam. fin prae fenectute
Ad me veneris, tuus ego, Here, & in orco.

In

Λουκιανοῦ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

Εἰς Γέροντα.

Ἀδέσποτον.

Ἑξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου.

Αὐτὴν Θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε δὲ τέχνης
Ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Σαπφοῦς.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
Δέξατο Περσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Εἰς Δοῦλον.

Διοσκουρίδου.

Δοῦλος ἐγώ, ναὶ δοῦλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
Δέσποτα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθου τροφέα.
Εὐαίων, ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ' ὑπὸ γῆρας
Πρός με μόλῃς, σὸς ἐγώ, δέσποτα, κἠν Ἀΐδῃ.

Εἰς

Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

Λεοντίου.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'. ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Ἀρχίου.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· πατρίδες ἄρα
Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς,
Πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλὴν οὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Εἰς Ἰξευτήν.

Ἰσιδώρου.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ·
Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι·
Τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.

In Hectorem & Ajacem. 131.

Leontii.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori vero Ajax
Balteum: utriuſque gratia fatalis *fuit*.

In Alexandrum Macedonem. 132.

Archiae.

Cum Hectore Troja ſimul occidit, nec amplius manus
Sublatas oppoſuit Danais irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit; patriae itaque
Viris, non patriis viri inſignimur.

In Hippocratem. 133.

Incerti.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet,
Phoebi a ſtirpe immortali genitus,
Plurima tropaea morborum qui erexit, armis ſalutis,
Famam nactus magnam, non forte, ſed arte.

In Aucupem. 134.

Iſidori.

Viſco & calamis ab aëre ipſum *ſe* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
Nunquam vero alienam oſculatus eſt manum ventris gratia.
Hoc delicias illi, hoc attulit laetitiam.

Ter autem tricesimum cum vixisset *ad* annum, hic dormit,
Liberis postquam reliquisset viscum, & pinnas, & calamos.

In Naufragos. 135.

Platonis.

Naufragi sepulcrum sum, quod vero e regione est Agricolae,
Adeo mari & terrae communis subest Orcus.

Alcaei. 136.

Invisa sub Arcturo nautis navigatio: per gravem vero
Procellam Aspasio acerbam molita est mortem,
Cujus vadis praeter tumulum, Viator; corpus autem pontus
Cooperuit, Ægaeo quod perfunditur mari.
Juvenum deflenda omnis mors; in mari vero
Plurimi lacrymosae luctus navigationis.

Incerti. 137.

Navita, ne sciscitare cujus hic tumulus sum,
At *tu* ipse pontum sortire benigniorem.

In Orphea. 138.

Antipatri.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius saxa
Duces, non ferarum liberos greges;
Non amplius sopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non strepens mare.
Periisti enim: te autem multum defleverunt filiae
Mnemosynes, mater vero prae aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis orcum ne quidem diis potestas *sit*?

Τρὶς δὲ τριηκοςὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
  Παισὶ λιπὼν ἱςὸν, καὶ πτερὰ, καὶ καλάμους.

Εἰς Ναυαγήσαντας.

Πλάτωνος.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον, ἐςὶ γεωργοῦ·
  Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεςτ' ἀΐδης.

Ἀλκαίου.

Στυγνὸς ἐπ' ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βαρείης
  Λαίλαπος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
Οὗ σείχεις παρὰ τύμβον ὁδοιπόρε. σῶμα δὲ πόντος
  Ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
  Πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

Ἄδηλον.

Ναυτίλε, μὴ πεύθου τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμὶ,
  Ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύγχανε χρηστοτέρου.

Εἰς Ὀρφέα.

Ἀντιπάτρου.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας
  Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
  Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
  Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις σοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
  Τῶν παίδων ἀΐδαν οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

Εἰς Ἀρχίλοχον.

Ἰουλιανοῦ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Θεοκρίτου.

Ἀρχίλοχον, καὶ στᾶθι, καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα, καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο, κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς Σοφοκλῆν.

Σιμωνίδου.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσέ
Ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥτε φιλορρὼξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελίχρους
Ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Ἀδέσποτον

In Archilochum. 139.

Juliani.

Monumentum hoc Archilochi prope mare; qui olim amaram
Musam viperino primus tinxit felle,
Sanguine foedato Helicone illo miti: novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacite age praeteri viator, ne forte hujus
Commoris in tumulo crabrones assidentes.

In Eundem. 140.

Theocriti.

Archilochum, & siste, & intuere veterem Poetam
Illum Iambicum, cujus infinita Gloria
Penetravit, & ad Hesperum, & ad Auroram.
Certe quidem illum Musae & Delius amabant Apollo;
Adeo numerosusque erat & dexter
Carminibusque componendis, ad lyramque cantandis.

In Sophoclem. 141.

Simonidis.

Placide super tumulum Sophoclis, placide hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undique floreat rosae, atque amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens,
Ob doctrinam sapientem: quam mellitus ille
Elaboravit Musas inter & Gratias.

Incerti. 142.

Filio pater hoc ſepulcrum; contrarium ſane fuiſſet aequum,
Erat vero juſtitia invidia velocior.

In Poculum ſigillo Tantali ornatum. 143.

Galli.

Hic olim beatorum conviva; hic qui ventrem
Saepe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem deſiderat: invidus vero
Humor ſemper labio eſt inferior.
Bibe, dicit ſigillum, & myſteria diſce ſilentii;
Nos lingua praecipites haec luimus ſupplicia.

In Echo. 144.

Luciani, alii, Archiae.

Echo ſcopulis editam vides, amice, Panis comitem,
Repercuſſum ſonum retro recinentem,
Omnigeni oris loquacem imaginem, paſtoribus dulce
Ludicrum. Quaecunque dicis, totidem audiens abi.

In Armatam Venerem Spartae. 145.

Juliani.

Pallas Cytheream armatam videns allocuta eſt:
Cypri, vin' ita ad judicium eamus?
Illa vero molle renidens, quo mihi ſcutum adverſum tollere?
Si nuda vinco, quid fiet cum arma ſumpſero?

In

Ἀδέσποτον.

Τῷ πατὴρ τόδε σῆμα· τὸ δ᾽ ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον.
Ἦν γὰρ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Εἰς πόρδυμα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ.

Γάλλου.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ γὰρ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλους ἐστὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ πόρδυμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

Λουκιανοῦ, οἱ δὲ Ἀρχίου.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀσομένην,
Παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

Ἰουλιανοῦ.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ᾽ ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω.

Εἰς

Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Εἰς ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

Ποσειδίππου.

Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος. οὔνομα δὴ τί;
Λύσιππος. σὺ δὲ, τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τὶ δὲ ταρσοὺς
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα,
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν
Οὔτις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Εἰς Λουτρόν.

Κύπρις σὺν χαρίτεσσι καὶ ἠέι χρυσοβελέμνῳ
Ἐνθάδε λουσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

Ἀπὸ Ναυηγῶν.

Λουκιανοῦ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρῆϊ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς,

Σωθεὶς

In Statuam Nemefis. 146.

Nemefis praedicit cubito fraenoque,
Neque immoderatum quid facere, neque effraenia loqui.

In Statuam Temporis. 147.

Pofidippi.

Quis, unde faber? Sicyonius. nomen age quis?
Lyfippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero fummis *pedibus* incedis? femper rotor. quid vero alas
Pedibus habes geminas? volo ventis fublatum.
Manu vero dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius effe.
Coma vero quid in fronte? obvius ut prehendat.
Per Jovem partes *capitis* averfae quapropter calvae funt?
Semel enim alatis praetervectum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me Artifex formavit veftri gratia
Hofpes, & in veftibulis pofuit documentum.

Cyri. 148.

Cypris cum Gratiis & filio aureis inftructo jaculis
Cum hic laviffet, pro pretio dedit Gratiam.

A Naufragis. 149.

Luciani.

Glauco, & Nereo, & Ino, & Melicertae,
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus Diis,

Servatus è pelago Lucillius hic tonſus ſum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

In Zenophilam. 150.

Meleagri.

Dulce carmen per Pana Arcadem fiſtula canis,
Zenophila canora, dulce quoddam ſonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumſident Amores,
Et ne tantillum quidem reſpirare ſinunt tempus.
Aut enim mihi Forma incutit amorem, aut rurſus Muſa
Aut Gratia, aut, quid dicam? undiquaque igne uror.

Lucillii. 151.

Aut amare dele, Cupido, prorſus, aut amari
Adjunge: ut vel ſolvas amorem vel miſceas.

Rufini. 152.

Nonne dixi, Prodice, ſeneſcimus? non praedixi,
Aderunt cito diſſolutrices amoris?
Nunc rugae, & capilli cani, & corpus lacerum,
Et os priores non amplius gerens gratias.
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut ſepulchrum vero, jam te praeterimus.

Philodemi. 153.

Ars fidium, & arguta loquacitas, & laſcivus oculus, & cantus
Xanthippes, & ignis jam incipiens
O anime, incendent te; hoc vero, qua ex parte, aut quando, & quo pacto,
Non novi; ſcies, infelix, inter ardendum.

Ejuſdem.

Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Εἰς Ζηνοφίλαν.

Μελεάγρου.

Ἡδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα λίγει, ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περισείχουσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Λουκιλλίου.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον Ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες, ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον ἢ κεράσῃς.

Ρουφίνου.

Οὐκ ἔλεγον Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται; ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

Φιλοδήμου.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ δύσμορε τυφομένη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὤν,
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷς, λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδώνιν
Μηνοφίλα, νῦν τοι τοὔνομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πέμπω σοὶ Ῥοδόκλεια τόδε στέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐστὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις, καὶ σὺ, καὶ ὁ στέφανος.

Τὸ τῆς Λαΐδος ἀνάθεμα.

Πλάτωνος.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐρώντων
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

Λουκιανοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ελλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων,
Λαῒς θῆκεν ἑῷ κάλλεϊ ληϊδίην.
Μούνῳ ἐνικήθη ὑπὸ γήραϊ, καὶ τὸν ἔλεγχον
Ανθετό σοι Παφίη, τὸν νεότητι φίλον.
Ης γὰρ ἰδεῖν στυγέει πολιῆς παναληθέα μορφὴν,
Τῆσδε συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον.

Εἰς

Ejuſdem. 154.

Amaſti, dives cum eſſes, Soſicrates; ſed pauper factus
Non amplius amas; fames remedium en quale habet.
Illa autem, quae prius te vocabat unguentum & dulcem Adonin,
Menophila, nunc tuum nomen quaerit.
Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs? aegre ſane cognoſti
Iſtud verbum, neminem nihil habenti *eſſe* amicum.

Ejuſdem. 155.

Mitto tibi Rhodoclea hanc corollam floribus plexam,
Ipſe meis quos decerpſi manibus.
Eſt Lilium, Roſaque clauſa, roſcidaque Anemone,
Et Narciſſus mollis, & purpurea Viola.
His redimita, deſine ſuperba eſſe.
Flores, & defloreſcis, & tu, & corolla.

In Donarium Laidis. 156.

Platonis.

Quae inſolenter riſi ſuper Graecia, quae amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Veneri ſpeculum. quoniam talis quidem videri
Non volo, qualis vero eram olim, non poſſum.

Luciani in idem. 157.

Graeciam, poſt victum ſuperbum ſcutum Medorum,
Lais fecit ſuae pulchritudini praedam.
Sola victa eſt à ſenectute, & id quod arguebat
Poſuit tibi Paphia, juvenili aetate gratum.
Cujus enim videre odit canitiei nimium veram formam,
Illius una odit & umbroſam imaginem.

In

In Eundem. 158.

Heraclitus ego: quid me deorſum trahitis indocti?
Non vobis laborabam, ſed qui me intelligunt.
Unus mihi homo, triginta millia; innumeri vero,
Nullus. haec dico etiam apud Proſerpinam.

Diogenis Laërtii in Zenonem Eleatem. 159.

Voluiſti, ô Zenon, praeclare voluiſti, virum tyrannum
Occidens, trahere è ſervitute Eleam.
Sed domitus es. Nam te captum Tyrannus in mortario
Contudit. quid hoc dico? corpus enim, non te.

Eratoſthenis. 160.

Bibaculus Xenophon vacuum dolium poſuit Baccho.
Tu vero accipe propitius; aliud enim nihil habet.

Incerti in Soſandrum equorum medicum. 161.

Medice hominum Hippocrates, ſed & equorum
Soſander obſcurae perite medicinae.
Vel artem permuta, vel nomen: neque vocetur
Alius ex arte quam alter exercet.

Leontii ſcholaſtici in imaginem Jamblichi medici. 162.

Suavis in omnibus Jamblichus, qui ad ſenectutem
Venit purus exiſtens a concubitu Venereo:
Opus vero medicinae perſequens, & ſapientiam docens,
Lucro ne honeſto quidem manum ſuppoſuit.

Antipatri

Εἰς Ηράκλειτον.

Ηράκλειτος ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνῃ.

Διογένους Λαερτίου εἰς Ζήνωνα τὸν Ελεάτην.

Ηθελες ὦ Ζήνων, καλὸν ἤθελες ἄνδρα τύραννον
Κτείνας ἐκλῦσαι δουλοσύνης Ελέαν.
Αλλ' ἐδάμης. δὴ γάρ σε λαβὼν ὁ τύραννος, ἐν ὅλμῳ
Κόψε. τί τοῦτο λέγω; σῶμα γάρ, οὐχὶ δέ σε.

Ερατοσθένους.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἄνθετο Βάκχῳ.
Δέχνυσο δ' εὐμενέως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

Αδέσποτον εἰς Σώσανδρον ἱπποϊατρον.

Ιητὴρ μερόπων Ιπποκράτες, ἀλλὰ καὶ ἵππων
Σώσανδρε κρυφίης ἶσορ ἀκεσορίης·
Η τέχνην μετάμειψον, ἢ οὔνομα· μηδὲ καλείσθω
Ατερος ἐκ τέχνης ἧς ἕτερος κρατέει.

Λεοντίου σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα Ιαμβλίχου ἰατροῦ.

Ο γλυκὺς ἐν πάντεσσιν Ιάμβλιχος, ὅς ποτι γῆρας
Ηλυθεν ἁγνὸς ἐὼν κυπριδίων ὀάρων·
Εργα δ' ἀκεσορίης ἐφέπων, σοφίην τε διδάσκων,
Κέρδεσιν οὐδ' ὁσίοις χεῖρας ὑπεσόρεσεν.

Αντιπάτρου εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς.

Επτὰ σοφῶν, Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος·
  Αμφὶ δὲ Σισυφία χθὼν Περίανδρον ἔχει·
Πιττακὸν, ἁ Μιτυλήνα· Βίαντα δὲ δῖα Πριήνη·
  Μίλητος δὲ Θαλῆν, ἄκρον ἔρεισμα δίκας.
Α Σπάρτα Χίλωνα· Σόλωνα δὲ Κεκροπὶς αἶα·
  Πάντας ἀριζάλου σωφροσύνας φύλακας.

Αγαθίου σχολαστικοῦ.

Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσῃς
  Θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης·
Αλλά τι καὶ φρονέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
  Οφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ.
Εργον γάρ τι γυναιξὶν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν,
  Καὶ καταγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
Κεῖνος δ' ἐςὶν ἄριςος ἐρωτικὸς ὃς τάδε μίξει,
  Οἶκτον ἔχων ὀλίγῃ ξυνὸν ἀγηνορίῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Υψοῦται Ροδόπη τῷ κάλλεϊ· κἤν ποτε χαῖρε
  Εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο.
Ην ποτε καὶ στεφάνους πρὸ θυρῶν ὑπερεκκρεμάσωμαι,
  Οργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἴχνεσιν.
Ω ῥυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεὲς, ἔλθετε θᾶσσον,
  Σπεύσατε· κἂν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ροδόπην.

Παύλου Σιλεντιαρίου.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
  Ζεὺς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.

Φαμὶ

Antipatri in ſeptem Sapientes. 163.

Ex ſeptem Sapientibus, Cleobule, te quidem genuit Lindus :
Siſyphia verò tellus Periandrum cohibet :
Pittacum, Mitylena : Biantem vero diva Priene :
Miletus Thaletem, ſummum ſuſtentaculum juris :
Sparta Chilonem : Solonem vero Athenienſis terra :
Omnes valde deſiderandae temperantiae cuſtodes.

Agathii Scholaſtici. 164.

Si amas, ne omnino fractum remittas
Animum lubrica plenum ſupplicatione.
Sed aliquid ſapias aſtrictius, ita ut contrahas
Supercilia, ita ut intueare parcò oculo.
Mos enim mulieribus ſupra modum ſuperbos rejicere,
Et elato cachinno irridere nimis miſerabiles aſpectu.
Ille vero eſt optimus amator qui haec miſcuerit,
Miſerationem habens modico junctam cum faſtu.

Ejuſdem. 165.

Superbit Rhodope forma ; & ſi quando ſalve
Dico, ſuperbis ſuperciliis reſalutat.
Si quando coronas etiam ante januas ſuſpendo,
Irata conculcat ſuperbis pedibus.
O rugae, & ſenectus immiſericors, venite cito,
Feſtinate, vos ſaltem perſuadete Rhodopem.

Pauli Silentiarii. 166.

Aureus intactae perrupit nexum virginitatis
Jupiter, ingreſſus Danaes aëreos thalamos.

Aio dicere fabulam ego haec, aerea vincit
Pavimenta & vincula aurum omnia domans.
Aurum totas habenas, totas claves reprehendit.
Aurum inflectit arrogantes.
Et Danaës torsit hoc mentem. Ne quis amator
Precetur Venerem, aurum praebens.

Ejusdem. 167.

Virum rabiosi canis sauciatum veneno
Aquis feri imaginem aiunt videre.
Rabidus forsan acerbum amor infixit dentem
In me, & furiis mentem praedatus est.
Tuam enim mihi & mare amabilem formam demonstrat,
Et fluviorum vortices, & poculum viniferum.

Ejusdem. 168.

Heri mihi Hermonassa mericupidas post comessationes
Coronis vestibulares nectenti januas,
Ex calicibus infudit aquam, turbavit vero capillum,
Quem vix in tertium usque composueramus diem.
Combustus sum adhuc magis ab aqua. Ex illius enim
Occultum habuit calix ignem dulci ore.

Ejusdem. 169.

Illa olim ob pulchritudinem superba, cincinnos
Quatiens comptos, & inflata,
Et magnum spirans ob nostros dolores,
Manus jam rugis contractas habet, priorem perdidit gratiam:
Mammae deprimuntur, conciderunt supercilia, oculus tabefactus est,
Labra balbutiunt loquela senili.
Canitiem voco Nemesin amoris, quod judicat
Justa, superbis ocyus superveniens.

Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα νικᾷ
Δάπεδα ϗ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. μή τις ἐραστὰς
Λισσέσθω Παφίαν, ἀργύριον παρέχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ανέρα λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰῷ,
Ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
Λυσσώων τάχα πικρὸν ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα
Εἰς ἐμὲ, ϗ μανίαις θυμὸν ἐληΐσατο.
Σὴν γάρ ἐμοὶ ϗ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
Καὶ ποταμῶν δῖναι, ϗ δέπας οἰνοχόον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Χθιζά μοι Ερμώνασσα φιλακρήτους μετὰ κώμους
Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας,
Εκ κυλίκων ἐπέχευεν ὕδωρ. ἀμάθυνε δ' χαίτην,
Ην μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.
Εφλέχθην δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ὕδατος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Λάθριον εἶχε κύλιξ πῦρ γλυκερῶν στομάτων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Η πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
Σειομένη πλεκτὰς, ϗ σοβαρευομένη,
Η μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης,
Χεῖρας ἐρικνώθη, τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται,
Χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.
Τὴν πολιὴν καλέω νέμεσιν πόθου, ὅττι δικάζει
Εννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.

Εἰς Ἰατρȣ̀ς.

Ην τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη,
Μηδ' εἴτις τυφλοὺς ποιεῖ, θεόν· ἀλλὰ Σίμωνα·
Καὶ γνώσῃ τί θεὸς καὶ τί Σίμων δύναται.

Εἰς τȣ̀ς αὐτȣ̀ς.

Ιητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον ὑὸν ἔπεμψεν,
Ωςε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ως δ' ἢ τὸ, μῆνιν ἄειδε, καὶ, ἄλγεα μυρί' ἔθηκεν,
Εγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμȣς ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν,
Οὐκ ἔτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
Αλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε·
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἄϊδι προϊάπτω,
Καὶ πρὸς τȣ̂τ' ȣ̓δὲν γραμματικοῦ δέομαι.

Εἰς τȣ̀ς αὐτȣ̀ς.

Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', ȣ̓θ' ἥψατο· ἀλλὰ πυρέξας
Εμνήσθην αὐτȣ̂ τοὔνομα, κἀπέθανον.

Εἰς τȣ̀ς αὐτȣ̀ς.

Ιητρὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
Οὐδεὶς γιγνώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ο ψόφος ἦν κλυςῆρος ἐν οὔασι, καὶ ςεφανοῦτο
Η σορός· οἱ δ' ἄλλοι τὸν τάφον ἠυτρέπισαν.

Εἰς

In Medicos. 170.

Si quem habeas hostem Dionysi, ne impreceris
Isidem huic, neque Amphicratem,
Neque siquis caecos facit, Deum, sed Simonem;
Et cognosces quid Deus, & quid Simon possit.

In eosdem. 171.

Medicus quispiam mihi suum filium misit
Ut disceret apud me haec Grammatica.
Cum vero, Iram cane, & dolores mille fecit,
Didicit, & tertium illa sequentem versum,
Multas validas animas inferno misit,
Non amplius ipsum misit ad me disciturum,
Sed me videns pater, tibi quidem gratia, dixit, amice:
Sed puer ex me haec discere potest.
Etenim ego multas animas inferno mitto,
Et ad hoc nihil Grammatico indigeo.

In eosdem. 172.

Neque me clystere perluit Phaedon, neque tetigit, sed febricitans
Memini ejus nominis & mortuus sum.

In eosdem. 173.

Medicus anum sive purgavit sive suffocavit
Nemo scit: prodigiosa plane celeritas.
Sonitus erat clysteris in auribus, & coronabatur
Sandapila, alii vero sepulchrum appararunt.

In eoſdem. 174.

Medicus Crateas & Damon veſpillo,
Communem inter ſe inſtituerunt conjurationem:
Et hic quidem quas furabatur a ſepultis faſcias,
Ad liganda vulnera miſit amico Crateae.
Huic vices rependens Crateas, ad componendum ad ſepulturam
Miſit ei quos curandos acceperat omnes.

Antipatri. 175.

Non mihi adeo Pleiadum formidandus occaſus, neque maris
Alliſus aſpero fluctus ſcopulo,
Neque cum fulminat magnum coelum, velut malum virum
Formido, & ſermonum memores aquae potores.

Nicarchi. 176.

Forma ſine gratiis delectat tantum, non tenet;
Tanquam ſine hamo natans eſca.

THEO-

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς
Κοινὴν ἀλλήλοις θέντο συνωμοσίην·
Καὶ ῥ' ὁ μὲν, ὃς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας
Εἰσεπιδεσμεύειν πέμπε φίλῳ Κρατέᾳ·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Κρατέας, εἰσενταφιάζειν
Πέμπεν ὅλους αὐτῷ τοὺς θεραπευομένους.

Ἀντιπάτρου.

Οὔ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
Ὀρνύμενον στυφέλῳ κῦμα περὶ σκοπέλῳ,
Οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανός, ὡς κακὸν ἄνδρα
Ταρβῶ, καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

Νικάρχου.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δε,
Ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

176

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ
ΓΝΩΜΑΙ.

EX

THEOGNIDIS
MEGARENSIS
SENTENTIIS MORALIBUS
EXCERPTA.

CUM VERSIONE VULGATIS EMENDATIORI.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΓΝΩΜΑΙ.

Πρὸς Κύρνον τὸν ἑαυτȣ̃ φίλον.

I.

ΑΡΤΕΜΙ Θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ᾽, ὅτ᾽ ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ᾽ ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε,
Σοὶ μὲν τȣ̃το, Θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μȣ̃σαι καὶ Χάριτες, κȣ̃ραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμȣ
Ἐς γάμον ἐλθȣ̃σαι καλὸν ἀείσατ᾽ ἔπος,
Ὅττι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ᾽ ȣ̓ καλὸν, ȣ̓ φίλον ἐστί,
Τȣ̃τ᾽ ἔπος Ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

2.

———— Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη
Τȣ̃ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ᾽ ἀνθρώπȣς ὀνομαστȣ̃,
Ἀστοῖσιν δ᾽ ȣ̓́πω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη, ȣ̓δὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὐθ᾽ ὕων πάντας ἁνδάνει ȣ̓́τ᾽ ἀνέχων.
Σοὶ δ᾽ ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς
Κύρν᾽ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ᾽ ἐὼν ἔμαθον.

Πέπνυσο,

THEOGNIDIS

MEGARENSIS

SENTENTIAE MORALES.

Ad Cyrnum Amicum ſuum.

1.

DIANA quae feras interficis, filia Jovis, quam Agamemnon
Statuit, cum ad Trojam navigabat claſſibus citis;
Precantem me audi, & mala fata depelle;
Tibi quidem hoc, Dea, parvum, mihi autem magnum.
O Muſae & Gratiae filiae Jovis, quae olim Cadmi
Ad nuptias profectae pulchrum cecinistis carmen,
Omne pulchrum gratum eſt, quod non pulchrum, non gratum eſt:
Hoc carmen immortalia venit per ora.

2.

——— Theognidis haec ſunt carmina
Illius Megarenſis, omnes utique inter homines celebris;
Civibus vero nondum omnibus placere poſſum;
Nil mirum Polypaeda, neque enim ipſe Jupiter
Vel pluens omnibus placet vel non pluens.
At ego tibi bene cupiens praecepta dabo, qualia ipſe
Cyrne a bonis viris, cum puer adhuc eſſem, didici.

Sis sapiens, nec turpibus ex facinoribus nec injustis
Honores aut imperium trahe aut divitias.
Haec quidem ita habere scias; malis ne familiariter utaris
Viris, sed perpetuo probis adhaereas.
Et cum his bibe & ede, cum his etiam
Sede & place his, quorum est magna potentia.
A bonis etenim res bonas disces; si autem cum malis
Commercium habueris, perdes etiam quam habes bonam mentem.
Haec cum didiceris bonis conversare, & olim dices
Recte me amicis consilium dare.

3.

——— Cognosces improborum mentes hominum,
Ipsis in operibus fidem jam esse nullam;
Sed dolis fraudibusque & versutiis dare operam solent,
Ita tanquam viri non servati, *prorsus perditi.*
Nunquam Cyrne malum virum, ei fidens, consulas,
Quum seriam rem effectam dare volueris.
Sed ad probum profectus consulta, multo labore exhausto
Et longo pedibus O Cyrne itinere peracto.
Re tua ne ipsos quidem amicos prorsus participa omnes;
Pauci sane è multis fidam habent mentem.
Paucis viris fidem habens opera magna aggredere,
Ne forte aliquando insanabilem O Cyrne capias dolorem.
Fidelis vir aurum & argentum contra qui expendatur
Dignus in gravi Cyrne motu civico.
Paucos reperies Polypaeda viros, amici
Fideles in rebus duris qui sint;
Qui quidem audeant concordem animum habentes
Ex aequo bonorum malorumque participes esse.
Hos non invenies quaerendo ne quidem inter omnes
Homines, quos non una navis omnes capiat:

Quibus

Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
  Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
  Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
  Ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
  Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
  Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

3.

——— Γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρενὰς ἀνδρῶν
  Ὡς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔτ' οὐδεμία.
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
  Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μήποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρὶ,
  Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι.
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
  Καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι.
  Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
  Μήποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
  Ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
  Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους.
Οἵτινες ἂν τολμῷεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες
  Ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐχ' εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
  Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,

Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔνεστιν
 Αἰδὼς, ἐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρενὰς ἄλλη
 Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἢ μὲ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
 Ἔχθαιρ' ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, ἔτος ἑταῖρος
 Δεινὸς Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

4.

——— Σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 Φράζεο, καὶ πολέ με μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
 Κύρνε, τί δ' ἔσ' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνε ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
 Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων τε μεταδεν ἐθέλει.
Δειλὲς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν,
 Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῷς,
 Οὔτε κακὲς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχεσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἀμάρτῃς,
 Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκεσι παθόντες,
 Μνῆμα δ' ἔχεσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
 Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
 Ἐν δὲ σπεδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

5.

Βέλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
 Ἢ πλετεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Ἐν

Quibus in lingua & oculis ineſt
Pudor, quoſque turpem ad rem non lucrum impellat.
Ne me verbis ſolum colas, animum autem & mentem habeas alibi,
Si me diligas, tibique ſit fidele pectus.
Aut me ama puram habens mentem, aut me reſpuens
Odio habe, inimicitia palam ſuſcepta.
Qui vero una lingua varia ſentientem animum habet, hic ſodalis eſt
Improbus, inimicusque melior quam amicus.

4.

——— Quin tu mihi amice haec in animo
Perpendas, & aliquando mei memineris in poſterum.
Nemo hominum perſuadeat virum pravum tibi amicum adjungere,
Cyrne, quid enim proderit iſte vir amicus ſi ſit?
Neque te ex gravi miſeria exemerit & damno,
Nec boni quid habens hujus te participem facere voluerit.
Improbis benefacienti vaniſſima eſt gratia;
Perinde eſt ac ſerere aequor maris cani.
Neque enim pontum ſi feras amplam ſegetem metas;
Nec malis ſi quid benefacias, beneficium viciſſim accipias,
Inexplebilem enim mentem habent mali, quod ſi unum quid deliqueris
Superiorum omnium effuſa interit gratia.
At Probi bonum quid paſſi, plurimum eo fruuntur
Memoriamque habent beneficiorum & gratiam in poſterum.
Nunquam virum pravum tuum facias amicum,
Sed ſemper fugias tanquam malum portum.
Multi tibi potus & cibi ſunt amici;
In re autem alicujus momenti pauciores.

5.

Velis potius ſancte in re exigua vitam agere,
Quam dives eſſe, opibus injuſte exaggeratis.

In

In justitia comprehensim omnis virtus inest;
Et quilibet vir est etiam bonus, O Cyrne, qui justus est.
Divitias quidem numen vel pessimo cuique donat,
Sed virtus paucis viris Cyrne obvenit.
Insolentiam Cyrne Deus primum malum dedit viro
Cujus locum redditurus est nullum, *quem exterminaturus est*.
Parit satietas injuriam, cum improbum opes sequantur
Hominem, & cui mens non est integra.
Noli unquam cuiquam paupertatem animum perdentem viro iratus
Nec egestatem Cyrne improbam objectare.
Jupiter enim libram inclinat alias alii,
Alias ut quis ditescat, alias ut nihil habeat.
Nunquam Cyrne crepes verbum magnum, novit enim nemo
Hominum, quid nox & dies viro det effectum.
Multi quidem utuntur ingenio scaevo, & fortuna dextra,
Quibus quod malum videbatur cedit in bonum:
Sunt etiam qui consilio recto, at numine laevo
Res gerunt, eventus autem operibus non respondet.
Nemo hominum nec dives nec pauper,
Nec malus absque numine nec bonus est.
Aliud alii malum est, revera autem beatus nemo
Hominum quotquot sol aspicit.

6.

Virum bonum paupertas omnium rerum maxime exanimat,
Et senectute canis sparsa & febri quotidiana magis.
Quam utique oportet fugientem & in immanem pontum
Se dejicere, & de rupibus Cyrne sublimibus.
Quicunque enim pauperie praepeditus est, neque quicquam eloqui
Neque facere is potest, lingua vero ei obstricta est.
Oportet igitur pariter in terra & super lata aequora maris
Quaerere gravis, O Cyrne, liberationem paupertatis.

Mori

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι,
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσι,
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἄνδρασι Κύρν' ἕπεται.
Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτε τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς
Μηδ' ἀχρημοσύνην Κύρνε κακὴν πρόφερε.
Ζεὺς γάρ δή τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ.
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε Κύρν' ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα, οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί μεν χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶν δ' οἱ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρὸς
Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός·
Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὁπόσους Ἠέλιος καθορᾷ.

6.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ Κύρνε καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτέ τι εἰπεῖν
Οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.

Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

7.

Κριὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι, σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
Εἰς οἴκους ἄγεται χρήμασι πειθόμενος
Ἔνδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Ἐντύνει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

8.

Χρήματα δ' ᾧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακὸν, Θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.

9.

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν. ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς ἀλλ' ἀγαθός.

Πλοῦτου

Mori mi Cyrne tenui satius est viro,
Quam vivere dura pressum paupertate.

7.

Arietes & asinos quaerimus Cyrne & equos
Generosos: & quisque vult fortes mares
Foeminis admitti: at uxorem ducere malam mali non dubitat
Vir fortis, modo ei amplas opes dederit, *malus iste.*
Nulla foemina ignavi viri renuit esse conjux
Opulenti, sed divitem vult pro bono.
Divitias colunt; & ex malo prognatam bonus in matrimonio habuit,
Et malus ex bono ortam, Divitiae genus miscuerunt.
Adeo ne mireris, Polypaeda, genus civium
Pessundari; commiscentur enim bona pravis.
Hic vir sane hanc sciens malo patre prognatam esse
Ad aedes suas ducit divitiis impulsus
Nobilis ignobilem, quoniam valida eum necessitas
Impellit, quae viri animum malorum patientem reddere solet.

8.

Cui facultates divinitus & cum justitia fuerint
Et pure semper & firmiter permanent.
Quod si injuste & intempestive vir animo lucri cupido
Comparabit, sive perjurio praeter aequum rapiet,
Ad breve tempus quidem aliquid lucri ferre videtur, atqui ad extremum
Rursus fit damnum, Deorumque sententia praevalet.

9.

Vinum multum potare malum est, at si quis ipsum
Potet prudenter, non malum sed bonum est.

10.

Divitiarum nullus eſt terminus definitus hominibus,
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant ; quiſnam omnes expleverit ?
Opes quidem mortalibus ſunt dementia.

11.

Arx & turris qui eſt imperito populo
Cyrne exiguum honorem reperit vir bonus.

12.

Pulcherrimum eſt quod juſtiſſimum, & optimum bona eſſe valetudine,
Res vero jucundiſſima quod quis amat, eo potiri.

13.

Omnium autem hoc peſſimum inter homines, ipſaque morte
Et omnibus morbis pejus eſt ;
Liberos poſtquam educaveris, & commoda quae ſunt omnia praebueris,
Pecuniamque recondideris, multa aſpera perpeſſus,
Patrem odio habent, & imprecantur interitum,
Et averſantur tanquam mendicum advenientem.

14.

Garrulo homini ſilere graviſſimum eſt onus,
Et dum loquitur, quibus adeſt moleſtus eſt.
Oderunt eum omnes, commercium vero vitari nequit
Hominis hujuſmodi in Convivio ;

Neque

10.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
  Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
  Χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη.

11.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
  Κύρν' ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

12.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν,
  Πρῆγμα δὲ τερπνότατον οὗ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν.

13.

Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
  Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον·
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
  Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
  Καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

14.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
  Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς οἷσι παρῇ πέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
  Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδ'

Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
Οὐδ' ἣν ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιᾶς γεγόνῃ.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἀργαλέος καὶ ἐνηὴς
Λάτρεσι καὶ δμωσὶν, γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.
Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
Ἔργά τε δείλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.
Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι,
Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
Εἰσδὲ φέρειν τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
Γινώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ καὶ πένονται,
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί.
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν' ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

15.

Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσῃς,
Πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ.
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς Κύρνε, θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Μηδὲν

Neque vult amicus esse, postquam quid adversi viro evenerit,
Non si ex utero Cyrne eodem creatus fuerit.
Amarus & dulcis esto, asper & lenis
Famulis & servis vicinisque proximis; *in loco* nempe.
Non oportet movere bonam vitam, sed quiescere,
Malam autem move donec in commodum statum constitueris.
Mali non prorsus mali ex utero nati sunt,
Sed cum viris malis amicitiam confirmantes
Flagitiosaque facinora didicerunt & verba maledica & contumeliam,
Putantes illos omnia dicere vera.
Inter convictores vir prudens sis,
Et omnia te latere quasi absentem simula.
Scito ferre jocos, at foris strenuus esto,
Cognoscens ingenium, quod quisque habet.
Inter insanos ego valde insanio, at inter justos
Omnium hominum sum justissimus.
Multi quidem improbi divitiis abundant, & probi pauperie affliguntur;
At nos cum illis non commutabimus
Virtute divitias; quoniam haec est perpetuo stabilis,
Opes autem hominum alias alius possidet.
Cyrne fortis vir animum habet semper firmum,
Et moderate fert fortunam & in rebus prosperis situs & in adversis.
Si Deus pravo viro opes & divitias suppeditaverit,
Desipiens a maleficio temperare nequit.

15.

Ne unquam parva de causa amicum amittas,
Credens gravi Cyrne calumniae.
Si quis peccatis amicorum in omni re succenseat,
Nunquam inter sese commodi nec amici
Esse poterunt homines: peccata enim homines sequuntur
Mortales Cyrne, at Dii ferre nolunt.

16.

Ne quid nimis festina : omnium media optima, atque ita
Virtutem habebis, quam accipere est res difficilis.

17.

O improba paupertas quid cessas me relicto ad alium
Virum ire, curque me non volentem amas?
Quin abi & ad aliam domum accede, neque nobiscum
Semper miserae hujus vitae usum consocies.

18.

Non possum pernoscere mentem civium quam habent.
Neque enim bene faciens placeo nec perperam.
Obtrectant me multi pariter boni & etiam inertes ;
At imitari nemo fatuorum potest.

19.

In paupertate & improbus vir & eo multo melior
Dignoscitur, dum egestas utrumque occupat.
Illius enim injusta cogitat animus, neque semper
Recta sententia pectoribus ejus inest.
At hujus contra neque adversis rebus flectitur animus neque laetis :
Virum strenuum haec & illa aequo animo sustinere oportet.

20.

Procreare & educare hominem facilius quam mentem bonam
Indere, nemini hoc adhuc in mentem venit

Ut

16.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα, καὶ οὕτως
Κύρν' ἕξεις ἀρετὴν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

17.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί ἢ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

18.

Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν ὅντιν' ἔχουσιν,
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς.
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοὶ,
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

19.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων
Φαίνεται, ἐστ' ἂν δὴ χρησμοσύνη κατέχῃ.
Τοῦ μὲν γὰρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὔτέ περ αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι,
Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

20.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν ἢ φρενὰς ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν, οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,

Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο γ' ἔδωκε Θεὸς,
Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρενὰς ἀνδρῶν,
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα
Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς
Πειθόμενος μύθοισι σαοφρόσιν· ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

21.

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω·
Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ θύραζε κέλευ οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ ἀέκοντα καθεύδειν,
Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω,
Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ, μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
Οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτι κεῖνος
Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὔτε νόου.
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσ' αἴσχεα·
Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν ὅταν μεθύῃ,
Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γινώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μή σε βιάσθω
Γαστὴρ ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον,

Ut faceret ex ſtulto ſapientem, ex malo bonum:
  Quod ſi medicorum filiis hoc tribuiſſet Deus,
Ut ſanarent malitiam & perverſas mentes hominum,
  Multas utique & magnas mercedes tuliſſent.
Si vero creari & inſeri in hominem poſſet bonus ſenſus,
  Nunquam ex bono patre exſtitiſſet malus filius
Poſt audita conſilia prudentia; enimvero docendo
  Nunquam facies ex malo viro probum.

21.

Virtutem cole, & tibi quae juſta ſunt placeant,
  Nec te vincat lucrum cum ſit ſordidum.
Neminem horum (*Sodalium*) invitum manere apud nos cogas,
  Nec foras non volentem ire jubeas,
Nec dormientem excita, mi Simonide, quemcunque noſtrum
  Madidum vino mollis ſopor occupaverit.
Neque qui vigilare volet, jubeas invitum dormire;
  Quaelibet enim res, quae ex neceſſitate fit, eſt moleſta.
Ei qui vult bibere prope aſtans (*famulus*) vinum miſceat;
  Non omnes noctes licet molliter nos curare.
Atqui ego, quoniam modum habeo ſuavis vini,
  Somnum curas ſedantem capeſſam, profectus domum.
Oſtendam quod vinum jucundiſſimum eſt potatu,
  Nec enim omnino ſum ſobrius, nec valde mero madeo.
Quicunque autem tranſilierit potus modum, non amplius ille
  Suae ipſius linguae potens eſt aut mentis.
Loquitur res ſenſu caſſas, quae viris ſobriis turpes videntur,
  Nihilque non ſine pudore facit, quando ebrius eſt,
Ante ſapiens, tunc ſtultus: proin tu haec
  Cum ſcias, ne bibe vinum praeter modum;
Sed aut priuſquam ebrius ſis ſurge, ne te pervincat
  Venter, quaſi vilem ſervum qui in diem operam locat,

Aut manens ne bibe; tuque adeo rem vanam exiſtimes
Hoc poculum *(potum hunc)* cujus gratia inebriaris.

22.

Inſipientis viri pariter ac ſapientis vinum, cum quidem
Supra modum bibitur, levem ſolet reddere mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti homines
Explorant, viri autem ingenium indicat vinum
Quantumvis prudentis, quod praeter modum bibens hauſit;
Ut adeo dedecore inquinet etiam eum qui ante erat ſapiens.
Vino gravor caput Onomacrite, & mihi vim infert
Vinum, mentiſque non amplius ego ſum compos
Meae, at domus circumagitur, quin ſurgens
Tentabo an & pedes etiam occupet
Et mentem in pectoribus; male autem metuo ne quid ineptum
Faciam vino nimius, & magnum dedecus ſuſtineam.

23.

Si quis forte te meam vitam percontetur, ſic ei dicas,
Ad ſummam felicitatem male, ad ſummam miſeriam bene admodum.
Sic ut unum quidem hoſpitem paternum non derelinquam,
At munera hoſpitalia pluribus praebere nequeam.

24.

Neque quemquam prodidi amicum & fidelem ſocium,
Nec animo meo quicquam ſervile ineſt.
Semper mihi cor laetitia geſtit quandocunque audiam
Tibias edentes amabilem ſonum.
Laetor etiam affatim bibens, & tibicinem audiens,
Laetor vero & canoram manu lyram moderans.
Nunquam ſervile caput natura rectum eſt,
Sed ſemper obliquum, & cervicem diſtortam habet.

Nec

Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάταιον
Τῆς κοτύλης αἰεί, τοὔνεκά τοι μεθύεις.

22.

Ἄφρων ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρων οἶνος, ὅταν δὴ
Πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γινώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον
Καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
Ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει, ἀλλά γ' ἀναστὰς
Πειρήσω μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχῃ,
Καὶ νόον ἐν στήθεσι, δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

23.

Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν,
Ὡς εὖ μὲν, χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ, μάλ' εὖ.
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρῷον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

24.

Οὔτέ τινα προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ αὐχένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται ἔθ' ὑάκινθος,
Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

25.

Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
Ῥηϊδίως ἢ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ' ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι.
Πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

26.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ,
Ἀκρὴν γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.
Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει ἢ πενιχρὸν,
Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι
Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
Καὶ σιγᾶν αἰεὶ, τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι,
Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρὰ μεθύουσι μένῃ.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

27.

Ὥσπερ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρνέ τε καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ,
Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδὼς,
Οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Nec enim ex ſcilla roſae naſcuntur, nec hyacinthus,
Nec unquam ex ſerva puer ingenuus.

25.

Fortiter ferre decet quae dant Dii mortalibus viris,
Et facile pati utramque ſortem.
Nec malis aegrotans ange mentem, nec bonis
Laeteris repente, priuſquam finem extremam videris.
Mi homo inter nos procul ſimus amici;
Praeter opes cujuſlibet rei eſt ſatietas.

26.

Incertus animi in malis verſor, corde dolens,
Extremam enim paupertatem non adhuc praeterfugimus.
Quiſque divitem virum colit, contemnitque pauperem;
Omnibusque hominibus eadem eſt ſententia.
Omnis generis ſcelera inter homines ſunt;
Omnigenae etiam virtutes & vitae artes.
Moleſtum ſapienti apud inſipientes multa loqui,
Et perpetuo tacere, hoc enim fieri nequit.
Turpe ſane eſt ebrium apud viros ſobrios eſſe,
Turpe etiam ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & juventus levem reddunt viri ſententiam,
Multorumque efferunt animum in errorem.

27.

Cui non animi libidine fortior eſt ratio, ſemper in incommodis
Cyrne & magnis verſatur erroribus.
Conſilium capias bis & ter quodcunque demum ad animum tibi occurrerit,
Temerarius enim vir damnis conflictatur.
Bonis viris adeſt & conſilium & pudor,
Quales nunc dierum inter multos revera ſunt pauci.

Multos

28.

Multos ſane viros Satietas perdidit recta ratione defectos,
Noſſe enim modum difficile eſt quum res laetae adſint.
Nequeo tibi, mi anime, ſuppeditare omnia congrua, *grata & exoptata* ;
Perfer; res bonas non hercle tu ſolus amas.
Quandiu bene habeo, multi mihi amici, quod ſi quid gravius
Offenderit, pauci fidelem gerunt mentem.
Vulgo hominum virtus haec eſt unica,
Diteſcere, at aliarum rerum nullus ſane eſt uſus.
Non ſi ſapientiam habeas ipſius Radamanthi
Pluraque ſcias quam Siſyphus Æolides.

29.

——— Nunc qui perpetrat ſcelus
Effugit, malum autem deinde alius ſuſtinet.
Atqui hoc, O Deorum immortalium Rex, quomodo eſt juſtum,
Ut vir qui eſt extra injuſta facinora,
Nullius impietatis reus nec perjurii,
Sed juſtus cum ſit, non juſta patiatur?
Enimvero quis alius homo reſpiciens ad hunc in poſterum
Veneretur Deos, quid vero animi ei eſſe poſſit?
Quando vir injuſtus & ſceleratus, nec quicquam hominum
Nec Deorum iram metuens, *devitans*,
Inſolenter ſe gerit divitiis expletus, cum *interea* juſti
Affliguntur dira oppreſſi paupertate.
Haec cum intelligas chare amice juſte rem facias;
Modeſtum animum geſtans abſque improbitate,
Semper horum Sermonum memor; & tandem aliquando
Laudabis, verbo ſapienti ſi obtemperes.

Jupiter

28.

Πολλοὺς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας,
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον ὅτ᾽ ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαι σοὶ θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα,
Τέτλαθι, τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς·
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι, ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ᾽ ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε
Πλουτεῖν, τῶν δ᾽ ἄλλων οὐδὲν ἄρ᾽ ἦν ὄφελος·
Οὐδ᾽ εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ᾽ εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου.

29.

——— Νῦν δ᾽ ὁ μὲν ἔρδων
Ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ᾽ ἄλλος ἔπειτα φέρει.
Καὶ τοῦτ᾽, Ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστι δίκαιον,
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μήτιν ὑπερβασίην κατέχων, μήθ᾽ ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν;
Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον ἔπειτα
Ἅζοιτ᾽ Ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχοι;
Ὁππότ᾽ ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτέ τι ἀνδρὸς
Οὔτέ τι Ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος
Ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;
Ταῦτα μαθὼν, φίλ᾽ ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
Αἰεὶ τῶνδ᾽ ἐπέων μεμνημένος, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

30.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
  Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοί τ' ἀθάνατοι μάκαρες Θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
  Ἀρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ·
  Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς Θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
Πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
  Μηδὲν τῶν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον, εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας
  Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι
  Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
  Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύν', ἄλλα δὲ ποιεῖν,
  Τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

31.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
  Ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ', Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ,
  Καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων,
  Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
  Ἀντ' ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
Τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
  Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

32.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
  Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

Ἀν-

30.

Jupiter quidem ſuper hanc Civitatem aethera incolens
Semper dextram teneat in ejuſdem incolumitatem,
Aliique immortales beati Dii. At Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram:
Cithara item perſonet ſacrum melos, atque etiam tibia.
Nos vero libaminibus Deos cum placaverimus
Bibamus, lepidos ſermones inter nos ſerentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic fiat, & ſi quid rectius, ut hilarem animum habentes
Sine curis vitam degamus in laetitia
Voluptate perfuſi, procul vero mala infortunia abigamus,
Senectamque exitialem & mortem ultimam.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſi quid eximium
In ſtudio ſapientiae noverit, minime invidum eſſe,
Sed haec quidem exquirere, alia autem depromere, & alia componere,
Quorſum eis uteretur, ſi ſolus ſciret?

31.

Veni quidem ego & in Siculam olim terram;
Venique in Euboeae vitiferam regionem;
Spartamque Eurotae arundiferi praeclaram urbem:
Atque me omnes humaniter exceperunt advenientem;
Sed nulla mihi voluptas ex his in praecordia venit:
Ita profecto nunquam quicquam aliud charius erat patria.
Ne alia quaepiam cura mihi potior unquam videatur
Amaena ſapientia, ſed hanc ſemper poſſidens
Voluptatem capiam è cithara & ſaltatione & cantu,
Et cum bonis bonam habeam mentem.

32.

Viros bonos alius admodum vituperat, alius laudat;
Malorum vero mentio eſt nulla, *mentione indigni ſunt mali.*

Hominum autem inculpatus in terra eſt nemo:
At cum eo optime agitur, qui non eſt pluribus in ore.
Nullus hominum neque erit, neque ortus fuit
Qui omnibus placens deſcenderit ad Plutonem.
Nec enim qui & mortalibus & immortalibus imperat
Jupiter Saturnius, omnibus mortalibus placere poteſt.

33.

Amicorum ſi quidem quis me videt aliquid adverſi habentem,
Cervicem avertens ne vult quidem obtueri.
Si vero quippiam mihi alicunde boni, qualia ſaepe accidunt homini,
Multas ſalutationes & amicitias habeo.

34.

Improbis bene facienti duo mala; nam & ſe ſuis *bonis*
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*;
Si quo affectus a me beneficio magno gratiam non reddis,
Egens noſtram iterum adeas domum.

35.

Ne unquam laudaveris, priuſquam liquido virum cognoveris,
Ingenium & vitae inſtitutum & mores qualis demum ſit.
Multi ſane fucatos & doloſos mores cum habeant,
Occultant tamen, animum in diem induentes.
Horum autem tempus palam profert mores omnium cujuſque;
Enimvero ipſe extra rationem longe perrexi;
Teque prius laudavi quam tuos per omnia callerem
Mores, at jam navis tanquam *a ſcopulo* longe diſcedo.

Ne

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται ὐδείς,
 Ἀλλ' ὧ λώϊον ὃ μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων ὔτ' ἔσσεται ὔτε πέφυκεν,
 Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδυ.
Οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ Ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
 Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

33.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα
 Αὐχέν' ἀποστρέψας ὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει.
Ἢν δέ τι μοι πόθεν ἐσθλὸν, ἃ παλλάκι γίγνεται ἀνδρὶ,
 Πολλὺς ἀσπασμὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

34.

Δειλὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακὰ, τῶν τε γὰρ αὐτῦ
 Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις ὐδεμία.
Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
 Χρήζων ἡμετέρυς αὖτις ἵκοιο δόμυς.

35.

Μήποτ' ἐπαινέσης πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
 Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
 Κρύπτυσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
Τύτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστυ·
 Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
Ἔφθην δ' αἰνήσας πρὶν σὺ κατὰ πάντα δαῆναι
 Ἤθεα, νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅθ', ἑκὰς δίεχω.

36.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
 Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
 Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ' εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.

37.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
 Γινώσκειν χαλεπὸν καίπερ ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
 Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

38.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
 Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι,
 Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος,
 Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
Γιγνώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
 Ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἔμοιγε μὲν οὔτις ἀνάγκη
 Τοῦθ' ἔρδειν, τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν
 Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,
Βρόγχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
 Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην·
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
 Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.
Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
 Καὶ Σμύρνην, πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.

Εἰς

36.

Ne mihi vir ſit lingua (tantum) amicus ſed etiam opere:
Utroque & manibus mihi operam det & opibus.
Nec inter pocula verbis mentem meam oblectet
Sed faciens appareat quodcunque poterit bonum.

37.

Timagora, multorum ingenium longe inſpicienti
Cognoſcere difficile eſt, etiamſi vir ſit perſpicax.
Alii enim vitium tectum habent
Divitiis, alii virtutem exitioſa pauperie.

38.

Caſtor & Pollux qui in Lacedaemone dia
Habitatis ad Eurotae limpidum flumen,
Si unquam conſulam amico malum, ipſe ego habeam;
Si vero aliquid ille mihi, bis tantum habeat.
Ægre mihi animus ſe habet tuam ob amicitiam,
Nec enim odio habere nec amare poſſum;
Cum ſciam moleſtum quidem eſſe, poſtquam amicus viro quis fuerit,
Odiſſe, moleſtum item ut quis invitus amet.
Quaeras tandem alium *amicum*, mihi quidem nil neceſſe eſt
Hoc facere, priorum mihi *beneficiorum* gratiam reponas.
Nunc jam alis attollor, ceu volucris
Ex lacu magno, improbum virum cum effugerim
Collo ſubtracto, at tu mea amicitia privatus
Poſt demum meam cognoſces prudentiam,
Qui tibi de me conſilium dedit, & te hortatus eſt
In diverſa abire derelicta mea amicitia.
Injuria & Magnetas perdidit & Colophonem
Et Smyrnam, & vos etiam, O Cyrne, omnino perdet.

Ad

Ad examen veniens, attritusque plumbo,
Aurum cum sis purum, nitidus omnibus eris, *totus eris pulcher*;
Heu me miserum! ludibrium enim inimicis,
Amicis autem dolor, gravia passus, fui.
Cyrne qui prius boni nunc contra mali, at qui mali prius
Nunc boni, quis haec aequo animo sustinere possit, qui observat
Bonos quidem honoris expertes, pejores vero nactos esse
Honorem? ambit quinetiam *prognatam* è malo vir bonus.
Alii alios dum fallunt, se invicem ludos faciunt,
Nec bonorum rationem scientes nec malorum.
Tu opes habens pauperiem mihi exprobrasti, at alia quidem mihi
Sunt, alia autem labore acquiram, Deos precatus.
Plute Deorum pulcherrime & exoptatissime omnium
Cum te, etiamsi malus sim, vir bonus evado.

39.

Spes inter homines sola Dea bona restat,
Alii autem Dii ad coelum nobis relictis abierunt.
Abiit quidem Fides magna Dea, abiitque virorum
Temperantia, Gratiaeque, O amice, terram reliquerunt.
Juramenta etiam sancta non amplius inter homines sunt firma,
Nec Deos quis veneratur immortales:
Piorum autem hominum genus interiit, nec jura
Jam amplius norunt nec pietatem.
At quamdiu quis vivit & videt lumen solis,
Deos pie colens spem expectet.
Supplicet etiam Diis, & pinguia femora adolens
Spei & primae & ultimae rem divinam faciat.
Semper etiam observet hominum injustorum intortam orationem,
Qui Deorum immortalium iram nil timentes
Semper alienis opibus intendunt animum,
Turpibus ad res malas conventis initis.

Nun-

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν, καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴ μοι ἐγὼ δειλὸς, καὶ δὴ καταχάρμα μὲν ἐχθροῖς
Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.
Κύρν' οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοὶ, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
Νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ', ἐσορῶν
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
Τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν;
Χρήματ' ἔχων πενίην μ' ὠνείδισας, ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
Σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.

39.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
Ἄλλοι δ' οὔλυμπονδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους·
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γινώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω.
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα
  Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
  Ζώειν ἀβλαβέως μηδὲν ἔχοντι κακόν.

40.

Οὔτ᾽ ἔραμαι πλουτεῖν οὔτ᾽ εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
  Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί,
  Οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις,
Ὡς δ᾽ αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
  Ἀλλ᾽ ἔραται, θυμὸν δ᾽ οὐ δύναται τελέσαι.

41.

Οὐδεὶς μὴν πάντ᾽ ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐσθλὸς
  Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν οὐκ ἐπίδηλον ὅμως
Δειλὸς δ᾽ οὔτ᾽ ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι
  Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. Ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ᾽. Ἀλλ᾽ ἐπιτολμᾶν
  Χρὴ δῶρ᾽ Ἀθανάτων οἷα διδοῦσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
  Ἐν μέσσῳ στηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μήποθ᾽ ὁμάρτει
  Εὖτ᾽ ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματά τ᾽ ἐμπορίης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα,
  Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ κακοτεχνείης κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
  Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλως ἤλιτες Ἀθανάτους.
Γνώμην Κύρνε Θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην,
  Ἄνθρωπος γνώμῃ πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δή μιν ἔχει φρεσὶν, ἦ πολὺ κρείσσων
  Ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου.

Nunquam praesentem relinquens amicum alium quaeras,
Sceleratorum hominum verbis inductus.
Liceat mihi locupleti facto malis procul a curis
Vivere securè, nullum habenti malum.

40.

Nec cupio dives esse nec opto; tantum mihi detur
Vivere ex modicis nullum habenti malum.
Divitiae & sapientia mortalibus res semper invictissimae;
Nec enim divitiis animum exsaturaveris:
Sic etiam de studio suo in sapientiam etiam sapientissimus non deminuit
Sed usque amat, nec potest animum explere.

41.

Nemo per omnia est penitus felix, at vir quidem fortis
Malum habens obstinato animo perfert, nec tamen palam facit;
Ignavus autem nec in bonis scit nec in malis
Æquabile animi temperamentum servare; enimvero immortalium dona
Varia mortalibus adveniunt; quin tolerare
Oportet dona Immortalium, qualia dant habenda.
Oculi & lingua & aures & mens viris
In medio pectoris sunt prudentibus.
Bonis conversare, malos vero nunquam comitare,
Si quando terminos viae & negotiationis exequaris.
Bonorum bona quidem responsio, bona etiam opera;
Malorum autem venti putida ferunt verba.
Ex malo consortio mala oriuntur, probe etiam ipse
Scies, cum largiter peccaveris in Deos immortales.
Sanam mentem Cyrne Dii mortalibus dant optimam;
Hominis prudentia, *mens integra* fines cujusque rei callet.
O beatus ille quicunque eam in pectore habet, utique multo potior est
Insolentia exitiabili, & molesta Satietate.

Eſt malum mortalibus ſatietas, quo nil quicquam pejus,
Omniſque adeo ex hac oritur improbitas.
Utinam res turpes nec patereris nec faceres
Cyrne, ſummam ſane haberes virtutis opinionem.
Cyrne Deos reverere & metue, hoc enim virum
Prohibet quo minus faciat aut dicat impia.
Tyrannum qui populum vorat, quocunque modo poteris, interficias.
Non eſt ob hoc ulla a Diis indignatio.
Nec adibo, nec a me vocabitur, nec ad inferos
Ploratus deſcendet Tyrannus.
Nec ille ſane me defuncto aut animi perturbetur,
Aut de palpebris calidas fundat lacrymas.

42.

Inimicum & malevolum difficile eſt fallere
Cyrne, at amicum amico facile decipere.

43.

Nihil Cyrne ira magis injuſtum, quae quem agitat
Laedit, animo perverſam gratiam gratificans.

44.

Nil bona, Cyrne, eſt dulcius foemina;
Teſtis ego, tuque adeo meae ſis teſtis veritatis.

45.

Multas ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Clades, cum mens Cyrne perturbetur.

Nullum

Ἔςι κακὸν ἢ βροτοῖσι κόρος, τῦ ὄτι κάκιον.
Πᾶσα γὰρ ἐκ τέτε Κύρνε πέλει κακότης.
Εἴθ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργὸς
Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε Θεὺς αἰδῦ καὶ δείδιθι, τῦτο γὰρ ἄνδρα
Εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάγον ἢ τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι,
Οὐ νέμεσις πρὸς Θεῶν γίγνεται ὐδεμία.
Οὐκ εἰμ', ὐδ' ὑπ' ἐμῦ κεκλήσεται, ὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
Οἰμωχθεὶς ἐπὶ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμῦ τεθνηότος ὔτ' ἀνιῷτο,
Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

42.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι
Κύρνε, φίλον ἢ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

43.

Οὐδὲν Κύρν' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
Πημαίνει θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

44.

Οὐδὲν Κύρν' ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐςι γυναικός.
Μάρτυς ἐγώ, σὺ δέ μυ γίγνυ ἀληθοσύνης.

45.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

Οὐδένα

46.

Οὐδένα Κύρν' αὐγαὶ φαεσιμβρότου Ἠελίοιο
 Ἀνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
Ἀστῶν οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ὅντιν' ἔχουσιν,
 Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς.

46.

Nullum Cyrne radii solis qui lumen mortalibus praebet
Virum aspiciunt, cui reprehensio non impendeat.
Non possum pernoscere mentem Civium quam habent;
Neque enim bene faciens placeo nec perperam.

GALENI PERGAMENI

SUASORIA AD ARTES ORATIO.

Argumentum Orationis.

Ratione Homines ad Deorum ſocietatem accedere docet, Brutiſque praecellere; atque adeo non fortunae, non corporis, ſed Animi bona comparanda eſſe: plurimiſque cum ſententiis tum exemplis ad bonarum Artium ſtudia Adoleſcentes cohortatur.

Caput Primum.

Rationis in homine praeſtantia artium omnium adeptione declaratur.

AN nihil prorſus rationis inſit animantibus, quæ *Bruta* nominantur, incertum quidem eſt; fortaſſe enim etſi non eam quae voce effertur, quam & *Enuntiativam* nuncupant, at eam quæ animo concipitur, quam vocant *Internam*, omnia participant, quaedam magis quidem, quaedam minus. Caeteris vero quamplurimum homines antecellere manifeſtum nobis eſt, qui videmus tum artium, quas tractat hoc animal, multitudinem, tum ſolum hominem ſcientiae capacem quamcunque volet artem addiſcere. Caeterae enim animantes omnes fere artium expertes ſunt, paucis duntaxat quibuſdam exceptis; quin & hae natura magis quam inſtituto artes conſecutae ſunt. Homo vero earum

ΓΑΛΗΝΟΥ ΠΕΡΓΑΜΕΝΟΥ

ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΠΙ ΤΑΣ ΤΕΧΝΑΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰ μὲν μηδόλως λόγου μέτεστι τοῖς ἀλόγοις ὀνομαζομένοις ζώοις, ἄδηλον ἐστι· ἴσως γὰρ εἰ καὶ τοῦ μὴ κατὰ τὴν φωνήν, ὃν καὶ προφορικὸν ὀνομάζουσι, ἀλλὰ τοῦγε κατὰ τὴν ψυχήν, ὃν ἐνδιάθετον καλοῦσι, μετέχει πάντα, τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἧττον. Ὅτι μέντοι πλεῖστον ὅσον αὐτῶν διενηνόχασιν οἱ ἄνθρωποι, πρόδηλον ἡμῖν ἐστιν, ὁρῶσι τό γε πλῆθος τῶν τεχνῶν, ὧν μεταχειρίζεται τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ ὅτι μόνος ἄνθρωπος ἐπιστήμης ἐπιδεκτικὸς, ἣν ἂν ἐθελήσῃ τέχνην μανθάνει. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα σχεδὸν ἄτεχνα πάντ' ἐστὶ, πλὴν ὀλίγων δὴ τινῶν ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα φύσει μᾶλλον ἢ προαιρέσει τεχνῶν εὐτύχηκεν. Ὁ δ' ἄνθρωπος οὔτε τινος τῶν παρ' ἐκεί-

νοις ἀμελέτητ@, ἀλλὰ ϗ τὴν ὑφαντικὴν ἐμιμήσατο τὰς ἀράχνας, ϗ πλάττει καθάπερ αἱ μέλισσαι, ϗ τῶ νεῖν ἐκ ἀνασκητός ἐστι, καίτοι πεζὸς ὤν· ἀλλὰ ϗ τῶν θείων τεχνῶν ἐκ ἀπολείπεται, ζηλῶν μὲν τὴν Ἀσκληπιῶ τέχνην ἰατρικὴν, ζηλῶν δ' Ἀπόλλων@ αὐτήν γε ταύτην, ϗ τὰς ἄλλας ἁπάσας ἃς ἔχει, Τοξικὴν, Μεσικὴν, Μαντικὴν, ἔτι τε τῶν Μεσῶν τὴν ἑκάστης ἰδίαν· ἐδὲ γὰρ Γεωμετρίας ἐδ' Ἀστρονομίας ἀφίσταται· ἀλλὰ ϗ τὰ τῆς γῆς νέρθεν, ϗ τὰ ὕπερθε τῶ ἐρανῶ, κατὰ Πίνδαρον, ἐπισκοπεῖ· ἐξεπορίσατο δ' ὑπὸ φιλοπονίας ϗ τὸ μέγιστον τῶν θείων ἀγαθῶν, φιλοσοφίαν. Διὰ ταῦτα τοίνυν, κἂν λόγε μέτεστι τοῖς ἄλλοις ζώοις, κατ' ἐξοχὴν αὐτῶν ϗ ὁ ἄνθρωπ@ μόν@ ὀνομάζεται Λογικός.

Κεφάλαιον Β'.

Πῶς ἐν ἐκ αἰσχρὸν, ᾧ μόνῳ τῶν ἐν ἡμῖν κοινωνῶμεν θεοῖς, τέτε μὲν ἀμελεῖν, ἐσπευκέναι ἢ περί τι τῶν ἄλλων, τέχνης μὲν ἀναλήψεως καταφρονῶντα, τύχῃ δ' ἑαυτὸν ἐπιτρέποντα; ἧς τὴν μοχθηρίαν ἐμφανίσαι βεληθέντες οἱ Παλαιοὶ, γράφοντες ϗ πλάττοντες αὐτὴν, ἐ μόνον ἐν εἴδει γυναικὸς ἠρκέσθησαν, καίτοι τῶθ' ἱκανὸν ἦν ἀνοίας σύμβολον, ἀλλὰ ϗ πηδάλιον ἔδοσαν ἐν χεροῖν ἔχειν αὐτῇ, ϗ τοῖν ποδοῖν ὑπέθεσαν βάσιν σφαιρικὴν, ἐστέρησαν ἢ ϗ τοῖν ὀφθαλμοῖν, ἐνδεικνύμενοι διὰ τέτων ἁπάντων τὸ τῆς τύχης ἄστατον. Ὥσπερ ἐν ἐν νηὶ

χειμαζομένῃ

earum quas illae habent artium nullam negligit, ſed & textoria araneas imitatur, & fingit ut apes, & pedeſtris licet ſit, natandi tamen exercet artem. Enimvero divinis artibus non deſtituitur; aemulatur enim medendi artem Æſculapii, aemulatur etiam eandem ipſam Apollinis, & caeteras quas habet omnes, jaculandi, canendi, vaticinandi; porro etiam ſingulas ſingulis Muſis proprias. Neque enim a Geometria neque ab Aſtronomia alienus eſt; immo vero quae ſub terra ſunt, quaeque ſupra coelum, ut ait Pindarus, ſpeculatur. Denique labore & induſtria conſecutus eſt divinorum bonorum maximum Philoſophiam. Propterea ſane, ſi caeterae Animantes rationis ſunt participes, tamen propter excellentiam quandam, qua eas praecedit, homo ſolus *Rationalis* appellatur.

Caput II.

Fortunae Imago, Inconſtantia, Strages.

Nonne igitur turpiſſimum, quod unicum cum Diis habemus commune, id quenquam negligere, aliarumque rerum ſatagere; artium perceptionem nihili ducere, fortunaeque ſeſe committere? Cujus pravitatem cum monſtrare vellent veteres, pingentes eam fingenteſve, ſub mulieris effigie eam exhibere non fuerunt contenti; (quanquam id ſufficiens erat ſtultitiae ſignum) ſed etiam clavum ei in manus tradiderunt, & baſin globoſam pedibus ſubjecerunt, oculis etiam privarunt; his ut omnibus fortunae inconſtantiam declararent. Ut igitur in navi vehementer vexata, ut adeo periculum ſit

ne fluctibus obruatur demergaturque, ſtolide fecerit, ſi qui caeco gubernatori gubernacula commiſerit, eadem puto equidem ratione in vita (cum majora multis domibus contingant naufragia quam navibus in mari) perperam judicantis eſt, in tam variis rerum caſibus, caecae Deae, nec huic ſatis firmiter ſtabilitae ſemet committere. Eo enim uſque vecors ac demens eſt, ut ſaepe viris honore dignis poſthabitis, indignos locupletet, ac ne hos quidem conſtanter; ſed tantiſper donec rurſus donata eripiat. Hanc Deam non parva indoctorum hominum turba ſequitur nunquam eodem in ſtatu permanentem propter baſeos cui inſiſtit volubilitatem, quae illam huc illuc agit rapitque per praecipitia etiam atque maria; ubi omnes qui eam ſequuntur ſimul intereunt; ipſa vero ſola incolumis evadit, irridetque plorantes, eamque, ſed fruſtra, invocantes. Atque hujuſmodi ſane ſunt Fortunae opera.

Caput III.

Mercurii effigies, Pulchritudo, Conſtantia, Proſperitas.

Mercurium vero tanquam orationis dominum artiſque omnis opificem ex contrario contemplare; quemadmodum eum oppoſitum fortunae cum Pictores tum Fictores exornaverint. Juvenis eſt formoſus, non aſcititiam neque fucatam habens pulchritudinem, ſed in qua ſimul animi virtus ſtatim reluceat. Eſt autem hilari vultu, acribuſque oculis,

χειμαζομένη σφοδρῶς, ὡς ἐπικλυζεσθαί τε τοῖς κύμασι, καὶ κινδυνεύειν βυθισθῆναι, μοχθηρῶς ἄν τις πράξειεν ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτῃ τυφλῷ· κατὰ τὸν αὐτὸν, οἶμαι, τρόπον κἀν τῷ βίῳ, μειζόνων ναυαγίων περὶ πολλοὺς οἴκους γιγνομένων, ἢ περὶ τὰ σκάφη κατὰ θάλατταν, οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκοντός ἐστιν ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν, ἐν τοιαύταις περιστάσεσι πραγμάτων, τυφλῇ δαίμονι, μηδ᾽ αὐτῇ βεβαίως ἐστηριγμένῃ. ἔμπληκτος τε γάρ ἐστι καὶ ἄνους εἰς τοσοῦτον, ὡς πολλάκις τοὺς ἀξιολόγους ἄνδρας παρερχομένη, πλουτίζειν τοὺς ἀναξίους, οὐδὲ τούτους βεβαίως, ἀλλ᾽ ὅσον πάλιν οὕτως ἀφαιρεῖσθαι τὰ δοθέντα. ταύτῃ τῇ δαίμονι πλῆθος ἀνδρῶν ἀμαθῶν οὐκ ὀλίγον ἕπεται μηδέποτ᾽ ἐν αὐτῷ μενούσῃ διὰ τὸ τῆς βάσεως εὐμετακύλιστον, ἥτις αὐτὴν ἄγει καὶ φέρει καὶ κατὰ κρημνῶν ἐνίοτε καὶ θαλάττης, ἔνθα συναπόλλυνται μὲν ἀλλήλοις ἑπόμενοι πάντες αὐτῇ· μόνη δ᾽ ἀβλαβὴς ἐκείνη διεξέρχεται, καταγελῶσα τῶν ὀλοφυρομένων τε καὶ καλούντων αὐτὴν, ὅτ᾽ οὐδὲν ὄφελος· τὰ μὲν δὴ τῆς τύχης ἔργα τοιαῦτα.

Κεφάλαιον Γ'.

Τὸν δ᾽ Ἑρμῆν ἅτε λόγου μὲν ὄντα δεσπότην, ἐργάτην δὲ τέχνης ἁπάσης, θέασαι πάλιν ὅπως ἐξ ὑπεναντίου τὴν τύχην κεκοσμήκασι πάλιν οἱ γράφοντές τε καὶ πλάττοντες. Νεανίσκος ἐστὶν ὡραῖος, οὐκ ἐπίκτητον οὐδὲ κομμωτικὸν ἔχων κάλλος, ἀλλ᾽

εὐθὺς

εὐθὺς ὥστε συνεμφαίνεσθαι τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν δι' αὐτῦ· ἔστι δὲ Φαιδρὸς μὲν τὰς ὄψεις, δέδορκε δὲ δριμὺ, καὶ ἡ βάσις τῶν πάντων σχημάτων ἑδραιότατόν τε καὶ ἀμεταπτωτότατον ἔχει, τὸν κύβον· ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν τούτῳ τῷ σχήματι κοσμοῦσιν. Ἴδοις δ' ἂν τοὺς θιασώτας αὐτῦ Φαιδροὺς μὲν ὁμοίως τῷ καθηγουμένῳ Θεῷ, μεμφομένους δ' οὐδέποτε αὐτὸν, ὥσπερ οἱ τὴν τύχην, οὐδ' ἀπολειπομένους πότ' οὐδὲ χωριζομένους, ἀλλ' ἑπομένους τε καὶ διαπαντὸς ἀπολαύοντας τῆς προνοίας αὐτῦ.

Κεφάλαιον Δ'.

Τοὺς δέ γε τῇ τύχῃ συνεπομένους ἅπαντας μὲν ἀργοὺς θεάσῃ καὶ τεχνῶν ἀμαθεῖς, ὀχουμένους δ' ἐξ ἐλπίδων ἀεὶ, καὶ θεούσῃ τῇ δαίμονι συνθέοντας, ἐνίους μὲν ἐγγὺς, ἐνίους δὲ πορρωτέρω, τινὰς γὰρ καὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐξημμένους· ἐν τούτοις ἅπασι καὶ τὸν Κροῖσον ἐκεῖνον τὸν Λυδὸν ὄψει, καὶ τὸν Πολυκράτην τὸν Σάμιον, καὶ ἴσως θαυμάσεις τῷ μὲν τὸν Πακτωλὸν ἰδὼν ῥέοντα χρυσὸν, τῷ γὰρ καὶ τοὺς θαλαττίους ὑπηρετοῦντας ἰχθῦς· μετὰ τούτων γὰρ καὶ Κῦρον θεάσῃ καὶ Πρίαμον καὶ Διονύσιον· ἀλλὰ τούτων αὐτῶν ὀλίγον ὕστερον ὄψει Πολυκράτην μὲν ἀνεσταυρωμένον, ὑπὸ Κύρῳ γὰρ Κροῖσον, αὐτὸν γὰρ τὸν Κῦρον ὑπ' ἄλλοις· ὄψει γὰρ καὶ Πρίαμον καθειργμένον, καὶ Διονύσιον ἐν Κορίνθῳ· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκέψαιο τοὺς ἀπωτέρω μὲν αὐτὴν θέουσαν διώκοντας, οὐ μὴν τυχόντας

γε,

lis, insistuntque pedes cubo, omnium figurarum firmissimae minimeque mutabili; nonnunquam etiam ipsum Deum eadem figura repraesentant. Ejus vero comites perinde ac ducem Deum hilares videas, nunquam eum, ut isti fortunam, incusantes, nunquam ab eo derelictos, nunquam separatos, sed comitantes semper, ejusque providentiae fructum capientes.

CAPUT IV.

Miseram ac praecipitem asseclarum fortunae conditionem exemplis illustrat.

Qui vero fortunam sectantur, eos omnes otiosos & artium imperitos videas; spe quidem semper invectos cum cursante Dea cursare, alios prope, alios a longinquo; nonnullos ex ipsius manu pendentes. Hos inter omnes & Croesum illum Lydum videbis, & Polycratem Samium, & fortasse miraberis, ubi alteri quidem Pactolum auro fluere, alteri marinos etiam pisces subservientes animadverteris. Cum his & Cyrum & Priamum & Dionysium contemplabere. Sed ex his ipsis paulo post Polycratem quidem cruciaffixum videbis; sub Cyro Croesum, Cyrum ipsum sub aliis; Priamum compedibus vinctum, Dionysium Corinthi? Si vero & alios spectaveris qui Deam ipsam currentem sequuntur remotius, nec assequuntur,

oderis omnino cunctum chorum. Sunt enim illic & poplicolae multi, & meretrices, & fcorta mafcula, *cinaedi*, & amicorum proditores; funt & homicidae, & fepulchrorum violatores, & raptores; multi denique qui ne Diis quidem ipfis pepercerint, fed eorum etiam templa fpoliaverint.

Caput V.

Artium Principes ac Profeffores quadruplici choro prope Mercurium felicitate frui.

Jam vero in altero illo choro honefti omnes funt artiumque opifices; atque hi quidem neque difcurrunt, neque clamant, neque inter fe digladiantur; fed in eorum medio Deus eft; circumque ipfum omnes ordine inftruuntur; locumque ab eo affignatum relinquit nemo. Alii quidem proximi Deo, & circa ipfum ordine collocati Geometræ, Arithmetici, Philofophi, Medici, Aftronomi, & Grammatici. Ab his vero deinceps fecundus chorus, Pictores, Plaftae, Literatores, Fabri, Architecti, Sculptores. Hos autem poft tertius chorus, caeterae artes omnes fecundum partes ita difpofitae. Omnes vero ad Deum communi ejus imperio obtemperantes refpiciunt. Hic etiam multos cum ipfo Deo fpectabis, quartum quendam ordinem delectum a caeteris conftituentes, non quales erant qui cum fortuna verfabantur. Non enim civilibus dignitatibus, non generis praecellentia, non divitiis Deus ifte optimos judicare folet, fed eos potius qui honefte vivunt, qui fuis in artibus

γε, μισήσεις ὅλως τὸν Χορόν· εἰσὶ γὰρ ἐνταῦθα καὶ δημαγωγοὶ πολλοὶ, καὶ ἑταῖραι καὶ πόρνοι, καὶ προδόται φίλων· εἰσὶ δὲ καὶ φονεῖς καὶ τυμβωρύχοι καὶ ἅρπαγες. πολλοὶ δὲ μηδὲ τῶν θεῶν αὐτῶν πεφεισμένοι, ἀλλὰ καὶ τούτων ἱερὰ συλήσαντες.

Κεφάλαιον. Ε'.

Ὁ δ' ἕτερος τῶν χορῶν, πάντες μὲν κόσμιοι καὶ τεχνῶν ἐργάται, οὐ θέουσι δὲ οὐδὲ βοῶσιν, οὐδ' ἀλλήλοις μάχονται, ἀλλ' ἐν μέσοις μὲν αὐτοῖς ὁ θεός· ἀμφ' αὐτὸν δὲ ἅπαντες ἐν τάξει κεκόσμηνται, χώραν ἕκαστος ἣν ἐκεῖνος ἔδωκεν οὐκ ἀπολιπόντες. Οἱ μὲν ἔγγιστα τῷ θεῷ καὶ περὶ αὐτὸν ἐν κύκλῳ κεκοσμημένοι Γεωμέτραι καὶ Αριθμητικοὶ καὶ Φιλόσοφοι καὶ Ιατροὶ καὶ Αστρονόμοι καὶ Γραμματικοί. Τούτων δ' ἐφεξῆς ὁ δεύτερος χορὸς, Ζωγράφοι, Πλάσαι, Γραμματισαὶ, Τέκτονές τε καὶ Αρχιτέκτονες καὶ Λιθογλύφοι. Καὶ μετ' αὐτοὺς δὲ ἡ τρίτη τάξις αἱ λοιπαὶ τέχναι πᾶσαι, κατὰ μέρη μεν, οὕτω κεκόσμηται, πάντα δὲ πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσι κοινῷ τῷ παρ' αὐτοῦ προςάγματι πειθόμενοι. θεάσῃ δὲ κἀνταῦθα πολλοὺς μετ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, τετάρτην δέ τινα τάξιν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἔκκριτον, οὐχ οἷοί τινες ἦσαν οἱ μετὰ τῆς τύχης· οὐ γὰρ ἀξιώμασι πολιτικοῖς οὐδὲ γένους ὑπεροχαῖς οὐδὲ πλούτῳ τοὺς ἀρίστους ὁ θεὸς οὗτος εἴθισαι κρίνειν· ἀλλὰ τοὺς καλῶς μὲν βιοῦντας, ἐν δὲ

ταῖς ἑαυτῶν τέχναις προσιόντας, ἑπομένους δὲ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, καὶ νομίμως τὰς τέχνας ἐργαζομένους τιμᾷ τε καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἄγει, περὶ αὐτὸν ἔχων ἀεί· τοῦτον οἶμαι τὸν χορὸν νοήσας ὁποῖός ἐστιν οὐ μόνον ζηλώσεις ἀλλὰ καὶ προσκυνήσεις. Σωκράτης ἐστὶν ἐν αὐτῷ καὶ Ὅμηρος καὶ Ἱπποκράτης καὶ Πλάτων, καὶ οἱ τούτων ἐρασταὶ, οὓς ἴσα καὶ τοῖς θεοῖς σέβομεν, οἷον ὕπαρχοί τινες καὶ ὑπηρέται τοῦ θεοῦ· τῶν δ' ἄλλων ἁπάντων οὐκ ἔστιν ὅστις ἠμελήθη ποτὲ πρὸς αὐτοῦ· οὐ μόνον γὰρ τῶν παρόντων πεφρόντικεν, ἀλλὰ καὶ πλέουσι σύμπλους ἐστὶ, καὶ ναυαγούντων, οὐκ ἀπολείπεται. Ἀρίστιππος γοῦν ἐπειδή ποτε πλέων, τοῦ σκάφους ἀπολλυμένου ἐπὶ τὰς Συρακουσίων ἠόνας ἐξεβράσθη, πρῶτον μὲν ἐθάῤῥησε θεασάμενος ἐπὶ τῆς ψάμμου διάγραμμα γεωμετρικὸν, ἐλογίσατο γὰρ εἰς Ἕλληνάς τε καὶ σοφοὺς ἄνδρας, οὐκ εἰς βαρβάρους ἥκειν· ἔπειτα παραγενόμενος εἰς τὸ Συρακουσίων γυμνάσιον, καὶ ταυτὶ τὰ ἔπη φθεγξάμενος

Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;

Προσιόντας τέ τινας ἔσχεν αὐτῷ, καὶ γνωρίζοντας ὅστις εἴη, καὶ πάντων ὧν ἐδεῖτο μεταδιδόντας εὐθέως· ὡς δ' εἰς Κυρήνην αὐτοῦ τὴν πατρίδα μέλλοντές τινες πλεῖν ἐπυνθάνοντο μή τι τοῖς οἰκείοις ἐπιστέλλει; κελεύειν αὐτοῖς ἔφη ταῦτα κτᾶσθαι τὰ κτήματα, ἃ καὶ ναυαγήσαντι συνεκκολυμβήσει.

Κεφ-

tibus sunt principes, qui ipsius mandatis obsequuntur, quique legitime artes exercent, illos honoribus evehit, illos caeteris praeponit, denique illos sibi perpetuo habet conjunctissimos. Chorum istum, ut autumo, simul ac noveris qualis sit, non solum aemulaberis, sed etiam venerabere. In illo est Socrates, Homerus, Hippocrates, Plato, eorumque admiratores, quos etiam aeque ac Deos colimus, tanquam Praefecti quidam atque Dei Ministri. Caeterorum tamen omnium nullus ab eo unquam neglectus est. Non enim praesentium solum curam gerit, verum & cum navigantibus navigat, naufragos etiam non destituit. Aristippus igitur navigans aliquando cum nave fracta in Syracusanorum littora ejectus esset, tunc primum bono animo esse coepit, cum figuram geometricam in arena vidisset; sentiebat enim se ad Graecos & sapientes viros non ad barbaros accessisse. Post vero cum in Syracusanorum gymnasium venisset, hosque versus pronuntiasset, *Quis Oedipum vagantem parvulis, quibus indiget, Recipiet hodie munusculis:* invenit aliquos qui ad se accederent, quique agnito quis esset, omnia quibus egeret protinus impertirent. Cum vero Cyrenen patriam ejus navigaturi quidam sciscitarentur, numquid suis mandaret? *Jubete eos*, inquit, *eas sibi parare possessiones, quae cum naufrago enataverint.*

CAP.

Caput VI.

Praestantius ac tutius esse bonis instrui artibus quam divitiis onerari. Divites ignaros insectatur, Demosthenis ac Diogenis sententia omnium hominum abjectissimos.

Multi vero miseri & in omnibus rebus ad divitias respicientes, in talem rerum statum prolapsi, aurum aut argentum corpori appensum & circumpositum gestantes, cum istis animae etiam jacturam fecerunt. Ac ne id quidem poterunt animadvertere, se ipsos inprimis ex brutis animalibus ea magis amare quae artibus ornata sunt. Nam & equos bellicos & canes venaticos prae caeteris aestimant, & domesticos suos artes docendos curant, multumque saepe pecuniae in eos impendunt, seipsos vero negligunt. Quanquam quid turpius quam servum nonnunquam drachmarum decem millibus aestimari, ipsum ejus dominum ne unica quidem? quid dico unica? nemo talem vel gratis in famulitium receperit. Jam tandem se solos nonne dedecorant maxime, qui nullam discunt artem? cum enim & bruta animalia in artium exercitiis instituant, & famulum ignavum ac inertem nulla re dignum esse ducant, curent autem & praedia & reliquas possessiones, ut unumquodque quantum fieri potest quam optimum sit, solos vero se ipsos negligant, animam habeant necne ignorantes, planum est vilissimis eos servis esse similes. Proinde tali viro adstans quis merito utique ipsi dixerit

Κεφάλαιον ϛ'.

Πολλοὶ δὲ τῶν κακοδαιμόνων, καὶ πάντα πρὸς τὸν πλοῦτον ἀποβλεπόντων, ἐν τοιαύταις πραγμάτων περιστάσεσι γενόμενοι, χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἐξαψάμενοί τε καὶ περιθέμενοι τῷ σώματι, προσαπώλεσαν αὐτοῖς καὶ τὴν ψυχήν· οὐδὲ τοῦτο δυνάμενοι συνιδεῖν, ὅτι καὶ τῶν ἀλόγων ζώων αὐτοὶ πρῶτοι τὰ ταῖς τέχναις κεκοσμημένα μᾶλλον ἀσπάζονται. καὶ γὰρ τοὺς πολεμικοὺς ἵππους καὶ τοὺς θηρατικοὺς κύνας πρὸ τῶν ἄλλων τιμῶσι· καὶ τοὺς μὲν οἰκέτας ἐκδιδάσκονται τέχνας, πάμπολυ πολλάκις εἰς αὐτοὺς ἀργύριον ἀναλίσκοντες, ἑαυτῶν δ' ἀμελοῦσι· καί τοι οὐκ αἰσχρὸν, τὸν οἰκέτην μὲν ἐνίοτε δραχμῶν εἶναι μυρίων ἄξιον, αὐτὸν δὲ τὸν δεσπότην αὐτοῦ μηδὲ μιᾶς; καὶ τί λέγω μιᾶς; οὐδ' ἂν προῖκα τις τὸν τοιοῦτον λάβοι. Μήποτε αὐτοὺς μόνους ἠτιμάκασιν ἐκ πάντων μηδεμίαν ἐκμαθόντες τέχνην; ὅταν γὰρ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ἐν τεχνικοῖς ἐπιτηδεύμασι παιδεύωσι, καὶ οἰκέτην ἀργὸν καὶ ἄτεχνον οὐδενὸς ἄξιον εἶναι νομίζωσιν, ἐπιμελῶνται δὲ καὶ τῶν χωρίων καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων, ὅπως ἕκαστον εἰς δύναμιν ὅτι βέλτιστον ᾖ, μόνων δ' ἑαυτῶν ἀμελῶσι, μήδ' εἰ ψυχὴν ἔχουσι γιγνώσκοντες, εὔδηλον ὅτι τοῖς ἀποβλήτοις τῶν οἰκετῶν ἐοίκασιν. Ὥστε τις ἐπιστὰς ἀνδρὶ τοιούτῳ προσηκόντως ἂν εἴποι πρὸς αὐτὸν,

αὐτὸν, ὦ ἄνθρωπε, οἰκία μέν σοι εὖ ἔχει, καὶ τ' ἀνδράποδα πάντα καὶ ἵπποι δὴ καὶ κύνες καὶ χωρία καὶ ὅσα κέκτησαι διάκειται καλῶς, αὐτὸν δὲ σε οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει. Καλῶς οὖν καὶ ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Διογένης, ὁ μὲν χρυσᾶ πρόβατα καλῶν τοὺς πλουσίους καὶ ἀπαιδεύτους, ὁ δὲ ταῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκαῖς ἀπεικάζων αὐτούς· ἐκείνων τε γὰρ τὸν καρπὸν, οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ κόρακας ἢ κολοιοὺς ἐσθίειν, τούτων τε τὰ χρήματα μηδὲν μὲν ὄφελος εἶναι τοῖς ἀστείοις, δαπανᾶσθαι δ' ὑπὸ τῶν κολάκων, οἵτινες, ἐὰν οὕτως τύχῃ, πάντων αὐτοῖς ἀναλωθέντων ἀπαντῶντες παρέρχονται, μὴ γνωρίζειν προσποιούμενοι. Ὅθεν οὐδ' ὁ ταῖς κρήναις τοὺς τοιούτους εἰκάσας ἄμουσός τις ἦν· καὶ γάρ τοι καὶ οἱ ἀπὸ τῶν κρηνῶν ὑδρευόμενοι πρόσθεν, ἐπειδὰν μηκέτ' ἔχωσιν ὕδωρ, ἀνασυράμενοι προσουροῦσιν. Καὶ ἔστιν εὔλογον τοὺς διὰ μηδὲν ἄλλο ἢ τὰ χρήματα περιβλέπτους, ἅμα τῷ στερηθῆναι τούτων, εὐθὺς καὶ τῶν ἄλλων, ἃ διὰ ταῦτ' εἶχον, ἐστερῆσθαι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιεν, ἴδιον μὲν οὐδὲν ἀγαθὸν κεκτημένοι, ἀεὶ δ' ἐπ' ἀλλοτρίοις καὶ τοῖς παρὰ τῆς τύχης ἐπαιρόμενοι.

Κεφάλαιον Ζ'.

Τοιοῦτοι δέ τινες εἰσὶ καὶ οἱ τὴν εὐγένειαν προβαλλόμενοι καὶ φρονοῦντες ἐπ' αὐτῇ μέγα· καὶ γὰρ καὶ οὗτοι πάνυ τι τῶν ἰδίων ἀγαθῶν ἐπὶ τὸ γένος ἥκουσιν, οὐδὲ τοσοῦτον γιγνώσκοντες, ὅτι ἡ ἄρα εὐγένεια αὕτη

ἐφ'

erit; O Homo, domus quidem tibi bene habet & mancipia omnia, & equi ſane & canes & praedia & quaecunque poſſides pulchre diſpoſita ſunt, at tui ipſius curam nullam habes. Praeclare igitur & Demoſthenes & Diogenes; alter quidem divites indoctos *aureas pecudes* vocitabat; alter ficis in praeruptis locis naſcentibus eos comparabat. Ut enim illarum fructibus non homines, ſed corvos aut graculos veſci dicebat, ſic horum divitum facultates nulli honeſto viro eſſe emolumento, ſed ab adulatoribus exhauriri; qui, ſi caſus ita tulerit, omnibus abſumptis, eosdem obviam ſibi factos ignotos eſſe ſimulantes inſalutatos praetereunt. Unde qui fontibus iſtos ſimiles eſſe dixit, haud illepidus quidem erat; Etenim qui de fontibus aquati erant antea, ſimul aquam habere deſierint, his ſublata veſte immeiunt. Ac rationi conſonum eſt, qui nulla re alia quam opibus ſunt ſpectabiles, ſimul atque his privati fuerint, eos ſtatim etiam caeteris quae propter iſtas habuerant privari. Aliter enim ipſis accidere quî poteſt? proprium quidem bonum nullum poſſident, ſed perpetuo alienis & a fortuna manantibus efferuntur.

CAPUT VII.

Adverſus eos qui artium imperiti Nobilitatem jactitant.

Tales ſcilicet ſunt quidam & qui generis nobilitatem venditant, ob eamque multum ſibi placentes tollunt criſtas. Iſti enim propriorum bonorum penuria ad genus confugiunt, neque adeo intelligunt eam

ſane, qua gloriantur, generis nobilitatem peculiaribus civitatis nummis eſſe ſimilem, qui apud quos aeſtimatio poſita eſt valent, apud caeteros adulterini ſunt. *Non claritas generis te in altum extulit*. Praeclarus certe, ut ait Plato, theſaurus eſt Parentum virtutes, ſed praeclarius Stheneli dictum poſſe opponere, *Nos patribus multum praeſtare noſtris gloriamur*; nam ſi qua eſt omnino nobilitatis utilitas, ea eſt ſola certe, quod domeſtico exemplo imitandi ſtudium in nobis accendatur. Proinde ſi multum a progenitorum virtute degeneremus, moleſtum certe & illis fuerit, ſi quis defunctis ſenſus eſt, dedecus vero nobis ipſis tanto majus, quanto genus eſt illuſtrius. Enimvero indocti prorſus obſcuro qui ſunt genere, hoc ipſum lucrantur, quod permultis, qui & quales ſint, haud innoteſcat. Quibus vero ſplendidum ac inſigne genus haud deliteſcendi jus conceſſerit, quid aliud ii quam manifeſtius infelices exiſtunt? Ac ſane ſuo genere indigni etiam magis damnantur; adeo ut ſi quis ſtupidus natalium ſuorum claritatem commemoret, *venia minus dignum malum* ſuum ſubjiciat oculis. Non enim peraeque ac plebeios homines, claro etiam genere oriundos aeſtimamus aut exploramus; ſed illos quidem, ſi vel mediocres quidam ſint, generis obſcuritati defectus cauſam referentes, approbamus; hos vero, ſi nihil ſuis majoribus dignum habeant, etiamſi caeteris

ἐφ' ἣ σεμνύνονται τοῖς κατὰ πόλιν νομίσμασιν ἔοικεν, ἃ παρὰ τοῖς θεμένοις ἰσχύονται, παρ' ἄλλοις ἐςὶ κίβδηλα.

Οὐδ' εὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψ☉ μέγα,

Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν, τὸ γέν☉ ἐκ ἔβοσκέ με.

Καλὸς ἐν, ἣ φησιν ὁ Πλάτων, θησαυρὸς, αἱ τῶν πατέρων ἀρεταί· κάλλιον δ' ἀντιθῆναι δύναται τὸν τῦ Σθενέλυ λόγον

Ημεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. Ταύτην γὰρ μόνην ἔχοιμεν ἄν, εἰ δή τις ἐςὶν εὐγενείας χρεία, πρὸς οἰκεῖον παράδειγμα τὸν ζῆλον ἡμῖν γίγνεσθαι· ὡς εἴ γε καταπολὺ τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ἀπολειπόμεθα, λύπη μὲν ἂν εἴη κἀκείνοις, εἴ τις αὐτοῖς ἐςιν αἴσθησις, αἰσχύνη δ' ἡμῖν αὐτοῖς τόσῳ ἢ μείζων, ὅσῳ καὶ τὸ γέν☉ περιφανέςατον· οἱ μὲν γὰρ ἀμαθεῖς παντάπασιν ἄσημοι τῷ γένει τῦτο γῦν αὐτὸ κερδαίνυσι, τὸ μὴ γινώσκεσθαι τοῖς πολλοῖς ὁποῖοί τινες εἰσίν; ὅσοις ἢ τὸ λαμπρὸν καὶ διάσημον τῦ γένυς ὐδὲ τῦ λαθεῖν ἐξυσίαν δίδωσι, τί ἄλλο ἢ περιφανέςερον οὗτοι δυςυχῦσι; καὶ μέν γε καὶ καταγινώσκονται μᾶλλον οἱ ἀνάξιοι τῦ γένυς· ὥς' εἰ καί τις ἠλίθιος ὢν ὑπομιμνήσκοι τὸ λαμπρὸν τῦ γένυς, ἀσυγγνωςότερον ἑαυτῷ τὸ κακὸν ἀποφαίνει. ὐ γὰρ ὁμοίως ἐξετάζομέν τε καὶ βασανίζομεν τὺς ἐπιτυχόντας ἀνθρώπυς τοῖς ἐκ γένυς λαμπρῦ· ἀλλὰ τὺς μὲν κἂν μέτριοί τινες ὦσιν ἀποδεχόμεθα, τῇ δυσγενείᾳ τῆς ἐνδείας τὴν αἰτίαν ἀναφέροντες· τὺς

δ', εἰ μηδὲν τῶν προγόνων ἄξιον ἔχοιεν, οὐδέπω θαυμάζομεν, ἂν καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων πολὺ διαφέρωσιν. Ὥστ' εἴ τις εὖ φρονεῖ, τέχνης ἀσκήσει προσίτω· δι' ἥν, κἂν εὐγενὴς ᾖ, τοῦ γένους οὐκ ἀνάξιος φανεῖται, κἂν μὴ τοιοῦτος ὑπάρχῃ, τὸ γένος αὐτὸς ἐπικοσμήσει, μιμησάμενος τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Θεμιστοκλέα, ὃς ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ γένει, ἀλλ' ἐγὼ τοῖς ἀπ' ἐμαυτοῦ ἄρξω, ἔφη, τοῦ γένους, καὶ τὸ μὲν ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἄρξεται, τὸ δὲ σὸν εἰς σὲ τελευτήσει. Ὁρᾷς ὡς οὐδὲν κωλύει τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν καὶ θαυμάζεσθαί τε καὶ σοφὸν ὀνομάζεσθαι, καί τοι βάρβαρος ἦν τὸ γένος· οὕτως ποτὲ πρός τινος ὀνειδιζόμενος ὅτι βάρβαρος εἴη καὶ Σκύθης, ἐμοὶ μὲν ἡ πατρὶς ὄνειδος, σὺ δὲ τῇ πατρίδι, πάνυ καλῶς ἐπιπλήξας τῷ μηδενὸς ἀξίῳ λόγου, μόνον δ' ἐπὶ τῇ πατρίδι σεμνυνομένῳ. Εἰ γὰρ ἐπιστήσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, οὐ διὰ τὰς πόλεις εὕροις ἂν ἐν δόξῃ τοὺς πολίτας γιγνομένους, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοὐναντίον, διὰ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐν ταῖς τέχναις, καὶ τὰς πατρίδας αὐτῶν μνημονευομένας. Τίς γὰρ ἦν Σταγείρων λόγος, εἰ μὴ δι' Ἀριστοτέλην; τίς δ' ἂν Σόλων, εἰ μὴ δι' Ἀρατόν τε καὶ Χρύσιππον; ὅπου καὶ τῶν Ἀθηνῶν αὐτῶν μέχρι πόρρω τοὔνομα πεφοίτηκεν; οὐ διὰ τὴν τῆς γῆς ἀρετήν, λεπτόγεως γάρ, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ φύντας, οἳ πλεῖστοί τε καὶ ἄριστοι γενόμενοι μετέδοσάν τι καὶ τῇ πατρίδι τοῦ σφετέρου κλέους. Μάθοις

caeteris omnibus antecellant, nequaquam admiramur. Proinde si quis sapit, ad artis exercitationem accedat, per quam, si nobilis sit, suo genere non indignus apparebit; ac, si talis non sit, suum ipse genus exornabit; priscum illum imitatus Themistoclem, cui cum generis obscuritas exprobraretur, *at ego*, inquit, *meis posteris generis princeps ero, meumque a me genus incipiet, tuum vero in te desinet.* Vides nihil prohibere, Scytham Anacharsim & admirationi esse, & tametsi genere barbarus esset sapientem appellari. Is aliquando, cum probro objiceret quispiam, quod esset barbarus ac Scytha, *mihi quidem*, inquit, *patria dedecori est, tu vero patriae.* Pulchre admodum hominem per se nihili, nec alia re quam patria gloriantem increpuit. Nam si rebus animum intendas, non propter civitates, cives gloria florere comperies, sed ipsum sane contrarium, propter viros artibus praestantes eorum patrias fuisse nobilitatas. Quae enim erat Stagirae celebritas nisi propter Aristotelem? Quae Solorum, nisi propter Aratum & Chrysippum? Unde ipsarum etiam Athenarum nomen tam longe pervagatum est? non propter soli faecunditatem, namque id sterile, sed viros *illic* natos, qui cum & plurimi & praestantissimi exstitissent, patriam suae gloriae fecerunt

runt participem. Disces autem manifestissime verum id esse, si Hyperbolum & Cleonem expenderis, qui tantum celebritatis ab Athenis consecuti sunt, quantum quis ad suorum malefactorum illustrationem consequi potuerit. *Olim Boeotios vocabant sues*, inquit Pindarus, & idem iterum, *si effugimus suem Boeoticam*, volens totius prope gentis probrum ex inscitia & stupiditate ortum per suam Poeticam aboleri.

Caput VIII.

Corporis formam nihili ducendam esse, nisi eam animi comitetur pulchritudo, quam artes, Scientiae, Virtutesque parturiunt.

At vero illum Legislatorem Atheniensem jure laudaveris, qui vetuit parentem a filio ali, quem nullam artem edocuisset. Nam cum omnes artes eo potissimum tempore excolantur, quo formosissima corpora conspiciuntur, multis usu venit, ut corporis forma celebres facti animi cultum neglexerint, postea sero frustraque deploraverint dicentes, *Utinam forma quae me perdidit perisset male.* Tunc illis etiam illud Solonis in mentem venit, qui jubet *spectari imprimis vitae finem.* Deinde & senectutem incusant, cum se ipsos debeant; & Euripidem laudant dicentem, *Non expedire formam parare ultra medium.* Itaque satius est eos laudare qui adolescentum formam vernis floribus esse assimilem, oblectationemque momentaneam habere judicarunt; simulque Lesbiae illius dictum celebrare,

θοις δ' ἂν ἐναργέςατα τὸ πιςὸν ἀληθὲς ὄν, εἰ τὸν Υπέρβολον ἢ τὸν Κλέωνα λογίσαιο, πόσȣ τὸν ἀπὸ τῶν Αθηνῶν κερδήσαντας, ὅσον ἄν τις εἰς περιφάνειαν κακῶν ἐπικλήσαιτο. ἦν ὅτε σύας Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον, ὁ Πίνδαρος φησὶ· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, εἰ ἐκφθέγγομαι Βοιωτίαν ὗν, ἀξιῶν ὅλου χεδὸν ἔθνȣς τὸν ἐπ' ἀμαθίᾳ ψόγον ἀπολύεσθαι διὰ τὴν ἑαυτȣ μȣσικήν.

Κεφάλαιον Η'.

Επαινέσῃ δ' ἂν τις καὶ τὸν Αθήνησι νομοθέτην, ὃς τὸν μὴ διδάξαντα τέχνην ἐκώλυε πρὸς τȣ παιδὸς τρέφεσθαι· τέχνης ἁπάσης καὶ ἐκεῖνον μάλιςα τὸν χρόνον ἀσκȣμένης, ἡνίκ' ὡραιότατα φαίνεται τὰ σώματα, πολλοῖς συνέβη περιβλέπτοις διὰ κάλλος γεγενημένοις, ἀμελῆσαι τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, εἶθ' ὕςερον, ὅτ' ȣδὲν ὄφελος, λέγειν,

Εἴθ' ὤφελεν τὸ κάλλος, ὅ με διώλεσε,
Κακῶς ὀλέσθαι.

Τηνικαῦτα δ' αὐτȣς καὶ τὸ τȣ Σόλωνος εἰσέρχεται σκοπεῖσθαι κελεύοντος ἐν τοῖς μάλιςα τὸ τέλος τȣ βίȣ, εἶτα καὶ τῷ γήρᾳ λοιδορȣ̃ντας, δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Ευριπίδην ἐπαινȣ̃σι λέγοντα

—— ȣ γὰρ ὄφελος εἶναι ——
Περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσῳ λαβεῖν.

Αμεινον ȣ̃ν ἐςὶν ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχȣσαν, ἐπαινεῖν τε καὶ τὴν Λεσβίαν λέγȣσαν

Ο μὲν

Ο μὲν γὰρ καλὸς ὅσον ἰδεῖν πέλεται·
Ο δὲ κἀγαθὸς, αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσαι.

Πείθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ· τὸ δὲ γῆρας, καθάπερ χαλεπὸν ἐφεδρεύοντα χειμῶνα, δεόμενον οὐχ ὑποδημάτων μόνον καὶ ἐσθῆτος, ἀλλὰ καὶ οἰκήσεως ἐπιτηδείας καὶ μυρίων ἄλλων, παρασκευάζεσθαι πρὸς αὐτὸ καθάπερ ἀγαθὸν κυβερνήτην ἐκ πολλοῦ πρὸς χειμῶνα· μοχθηρὸν γὰρ τὸ

Ρεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Πρὸς τί γὰρ ἂν καὶ φαίη τις εἶναι χρήσιμον ἀνάσκητον νέου κάλλος; ἆρά γε εἰς πόλεμον; καὶ μὴν οὐκ ἀσόχως τις ἐπιφωνήσειε τοῖς τοιούτοις,

Αλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μέτερχεο ἔργα γαμοῖο,

καὶ, Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

καὶ γὰρ, —— ὁ Νιρεὺς

—— Κάλλιστος μὲν ἀνὴρ ὑπὸ Ιλιον ἦλθεν,

Αλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην ——

Καὶ διὰ τοῦθ' ἅπαξ αὐτοῦ μόνον ἐμνημόνευσεν Ομηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ, πρὸς ἐπίδειξιν, ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς τῶν καλλίστων ἀνδρῶν ἀχρηστίας, ὅταν αὐτοῖς ὑπάρχῃ μηδὲν ἄλλο τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων. οὐδὲ μὴν εἰς πόρον χρημάτων, ὥς τινες τῶν κακοδαιμόνων λέγειν τολμῶσι, τὸ κάλλος ἐστὶ χρήσιμον· ὁ μὲν γὰρ ἐλευθέριός τε καὶ ἔνδοξος καὶ βέβαιος χρηματισμὸς ἀπὸ τέχνης γίνεσθαι πέφυκεν· ὁ δ' ἀπὸ σώματος καὶ κάλλους αἰσχρός ἐστι καὶ διαπαντὸς ἐπονείδιστος

brare, *Qui formosus est tantisper est dum videtur, At qui bonus, protinus pulcher quoque.* Soloni etiam eandem proferenti sententiam accredere. Senectutem tanquam hiemem molestam imminere, quae non calceamentis solum & vestitu sed & commodo domicilio aliisque rebus innumeris indigeat. Adversus hanc, velut adversus tempestatem probo gubernatori, multo ante oportet praeparari; miserum enim est illud *rem actam vel stultus intelligit.* Ad quid enim dixeris utilem esse formam adolescentis nulla arte excultam? num ad bellum? atqui non abs re quis illud in tales jaculetur, *Quin tu grata tractas conjugii opera*, & illud, *Ito domum, resque tibi convenientes age.* Enimvero Nireus *Ad Trojam venit cunctis formosior unus, ast imbellis erat*——Eoque semel duntaxat ejus meminit Homerus in recensione navium, ut ostenderet, mea quidem sententia, vel formosissimos homines prorsus esse inutiles, cum illis nihil adsit eorum quæ ad vitæ usum conducant. Neque vero ad parandas opes, si forte improbus aliquis id afferere non verebitur, confert pulchritudo. nam certe liberalis, honestus firmusque quæstus ab arte manare solet; qui autem ex corpore & forma, is turpis est & undiquaque infa-

 mis.

mis. Debet igitur adolefcens veteri præcepto impulfus fuam ipfius formam in fpeculo contemplari: et quidem, fi facie erit pulchra, operam dare ut talis fit ipfius etiam animus, abfurdum exiftimans formofo in corpore animum deformem habitare. Si vero fe viderit turpi effe corporis forma, tanto impenfius animum excolere oportebit, ut illud Homericum poffit dicere

Eft alius quidem forma inferior vir,
Sed Deus formam verbis fupplet; homines vero ipfum
Oblectati afpiciunt: itaque ille fecure loquitur
Modeftia dulci: eminetque inter congregatos;
Et incedentem eum per urbem, veluti Deum, fufpiciunt.

Ex his igitur quæ diximus omnibus perfpicuum eft iis qui non prorfus mente carent, neque generis fplendore, neque divitiis neque formæ gratia fretum oportere negligere artium ftudia. Atque hæc quidem fufficiebant; nec tamen incongruum opinor fuerit illud Diogenis, ut bellum quendam epodum, adjicere. Is cum apud quendam convivio exciperetur, qui res fuas omnes accurate nitidas et inftructas habebat, fui vero ipfius curam prorfus nullam habuerat, fcreans tanquam exfputurus, deinde circumfpiciens undique, in eorum nihil quæ circum erant, fed in ipfum domus dominum folum exfpuit; cumque is indignaretur, caufamque cur id faceret rogaret, refpondit fe nihil in tota domo tam fordidum ac neglectum

ἐπονείδιστος. Χρὴ τοίνυν τὸν νέον πειθόμενον τῷ παλαιῷ παραγγέλματι τὴν ἑαυτοῦ μορφὴν ἐν κατόπτρῳ θεασάμενον, εἰ μὲν καλὸς εἴη τὴν ὄψιν, ἀσκῆσαι τοιαύτην εἶναι καὶ τὴν ψυχήν, ἄτοπον ἡγησάμενον ἐν καλῷ σώματι ψυχὴν αἰσχρὰν οἰκεῖν· εἰ δ' αἰσχρὸς αὐτῷ φαίνοιτο τὴν τοῦ σώματος ἰδέαν εἶναι, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι τῆς ψυχῆς, ἵν' ἔχῃ λέγειν τὸ Ὁμηρικὸν

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει; οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν.

ἐξ ἁπάντων τοίνυν τῶν εἰρημένων τοῖς γε μὴ παντάπασιν ἀνοήτοις ἐναργῶς φαίνεται, μήτ' ἐπὶ γένους λαμπρότητι μήτ' ἐπὶ πλούτῳ τε καὶ κάλλει θαῤῥήσαντα καταφρονῆσαι τέχνης ἀσκήσεως. Αὐτάρκη μὲν οὖν καὶ ταῦτα· κάλλιον δ' ἴσως προσθεῖναι καὶ τὸ τοῦ Διογένους οἷον ἀγαθόν τινα ἐπῳδόν, ὃς ἑστιώμενος παρά τινι τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενοημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμεληκότι, χρεμψάμενος ὡς πτύσων, εἶτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας· ἀγανακτοῦντος δ' αὐτοῦ καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτῶντος, οὐδὲν ἔφησεν ὁρᾶν οὕτως ἠμελημένον τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν

ὡς ἐκεῖνον· τοὺς γὰρ τοίχους ἅπαντας ἀξιολόγοις γραφαῖς κεκοσμῆσθαι, τὸ δ' ἔδαφος ἐκ ψήφων πολυτελῶν συγκεῖσθαι, θεῶν εἰκόνας ἔχον ἐξ αὐτῶν διατετυπωμένας, ἅπαντα τὰ σκεύη λαμπρὰ καὶ καθαρά, καὶ τὴν στρωμνὴν καὶ τὰς κλίνας εἰς κάλλος ἐξησκῆσθαι, μόνον δ' ἐκεῖνον ὁρᾶν ἠμελημένον· εἰθίσθαι δ' ἅπασιν ἀνθρώποις, εἰς τοὺς ἀτιμοτάτους τῶν παρόντων τόπων ἀποπτύειν. Μὴ τοίνυν ἐάσῃς, ὦ μειράκιον, ἄξιον τοῦ προσπτύεσθαι γενέσθαι σεαυτὸν, μὴ δ' ἂν ἅπαντά σοι τ' ἄλλα κάλλιστα διακεῖσθαι δοκῇ· σπάνιον μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ τυχεῖν αὐτῶν ὁμοῦ πάντων, ὡς εὐγενῆ τε καὶ πλούσιον εἶναι καὶ καλὸν ἅμα τὸν αὐτόν· εἰ δ' ἄρα καὶ συνέλθοι ποτέ, δεινὸν ἂν εἴη μόνον ἐν ἅπασι τοῖς ὑπάρχουσιν ἑαυτὸν καταπτυστὸν εἶναι. Ἄγετ' οὖν, ὦ παῖδες, ὁπόσοι τῶν ἐμῶν ἀκηκοότες λόγων ἐπὶ τέχνης μάθησιν ὥρμησθε, μή τις ὑμᾶς ἀπατεὼν καὶ γόης ἀνὴρ παρακρουσάμενος ποτὲ ματαιοτεχνίαν ἢ κακοτεχνίαν διδάξηται, γιγνώσκοντας ὡς ὁπόσοις τῶν ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἔστι τὸ τέλος βιωφελὲς, ταῦτ' οὐκ εἰσὶ τέχναι.

neglectum videre quam esset ipse: nam parietes omnes egregiis picturis esse ornatos, pavimentum ex tessellis pretiosis concinnatum, Deorum gerens expressas imagines, vasa omnia nitentia et pura, stragulas et lectos perpulchre elaboratos, solum ipsum neglectum & incuratum videri; omnibus autem morem esse, ut in locum omnium quæ sese offerunt vilissimum exspuant. Noli igitur committere, Adolescens, ut dignus videare in quem exspuatur, etiamsi reliqua omnia pulcherrima tibi adesse videantur. Rarum quippe est ista omnia simul assequi, ut idem pariter et nobilis sis, & dives & formosus; quod si forte aliquando convenerint, turpissimum tamen fuerit te *solum* inter omnes tuas facultates conspuendum videri. Agite igitur, O Pueri, quotquot meam audistis Orationem, ad discendas artes animum appellite, ne quis unquam seductor impostorque homo circumventos fraude artes aut inutiles aut improbas doceat; utpote persuasos quæcunque studia nihil adferunt utilitatis ad vitam, eas artes non esse.

244

IN HYMNOS

CALLIMACHI

NOTAE ET EMENDATIONES EDITORIS.

In Hymnum Jovis.

HYMNI] Poeſeos genus antiquiſſimum, Deorum laudibus dicatum. Unde de iis Theocritus Idyll. 17, 8.

Ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.

Erant olim in ſingulis urbibus ὑμνογράφοι, & qui ab Ariſtophane Equit. v. 527. vocantur τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων, *artifices bene ſtructorum hymnorum*. Etiam alibi Theocrit. *Dioſcur.*

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν ;
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον.

et verſu ultimo,

—γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

et Idyll. 16. initio,

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους.

V. 2. Αἰεὶ μέγαν] Αἰεὶ μέγας, ut diſtinguatur a Regibus terrenis, qui *Magni* ſaepe dicti, nunquam *Sempermagni*, nunquam Αἰειάνακτες.

numerum, vel etiam, *omnes ſimul*, *univerſim* ; ut apud Hom. Il. ρ. v. 756, 759. Ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν

Οὖλον κεκλήγοντες.

ubi verſio, *univerſim vociferantes*, Schol. ὀξὺ βοῶντες ἤ πυκνόν. Hic verterem equidem, *ſtrenue autem Curetes*. Spanhemius maluerit, *ſalutariter* ; *et appoſite quidem*, inquit ille, *quod ea Curetum ſaltatione occultatus fuerit, ac ſalutem inde nactus Jupiter*.

Ibid. Πρύλιν] Schol. ἐνόπλιον ; Heſychius πυῤῥίχην *ſaltationem armatam*, quam παῖδες ἔνοπλοι ὠρχεῦντο. Callim. hym. in Dian. 237.

Περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο.

πρύλιν iſtam βηταρμὸν appellat Apollon. 1, 1135.

——ἄμυδις δε νέοι Ορφῆος αἰνωγῆ

Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο.

V. 55. ἔτραφες] Obſervat Anna Daceria mulierum doctiſſima, et vero ante eam H. Stephanus, ἔτραφες paſſive poſitum pro ἐτράφης. addit Spanhemius ſolenne eſſe Atticis activum pro paſſivo uſurpare. Nota etiam priorem in καλὰ et longam eſſe et brevem in eodem verſu. ſic Theocritus Id. 6, 19.

Τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

V. 58. Γνωτοὶ προτερηγενέες] Homerus tamen Il. ν. v. 355. Jovem Neptuno majorem natu facit ; Η μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη,

Αλλα Ζεὺς πρότερος γεγόνει.

Et Odyss. ν. v. 142. Jupiter ipse Neptunum appellat πρεσβύτατον καὶ ἄριστον.

V. 59. ἐπιδαίσιον οἶκον] Quam pro tua parte in divisione acciperes. Hom. Il. ο, v. 192.

Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν——
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.

V. 60. ἀοιδοὶ] Quos inter Homerus qui Il. ο, v. 190. de divisione ista et sortibus motis loquitur.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται,
Παλλομένων.

V. 61. φάντο πάλον] *Dixerunt sortem Saturnigenis trifariam domos divisisse, id est, sorte divisas esse domos. Quis scilicet, nisi mentis inops, de Olympo et Orco sortem traxerit?* Τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ Ὀλύμπῳ καὶ Ἅδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο; perperam et nullo sensu vulg. versio.

V. 62. οὐλύμπῳ τε καὶ ἀΐδι] Homerus vero de ea divisione agens dicit plane de *Olympo* sortes non esse missas, sed communem omnibus illum remansisse.

V. 63. Νεήλιθος] Interpretantur ματαιόφρων et ἀνόητος. Spanhemius dicit nusquam alibi reperiri, esse unam ἐκ τῶν ἅπαξ λεγομένων.

Ibid. ἐπ' ἰσαίῃ] *De re æquali sortiri convenit; hæc vero immani intervallo inter se distant.* ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ. ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης πλεῖστον διαφέρουσι Schol. porro διατείχα νεῖμαι est τείχα διανεῖμαι, ut recte Spanhemius. reperitur tamen apud Homerum & Apollon. Rhod. διανδίχα.

V. 17. Λύμαλα χυλλώσαιλο] Καθάρμαλα ἀπολύσαιλο.

V. 21. ἄυλις] *Postmodum.* Aquis abundantissima erat futura.

V. 23. Σαρωνίδας] Δρῦς, παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεσραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Quasvis arbores intellige ob vetustatem hiantes et putres. ἤειρεν vero et ὤχησεν pro ἐβάσλασε; et verterem potius, *ferebat, gestabat,* ἐβάλονλο *construebant, construxerant.* Jam recte sequetur, νίσσελο *ibat.*

V. 26. Πολύσειον] Πολύψηφον καὶ πολυθαύλητον.
V. 31. δίχα est *bifariam, in duas partes.*

V. 31. Πλῆξεν ὄρ☉ σκήπλρῳ] Doctissimus Spanhemius petitum hoc putat e memoria similis miraculi a Mose patrati, *Exod.* xvi. 6. quod Callimacho Alexandrinæ Bibliothecæ Præfecto haud ignotum esse potuit ex Versione *Seniorum* recenter in eadem reposita. Idem statui potest de coævo et Alexandrino itidem Poeta Apollonio, qui idem miraculum ab eadem Rhea factum refert, Lib. I, V. 1146.

———ἐπεὶ ὔτε παροίτερον ὕδατι νᾶιεν
Δίνδυμον, ἀλλὰ σφὶν τότ' ἀνέβρεχε δίψαδ☉ ἄυτως
Ἐκ κορυφῆς ἄλληκλον.

———Cum nulla ante aqua manasset
Dindymus, jam vero ipsis subsiluit sponte
Ex arido cacumine perennis.

V. 35. αἳ μιν τότε μαιώσαντο] Verte, *quæ ipsam* (Rheam) *tunc parturientem curabant*; perperam, *ipsum*; cum Jovem alloquatur.

N O T Æ

A D

Hymnum in Apollinem.

V. 6. Αυτοὶ κατοχῆες, αὐταὶ κληῖδες] Id eſt, αὐτόματοι ut Schol. ſine clavigeri opera; unde certum τὸν θεὸν non eſſe μακρὰν. verſum ſequentem ſic verte, ἐς μολπὴν καὶ χορὸν ad cantandum et ſaltandum accingamini.

V. 14. Εστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Τὸ τεῖχος caſu recto, inquit Clar. Bentleius, εἰ τὸ τεῖχος μέλλει ἐστήξειν. Non enim iis accedo, qui ἑστήξειν interpretantur, *ſtatuere*; novo exemplo et ſine auctoritate veterum. Et profecto ſi ἑστήξειν eſt *ſtatuere*; inepte factum a Callimacho, quod *antiqua* fundamenta dixerit, potius quam *nova*. Magis enim optandum fuerit, ut urbs incrementum caperet, & novo & latiore muro circumdaretur. Quid quod ominari cuipiam, eum mœnia poſiturum eſſe ſuper *antiqua* fundamenta, perinde eſt ac augurari *vetera* prius ab hoſtibus ſubverſum iri: quod maxime abominandum. Τὸ τεῖχος murus nempe domus a ſe inchoatæ, pro τοῖχος. ſit igitur τὸ τεῖχος caſus nominat. *Si murus poſtmodum ſtaturus eſt.*

V. 20. Αἴλινα] Non *miſera mater*, eſt enim adverbium, ſed *lugubriter deplorat.*

V. 24.

V. 24. Μάρμαρον] Quis ferat primum πέτρος, deinde λίθος, denique μάρμαρον? præterea πέτρος ipse est δακρυόεις, (Nonnus πενθάδα πέτρον dixit) et μάρμαρον vel μάρμαρος miserabiliter hiare et lugere debet pro muliere. Sic Propertius, *lacrymas supprimat ipse Lapis*. Tacerem si esset, μαρμάρου χανόντος. quin retineri forte potest etiam χανούσης, a recto μάρμαρος, subintellecto λίθος, genere fœminino. Sane λίθος cum pro *lapide sepulchrali* ponitur, est fere generis fœm. ut in Anthol. μικρὴν λίθον, in Epigr. Callimachi μιαρὴν λίθον, in Epigr. in Æschylum,

Αἴσχυλον ἥδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι.

et certe melius ταφίη λίθος et μικρὴν, et μιαρὴν; quia τάφιος λίθος, &c. similiter desinunt. ut hic apud Callim. similem habent finem διερὸς λίθος. unde lectorem moneo scripsisse Poetam fortasse διερὴ λίθος. verte igitur, *lapide vice mulieris hiante.*

V. 26. ἐμῷ βασιλῆϊ] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. διὰ δὲ τὸ φιλολόγον αὐτὸν εἶναι, ὡς θεὸν τιμᾷ. Schol.

V. 31. Μετὰ Φοῖβον] Dicat si quis vult quid sit μετὰ Φοῖβον ἀείσει? conjiciebat Amicus meus, μετὰ Φοῖβον ἀΐξει, μεταΐξει. *Neque vero per unum tantum diem cantu et tripudiis Apollinem prosequetur chorus iste, sed iterum et saepe.* Audacter sane; de verbis tamen jure dubites. de saltationibus vero et χορείαις cum cantu mixtis, quibus Apollinem prosequi moris erat, multa dixit Doctiss. Spanhemius.

V. 38.

δίχα. & Hesiodi est illud, διχὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

V. 65. Ψευδοίμην] Pessime vertunt. *Si mentiri velim*, inquit, *ea mendacia dicam quæ sint verisimilia, et quæ auditorem inducant ad credendum. Poeta*, inquit Plautus Pseud. *facit illud verisimile quod mendacium est*. interpretatio illa Jacobi Gronovii, quam probat Grævius, inexplicabilis est et sensu cassa.

V. 67. Σή τε Βίη τό τε Κάρτος] Recte, *inquit Cl. Bent.* a viris doctis observatum est, Βίην et Κάρτος esse nomina duorum Jovis Satellitum. Unde nihil manifestius est (quanquam et per se sit satis manifestum) quam quod hæc sit vera lectio, Ητε Βίη τό τε Κάρτος. Noster Hym. in Apoll. v. 33.

Χρυσέα τῶπόλλωνι τότ' ἔνδυτον, ἦτ' ἐπιπορπὶς,
Ητε λύρη, τότ' ἄεμμα.

Sane Κράτος et Βία satellites Jovis sunt apud Æschylum in Prom. sed potest retineri vulgata lectio; quia hic non *utrumque*, sed *Robur* tantum juxta se collocat; ὃ καὶ πέλας.

V. 71. νηῶν ἐμπεράμους] Τοὺς ἐμπόρους Schol. potius, *navium gubernatores, navigandi peritos*. est enim ἐμπέραμος pro ἐμπείραμος, ἔμπειρος; ut πάλης ἐμπείραμος *luctæ perita* apud Lycophronem.

V. 80. λάξιν] λῆξιν, λαχμὸν, κλήρωσιν, sortem, a λήχω λαγχάνω. est et λῆξις a λήγω pro παύομαι. Apollon. Rh. 1, 1085. Λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων; τὴν κατάπαυσιν καὶ λώφησιν. cæterum Cl. Bentleius legit σφε pro σφι, *ipsos delegisti*.

V.

V. 38. ἔλαια] Σημείωσαι ὅτι τὸ ἜΛΑΙΑ πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται. Schol. nec dicendum, *olea*, *oleis*, nisi in versione, ubi cura verborum non est adeo necessaria. Melius, *unguenta*.

V. 41. ἀκήρια] ἄφθαρτα ϗ ἄνοσα πάντα γίνεται.

V. 42. ἀμφιλαφὴς τέχνη] Ἐστὶ γὰρ τοξότης, ἀοιδὸς, μάντις, ἰατρὸς, ποιμήν. θελαὶ sunt μαντικαὶ ψῆφοι. Notet porro lector non ἄμουσος quam suavibus verbis dicat Medicos a Phoebo prolationem mortis didicisse, quod sic Pindarus extulit,

> Ὁ ϗ βαρειᾶν νόσων ἀκέσματα
> Ἄνδρεσσι ϗ γυναιξὶ νέμει.

V. 51. ἐπιμηλάδες] Ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι. ϗ γὰρ ϗ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται, Μῆλ' ὄϊές τε ϗ αἶγες ἰαύεσκον. ubi oves et capras appellat μῆλα. προτάξας τὸ γένος ἐπήνεγκε τὸ εἶδος, Schol. ad Hom. Od. 9. Εἰ δὲ, inquit Scholiastes, Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν. Μενεμηλάδες quid sit, aut unde nescio.

V. 53. Οἴες] Primam corripit, ut jam ex Homero vidimus. Legendum, Ὄϊες. v. 63. opposuit parietibus. Immo vero, *parietes ipsos corneos circum adstruxit*.

V. 65. Βάττῳ] Ὃς τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος. inde decantatum illud τὸ Βάττου σίλφιον, κάλλιστον τῶν λαχάνων.

V. 67. Δεξιὸς οἰκιστήρ· ϗ ὤμοσε] Non recte producitur ϗ. legendum ϗ τ' ὤμοσε, vel ϗ ἐπώμοσε, vel potius, Δεξιὸς οἰκιστῆρι ; κόραξ dexter, faustus. legi etiam potest, ni fallor, Δεξιῷ οἰκιστῆρι ; ut ipse po-

pulus dicatur conditor vel habitator felix, ſecundo ductu et itinere dextro adveniens; θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.

V. 71. ἐμοὶ πατρῴιον οὗτω] Mihi ſic *vocare* more patrio. non *vocatur*. et verſu 72. melius, ἄστυ Κυρήνης, et v. 75. pro ἀπόκτισιν Tan. Faber maluerat ἀποίκισιν; quia ἀπόκτισιν nullibi viderat. nec viderat credo ἀποίκισιν; nam eſt fere ἀποικία vel ἀποικισμός.

V. 74. ἔκτον γένος] Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισαμενὸς, οὗ Θήρας, ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον, τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν. ex Scholiis generis hæc ſeries. ergo *ſextus* eſt Theras. *quinta ſoboles* ab Oedipo. Sic Schol. ad Apollon. lib. 4. v. 1763. ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρης, &c.

V. 76. Οὖλος] Verte *integer* vel *ſtrenuus*. ut in Jov. v. 52. οὖλα *ſtrenue*. Schol. ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ, ὁ ὑγιὴς, ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει,

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει
Ες Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

Battus, qui et *Ariſtoteles* hic dicitur, recepta voce in Libyca terra te collocavit.

V. 79. ὕστατιον] *Supino caſu* vel *ſupine* putidiſſime vertunt. eſt, *poſtremo procumbunt*, nunquam ſurrecturi. nam procumbunt omnes tauri in coxendicem, quoties interquieſcunt.

V. 85. Ζωστῆρες Ενυοῦς ἀνέρες] Περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί. Schol. τέθμιαι ὧραι, νόμιμοι, ſtata tempora. Δωριέας ἢ τοὺς Ηρακλείδας λέγει, τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν, καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην. V.

V. 95. ἀρπακτύος] Τῇ Κυρήνῃ, quæ et Hypſeis, κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Ἀρισταῖος. Schol.

V. 103. εὐθύ σε] *Statim cum pareret.* a matre prodiſti adjutor. Verſio et hic et verſu proximo omni ſenſu caſſa eſt.

V. 104. ἀείδῃ] Secunda perſona ab ἀείδομαι, *caneris, celebraris. ſine ι infra ſcripto*, inquit vir doctus ; quæro an recte ; nam ſubſcribitur fere in libris vulgatis. ut a χαρίζομαι σεμνύνομαι &c. χαρίζῃ σεμνύνῃ. vertendum, *et* ἀοσσητὴρ *jam inde etiam nunc uſurparis.*

V. 106. τὸν ἀοιδὸν ὃς] Εγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν, ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Εκάλην. ὅσα πόντος, *qui non tot res canit, quot habet pontus.* ut illud, *Si argenti congeſſerit quanta eſt humus.* cum iſtis Poetæ noſtri obtrectatoribus et invidis ſentiebat etiam Propertius Eleg. 2, 1.

Sed neque Phlegræos Jovis Enceladique tumultus
Intonet anguſto pectore Callimachus.

Callimachus ipſe in Fragmentis

Μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

Nolite a me expectare altiſonum carmen.

V. 107. Τὸν φθόνον ὡ'πόλλων] Ad invidos ſuos Poeta in Frag. Ελλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

Abite in malam rem, invidiæ perditiſſimi filii.

V. 108. Ἀσσυρίου ποταμοῖο] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει τὸν καλούμενον Ευφράτην.

N O T Æ

A D

Hymnum in Dianam.

V. 4. Ἀρχόμεν'] Pro, Ἀρχόμενοι. τὸ ἑξῆς, Ἄρτεμιν ὑμνοῦμεν ἀρχόμενοι, ὡς ὅτε.

V. 11. Φαεσφορίην] ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος, ἢ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ, ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς. Schol.

V. 35. Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Dianæ urbes solius erunt. καλέεσθαι Ἀρτέμιδος non eſt *Dianam invocare*, quod quis non videt? ſed *Dianæ vocari*.

V. 37. εἰν ἀπάσῃσιν] Contra metrum. lege omnino ἐν πάσῃσι. ſemper producitur prima in πάσαις; bis v. 43.

V. 45. ἀμορβοὺς] ἀκολούθους, comites, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι.

V. 55. ἐπεὶ μέγα πουλύτε] Clariſſimus Bentleius ſic maluerit, ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα, *valde reſonantis*. Si vulgatam retines, ſic verte, *nam magnus erat ſane multuſque follium flatus*; deinde lege αὐτῶντε βαρὺς στόνος, magnus follium ſpiritus, ipſorumque gravis gemitus. jam recte ſequitur γάρ.

V. 61. ἐπεὶ μέγα] Hic etiam idem poſt Hen. Stephanum, legi malit, ἐπὶ μέγα. hoc poſterius probo; nec timendum de verſu. nam ſyllaba brevis

vis

vis sæpe producitur, sequente μ'. jam sic verto, *Postquam vero isti aut æs aut ferrum alterne tundentes valde laborabant, tunc profecto οὐτ' ἄνθην ἰδέειν* &c. sustinuerunt illæ Nymphæ.

V. 69. κεχρημένος] Valde laborant de hac voce. Spanhemius putat esse pro κεχαρμένος, quod Hesychius, ut ait, interpretatur ῥερυπωμένος ut sit, *obsitus et sordidatus fuligine.* mallem simpliciter κεχρημένος *usus.* Atque ita noster epig. 33. στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ubi tamen vir eruditus ex conjectura, κεχαρημένος.

V. 77. ὤλοψας] ἀπέτιλας, ἐλέπισας. et ἐδράξαο est, *prehendisti, arripuisti manu.*

V. 79. ἀλώπηξ] Αλωπεκία; defluvium pilorum, πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον. Schol. legit quidam, κόρσῃ ἐνιδρυνθεῖσα. melius sane κόρσῃ, quia sequitur κομήν.

V. 81. Κύκλωπες, ἦ] Anonymus quidam, Henricus etiam Stephanus, malunt καί μοί τι, propter metrum. *Nobis etiam, O Cyclopes, arcum cudite.*

V. 84. μόνιον δάκος] κατὰ μόνας νεμόμενον, solivagam bestiam. Hom. Od. λ. 610. σύες ἀγρότεροι·
v. 92. δειράων *cervicibus apprehendissent.*

V. 94. Κυνοσουρίδας] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας, ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς.

V. 102. κεράων] Σημείωσαι, inquit Schol. ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπε. dicit quidem σκαιρούσας, sed et fœminas et mares intelligit. male vero versiones, ἐλάφους *cervos, illae quidem.*

2 V. 103.

V. 103. ἐταφές τε] Dicunt eſſe, *obſtupebas, admirata es.* ſed a quo themate? an a θήπω, unde Hom. τέθηπα et τεθηπώς. cæterum ridicule adhuc vertunt, *immiſiſti canes.* qui ſic primum vertit, legebat, ἔπαφες ab ἐπαφίημι. poſt repertam lectionem veram retinent *immiſiſti.* Virg. habet,

Obſtupuit viſu Æneas.

et alibi,

Stupet, obtutuque hæret defixus in uno.

V. 108. Ἥρης αἰνεσίῃσιν] Potius, ἐννεσίῃσιν, ut apud Hom. et Heſ. conſtanter. ὑπὲρ ποτάμοιο, trans fluvium; tranſito flumine Celadonte.

V. 115. ἀχλαίνοισι] Satis ſupinus erat qui verſionem reformandam ſuſcepit. erat ante, *nudis hominibus rigorem inducens.* noſter, *nudis hominibus gravi frigore infeſtans*; quod ne Latinum quidem. ἀχλαίνοισι vero non eſt *nudis*, ſed potius idem quod δυσχλαίνοισι *attrita et lacera veſte indutis, filo non ſatis craſſo*, ac proinde arcendo frigori Thracio omnino impari.

V. 116. ἧψαο] *Accendiſti? qualem flammam admoviſti? ubi ſecuiſti piceam*, vel, *tædam?* (male *pinum.*) Myſo in Olympo, de qua flamma? de fulmine.

V. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Tondentur ſenes ſuper filiis, in filiorum funeribus. Cato Major de morte filii, *quo nemo vir melior natus eſt, neque pietate præſtantior, cujus a me corpus crematum eſt, quod contra decuit ab illo meum.* Cic. de Senect. cap. ult.

V. 127.

V. 127. βληταὶ] Βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος, ictæ, ſideratæ, apoplecticæ.

V. 134. θυωρὸν] θυωρὸς ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες καὶ αἱ γαλόω. Schol.

V. 136. τῶν ἔιη] *Horum ex numero ſit qui mihi amicus eſt ; ſim etiam ipſe ex illis unus.* illa ὅς τις ἀληθὴς, ſuſpecta. ἔιη μοὶ φίλος ὅς τις ὑπὸ σου προνοεῖται, ἔιην δὲ καὶ αὐτός. Schol. Faber conjiciebat, ὅς κε φίλος τοι. et alter legebat ex conjectura, ἔιην δ' αὐτῷ ἄνασσα. *ſit mibi amicus ille, ego vero illi.* non me expedio, nec ſenſum commodum video. Expendat tamen mecum lector illa verba Scholiaſtæ, ὅσις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται. nihil ſimile in contextu. audax ſim ſi ſic tentem, οὗ κε σὺ κήδει, a κήδομαι. ſic Homerus ter quaterque, ſic Ariſtoph. pro φροντίζεις. κήδετο γὰρ Δαναῶν. et Il. ζ. v. 55. τίη δὲ σὺ κήδεαι ἄυτως Ανδρῶν. ſed pugnare nolim, ne altercari quidem, ubi meris conjecturis res agitur. recedunt ſane pluſculum a vulgatis quæ damus.

V. 153. θνητοῖσι] Legendum ſine dubio, θνητοί σε.

V. 157. βόες] Boves ſilveſtres et feri, bubali, biſontes. διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελέυει αὐτὴν ἀγρέυειν.

V. 161. Θειοδάμαντι] Dryopum Regi.

Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνεν
Νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.

bovis agricolæ cauſa ſibi adverſantem.

V. 166.

V. 166. ὑπολῃνίδας] Πυέλους, ποτίστρας, alveos.

V. 175. Νειὸν τετράγυον] Novale quatuor jugerum. male mutata est versio. Scholia, τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν τῷ χορῷ κυκλώσονται, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ἐπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι. καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτοῦ δρόμον, καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν Νυμφῶν, ὥστε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα.

V. 177. γυιαί τε] Displicet multis hæc lectio, γυιαὶ pro *claudæ*, *adeo defatigatæ*, *ut vix ingredi possint*. malunt καὶ γυῖα καὶ αὐχένα. legendum etiam cum priscis editionibus, κεκμηυῖαι.

V. 178. Τυμφαιίδες] Erat ante, Στυμφαιίδες. Schol. Τυμφαλίδες, Ἠπειρωτικαί. Τύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. Τύμφαι, Τυμφαιίδες. et forte sic legebat Scholiastes.

V. 179. κεραελκέες] Mallem, κερεαλκέες; ut Apoll. Rhod. 4,469.——βουτύπος ὥστε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον πλῆξεν ὀπιπτεύσας. *ut popa taurum fidentem in cornua mactat*; et alibi ταύρους ὑψιτένοντας.

V. 190. Ἑλλοφόνον] Νεβροκτόνον hinnulorum interfectricem. Βριτόμαρτις ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται. ἐΰσκοπον quod scopum feliciter attingat. εὔστοχον idem.

V. 197. ἔνθορεν] Potius, *incidit*, quia jam vers. prox. præced. *insiluit mare*.

V. 203. ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ] quia pallæ inhæserat myrteus ramus. Dicendum potius odisse myrtum

myrtum Dianam, quia Veneri sacra erat, φυτὸν Ἀφροδίτης. unde merito invisa virgini ἁγνῇ, παρθένῳ semper, ἀδαμάςῳ, pudicitiæ antistiti. Ne addam myrtum in inferiis mortuorum adhibitam vulgo fuisse.

V. 204. Οὖπι] Οὖπις ἐπίθετον Ἀρτέμιδος, ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν, ἢ διὰ τὰς Ὑπερβορέους κόρας Οὖπιν, Εκαέργην, Λοξώ, ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· καὶ ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἄρτεμις, Λοξίας δὲ καὶ Εκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν ὁ Ἀπόλλων. Schol. dicit autem Ἄρτεμιν ab illa Nympha cognomento perhiberi Dyctinnam, et Britomartin, et Upin.

V. 213. ἀσύλωτοι] Tuti et inspoliabiles. Anna mallet, *nudi*.

V. 224. νᾶεν φόνῳ] Εσταξεν, ἔβρεξεν. ergo nimium illud, *inundatus est*. recte et latine vertas, *natavit sanguine*.

V. 230. Μείλιον ἀπλοΐης] Placamen tempestatis navigationem impedientis. apud Æschylum Agam. v. 152. invocatur Apollo

μή τινας ἀντιπνόους
Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας
Ἀπλοίας τεύξῃ.
ne quas adversorum ventorum
Danais diuturnas navium remoras
Navigationis impedimenta creet, nempe,
Diana.

V. 235. Ἀξείνια] Ὄρος Ἀρκαδίας inquit Schol. ἄξενα pro *inhospitis*. alii malunt Ἀζήνια vel Ἀζάνια.

V. 236. Ἡμέρη] Quod efferatum animum exemisses filiarum. Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες πάλιν διὰ τῆς Ἀρτεμίδος ἡμερώθησαν. ὁ δ' κλίζει ἱερὰ δύω, ἓν μὲν Κορίης, ἓν δ' Ἡμερίης, διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν. Schol.

V. 239. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ] Legendum censent, φηγῶ pro φηγοῦ. potius ipsum φηγοῦ, ne similiter desinant. sic πρέμνον, ἔρνος, ἀκρέμων δρυός.

V. 243. πλήσσωσιν ὁμαρτῇ] Homerum imitatur, qui sic mirifice, ut omnia, hoc exsequitur Il. Σ. v. 570.

Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δ' ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Homerus ῥήσσοντες ὁμαρτῇ *simul ferientes* ; et hic πλήσσωσιν ὁμαρτῇ vertere debuerant *pulsarent simul*. Apollon. Rhod. lib. 1. v. 536.

——ὥς' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν——
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι.

ad citharam simul ad numerum pedibus terram quatiunt. citatur ex Od. ζ. 318. πλίσσοντο πόδεσσιν. sed non opus erat, cum de mulabus dicatur. Insignis locus est apud Apul. in Flor. de Hiagni quodam, qui inter alia dicitur *primus lævis et dextris foraminibus acuto tinnitu et gravi bombo concentum musicum miscuisse*.

V. 244.

V. 244. τετρήνοντο] *Nondum perforata erant ossa hinnulea ad conficiendas tibias; opus illud Minervæ cervo noxium;* Αθηνᾶ γὰρ ἔφορ@ πάσης τέχνης. τετρήνοντο *perterebraverant* vertunt contra leges Grammat.

V. 263. ὀλίγῳ μισθῷ] Non nisi cum magno suo malo. sic etiam Hym. εἰς λῶτρα, μισθῷ μεγάλῳ.

N O T Æ

A D

Hymnum in Delum.

V. 1. TINA χρόνον ἢ πότ'] Bis idem dicere videtur, *quo tempore aut quando.* sic potius vertam, *unquamne tandem, aut quando canes? quousque differes? aut si vis canere, quando fiet?* tu vero jam nunc aggredere.

V. 11. ἄτροπ@] Ὅτι ἀκίνητ@ καὶ ἄσειστ@ ἡ Δῆλ@, καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμεν@ ἐξηγήσασθαι φησίν, ὅτι πρῶτον ἦν μέγας ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Ex Scholiis ista. et tamen ibidem Scholia ἄλλως. ἄτροπ@, ἄσειστ@, ἀγεώργητ@, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀρότρῳ· τραχεῖα γάρ. placet posterior interpretatio, ut *asperam* et *incultam* hic quidem dicat: non sane prorsus ἀγεώργητον sed

 ad

ad arandum difficilem, et male pinguem, ſic v. 268. de ſe ipſa dicit

Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήρο7ος. jam etiam magis apposite ſequetur, διὰ θ᾽ ἁλιπλὴξ. ne dicam ἄτροπος priore ſignificatu ſatis exprimi illis, Πόντῳ ἐνεστήρικται.

V. 14. ἀπομάσσεται] Schol. ἀποῤῥύπτει, *abluit, detergit*. bene vertas, *excutit*, maris Icarii ſpumam et ſordes depurgando. Luc. Evang. cap. 10. eſt, κονιορτὸν ἀπομασσόμεθα *pulverem excutimus*. Homerus Il. 4. 424.

——————κῦμα θαλάσσης
Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ᾽ ἄκρας
Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην.

ἀποπτύει, ἀποῤῥίπτει, ἐκβάλλει. Virgilius etiam quam ſonanter!

———ſcopuloſque ſuperjacit undam
Spumeus, nempe, *Pontus*.———

V. 17. Ὁππότ᾽] Male verſio, *quamdiu erunt*. ſic cape, *quando, quoties conveniunt inſulæ* ad Oceanum et Tethyn. unde Scholiaſtes, οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ᾽ οἱ ἔξαρχοι θεοί. hinc etiam, αἰεὶ δ᾽ ἔξαρχος ὁδεύει. ſemper primaria incedit, dux viæ; eam *ſequitur* Corſica.

V. 21. σαοῖ δέ μιν ἀντ᾽ ἐπιβάθρων] Cyprum colit et tutatur Venus pro naulo ſive mercede admiſſionis. ſic interpretatur vir eruditus. Venus ἀναδυομένη cum ad Cyprum appuliſſet primum, et eam veluti navim conſcendiſſet, hanc ei gratiam quaſi naulum rependit, ut in tutelam ſuam reciperet.

reciperet. Habet etiam Apoll. Rh. L. 1. v. 421. νηὸς ἐπιβάθρον, pro ἐπιβατηρίοις, pretio perſoluto ut conſcendamus navim.

V. 28. πολέες ἀοιδαὶ] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου.

V. 37. ἤλαο τάφρον] *Tranſiluiſti foſſam*, nam *inſiluiſti* eſſet, ni fallor, εἰς τάφρον, ut Xenoph. εἰς πῦρ ἅλλοιτο. Apollon. Rh.

Οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστήρ.

V. 39. οὔπω σοὶ ἐπεμίσγετο] *Nondum te attigerat Latona.* ſed malunt, οἱ pro *Jovi*, tunc Latona nondum rem habuerat cum Jove; adhuc tu Aſterie non Delos. prius mihi placet. v. 41. lege omnino, Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος.

V. 52. Ἀντιμοιβὸν] Legendum, ἀντιαμοιβὸν, vel, ἀντημοιβὸν, metro poſtulante.

V. 56. ἐπεβρωμᾶτο] Faber ſuſpicabatur legendum ἐπεβρεμᾶτο. ſed βρωμάομαι ſignificat *rudere, infrendere.* exhibet enim Junonem uſque adeo κοτέουσαν et ζηλήμονα, ut dentibus frendeat. Διαγκειδὸν eſt κατ' ἐξοχὴν, peculiariter.

V. 62. ὑποπτεύοντες] Ὑποπτεύειν non memini niſi pro *ſuſpicari, ſuſpectum habere.* Lego ex conjectura, γαῖαν ὀπιπεύοντες vel ὀπιπτεύοντες, obſervantes, oculis undique luſtrantes. unde ὀπιπευτὴς, et apud Homerum παρθενοπίπης virginum nimis curioſus obſervator et inſpector, &c. ſic v. 64. Mars πέδον ἠπείροιο φυλάσσει, et v. 66. Iris νησάων σκόπος dicitur.

V. 66. νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α ἐστίν. Schol. reprehenditur noſter

quod

quod νησαίων dixerit, cum ſit a νῆσος nec uſquam reperiatur νήση; a νῆσος vero νησῶν. γαῖα recte γαιάων. ἐπὶ νησαίων eſt *in inſulis* vel *ad inſulas ſpeculatrix ſedebat* Mimante occupato; ſic Hom. πηγῆς ἔπι.

V. 73. Εμπλην Αιγιαλȣ] *Præter Ægialum* verſio, nullo ſenſu. ἔμπλην eſt *prope*. Hom. Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, id eſt, πλησίον. non longe quidem, ſed tamen non acceſſit, ȣ̓ γὰρ ἐκείνας ἀτραπιτȣ̀ς &c. etiam, ὅση παρακέκλιται, *qua parte objacet Iſthmo.*

V. 79. ὑποδινηθεῖσα] Scholiaſtes, ὑπότρομος γενομένη, quem tamen aliud quid in ſuo codice habuiſſe crediderim. mira certe et prorſus nova eſt interpretatio; nam ὑποδινηθεῖσα eſt tantum *contorta, averſa*. erat olim fortaſſe ὑποδειμαίνȣσα, pro περιδείσασα, vel, ὑπότρομος γενομένη. putet aliquis tamen Scholiaſten ſcripſiſſe, ὑπότροπος γενομένη, ut v. 99. Λήτω μετάτροπος, et v. 103. ἄψ πόδας ἔτρεπε.

V. 86. Ταῖς μὴ] Ταῖς μὴ δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ.

V. 88. πότμον ἐλέγχεις] Scholia, τὸ ἑξῆς, ὦ θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις ἐσομενόν σοι πότμον. vertunt, *ſciſcitaris* vel *doces*. ſed quis intelligat? nemo certe. conjicio ἐφέλκεις, *exitium ante tempus attrabis? cur malum fatali ſorte olim obventurum jam nunc præoccupas et arripis?* ſic verſus ille proverbialis notiſſimus,

——————κακὸν

Ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκων ὡς ὁ Καικίας νέφος.

Εἰ

et Eurip. Med. Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους.

V. 92. Θηρίον αἰνογένειον] Monſtrum horrifica barba inſigne. ſic Theoc. Id. 25.

Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις.

V. 94. τομώτερον] *Penetrantius, acutius, apertius.* et citant iſtum locum Lexica, ut oſtendant τομῶς ſignificare *clare* et *aperte*. fortaſſe tamen ſcripſerat Poeta, τορώτερον, voce ſatis nota pro, *magis perſpicue et penetranter*. Scholiaſtes—σαφέστερον, id eſt, τορώτερον; ſic erat fortaſſe in ejus codice.

V. 96. γυναικὸς] Τῆς Νιόβης, ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει. Schol.

V. 98. Ευαγέων δὲ καὶ ἐυαγέεσσι μελοίμην] Verſio, *ſancti mibi, et ego ſanctis curæ ſum.* pudendo ſane lapſu et contra leges Grammaticæ. ἐυαγέων eſt particip. a verbo ἐυαγέω purus ſum. Theognis v. 1137. habet

Ευσεβέων ἀνδρῶν———

Piorum hominum,

et mox verſu 1140.

Ευσεβέων περὶ Θεοὺς

Pie ſe gerens erga Deos.

Theocr. eodem ſenſu et iiſdem fere verbis

Αυτός τ' ἐυαγέοιμι, καὶ ἐυαγέεσσιν ἅδοιμι.

igitur vertendum,

Sanctus vero ipſe ſanctis etiam ſim curæ.

V. 102. Βούρα] Βούρα πόλις Αχαΐας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος· ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βοοστάσια ἐφυλάττετο·

ἐφυλάττετο· διὸ καὶ Βούρας ὠνομάσθη. Schol. ει in Οινιάδαο nonne producitur? lege igitur, Οἰνίδαο vel Οἰνείδαο. Hom. 10, 497. Οἰνείδαο πάϊς.

V. 104. Χειρωνίδες] Τὸ Πήλιον ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι. Schol.

V. 113. ἵππον] Certe quidem equum certatorem non confcendifti. et v. 115. potius μοῦνον. *an propter me tantum leves funt, eofque hodie fubito volare coegifti?*

V. 120. Ωμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο] *Graves partus dolores effuderunt, dolores fuos*, rugitus in partu, *emiferunt*; id eft, *catulos fuos gravi cum dolore enixae funt.* Jam vero aiunt leænarum partus effe ὠμοτόκους *difficiles* et *dolorificas* peculiari quodam modo præter cæteras feras, in eifque earundem uterum lacerari. v. 124. λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο, *quæ fe abluerint aqua mea.*

V. 139. Φόβῳ ὠρχήσατο] *Terrore faltavit*, durum videtur et longe petitum. habet tamen Hefychius, ὀρχεῖται, διασείεται, et Æfchylus, Ορχεῖται καρδία φόβῳ, de mobili cordis palpitatione. ergo ὠρχήσατο eft idem quod apud Hom. ὠρίνετο, quod eft ὠρίνθη, διεταράχθη.

V. 143. Βριαρῆος] Οἱ μὲν Βριαρέως, οἱ δὲ Τυφωέως, οἱ δὲ Εγκελάδου, Schol. Θερμαυστρεῖαι, αἱ κάμινοι. v. 150. delendum omnino κ in Κοικηΐς; eft enim Coei filia, Κοιηΐς.

V. 152. τῆσδε ἀντ' ἐλεημοσύνης] *Pro iftac vero mifericordia rependetur tibi gratia certe.*

V. 158. αἱ δ' ὑφ' ὁμοκλῆς &c.] Vertendum, *illæ vero increpatione territæ ſimul omnes fugiebant per fluctum*, quamcunque offenderet, nanciſceretur, Latona. φοβεῖσθαι eſt *fugere præ metu*. apud Homerum quidem ſæpe. Ut Il. ζ. v. 41.

ἧπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο.

ubi Schol. ταραττόμενοι ἔφευγον, φοβούμενοι, πεφοβημένοι. etiam Il. ο, 230. φοβέειν vero eſt *terrendo in fugam agere*.

V. 165. Θεὸς ἄλλος] Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ. μίτρην, id eſt, βασίλειαν, ἀρχήν.

V. 174. Τιτῆνες] Appellantur διὰ τὸ ἐπιχείρημα. ſcribe ὀψίγονοι accentu in antepen. *poſtmodum nati*, ὀψιγενεῖς.

V. 175. Ρώσωνται] Magnis ingruent animis. Hom. Il. π. v. 166. Ρώοντο, magnis animis ibant, σπουδαίως ὥρμων, ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο· σύστοιχον τῷ, Αμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος Il. α, 529.

V. 179. ἀμφιπεριστείνωνται] Malo vertere, *Undiquaque arctabuntur* invaleſcente milite; a στενὸς, τὰ στενὰ, στενόω coarcto, non a στένω *gemo*. apud Hom. Il. π. v. 164. περιστένεται δέ τε γαστὴρ, male interpretes, *diſtenditur venter*; immo vero *contrahitur*, περιστενοχωρεῖται, περισσῶς στενοῦται. ſane pectoris intrepidi contrahitur venter, diſtenditur et ſolvitur timidi. Demoſthenes primo contra Philip. perpulchre; ἀλλ' αἰεί τι προσπεριβάλλεσθαι, καὶ κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους

N n περι-

περιστοιχίζεται, tanquam feras indagine cingit, et in interiorem gyrum compellit.

V. 181. φάλαγγες] Sine dubio legendum, φάλαγγας; nam verſ. ſeq. legitur ζωστῆρας et ἀσπίδας. αὐγάζομαι et ἀπαυγάζομαι *video*, *cerno*. ſic v. 125. hujus hymni,

——ἀπαυγάσαι οἷος ἔφεδρος—σκοπιὴν ἔχει.

Sic Clariſſ. Bentleius.

V. 184. Γαλάτῃσι ἄφρονι φύλῳ] *Galatas* horum poſteros D. Paulus in epiſtola ad eoſdem ſua ἀνοήτους appellat. ὦ ἀνόητοι Γαλάται; quaſi proprium totius gentis eſſet ἀφροσύνη et ἀνοησία.

V. 185. Τέων] Ὠντινων ἀσπίδων αἱ μὲν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δε τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται Schol.

V. 192. διειδομένη] Φαινομένη, *conſpicua*, potius quam *nota*. et verſ. proxime ſuperiori ξυμβάλλεο eſt *adverte animum et intellige*.

V. 193. Ἀνθέρικος ὣς] Pone comma poſt ὡς, non plenæ ſententiæ notam; et verte ſequentia in hunc modum;

Quo Auſter, quo Aquilo, quo ferat mare.

Dicit fluxu reciproco innatare, veluti albucum, quocunque venti tulerint et ſalum; πλαζομένη πελάγεσσι.

V. 196. ὀψομένη] Verte, *inviſura*, *ad eas viſura*. nam huc illuc, quo volebat, ibat. Sic Hom. Il. ξ. v. 301, 4. Ἔρχομαι ὀψομένη, Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, *ad Oceanum et Tethyn viſura vado*. παλαιὸν pro πάλαι; *neque vero dudum, ſed etiamnum te a tergo.*

V. 200.

V. 200. περὶ καίεο πυρὶ] Ineptiſſima lectio et contra metri rationem, cujus ſervantiſſimus eſt Callimachus. corrigo, ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι, *quia corde flagrabas, præ amore ſcilicet et miſericordia.* Hom. ſæpe, περὶ κῆρι φίλησε, περὶ κῆρι τιέσκετο; et e contrario, περὶ κῆρι νεμεσσῶμαι, ἐχολώθη. Ariſtoph. Lyſ. habet κάομαι τὴν καρδίαν et Achar. v. 1. δέδηγμαι. Suſpecta erat etiam Stephano vox iſta πυρὶ; quæ quidem nuſquam correpta reperitur. Equidem conjecturam illam viri acutiſſimi rectam puto. Sed jam dicat mihi aliquis cur *exureret algam? aggereret* potius et *accumularet.* conjiciebam olim, κατένησας, *accumulaſti.* Credo audacem et ineptum aliquem, cum videret καίεο, repoſuiſſe πυρὶ, et, ut ſatis eſſet ignis, καὶ ἔνησας mutaſſe in κατέφλεξας. Putaram etiam legi poſſe, κατέφρυξας, *arefeciſti*; nunc diſplicet φῦκος repetitum, et totum locum corruptum arbitror et inſanabilem.

V. 208. ἐκλίθη] Laſcaris Ed. habet ἐκλίνθη; et ſic Homerus ſemper, credo. forte, ἀπὸ δ' ἐκλίνθη πάλιν.

Ibid. φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Homerum citat Schol.

Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Od. ζ. 162.

Theognis v. 5, 6,

Φοῖβε ἄναξ ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ,
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη.

V. 211. αἰλυσθμαίνουσα] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα, vel, *viribus destituta*, αἰλυσθαίνουσα, et αἰλυσ7αίνουσα idem. dixit vero, *en tibi, mi fili, insula mari innatans; hic jam nascere, potes enim.* Porro αἰλυσθμαίνουσα nolim vertere, *suspirans* vel *anhelans*, quia mox. v. 217. Irim ἀσθμαίνουσαν habemus.

V. 224. παρεξερχομένην] Si *advenientem*, cur vocet? verte omnino, *prætereuntem*. σάρον, κάλλυντρον, *scopæ*.

V. 234. ληθαῖον] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν.

V. 243. Εινάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσι] Phocæ, licet *marinæ* dicantur, pariunt tamen *in terra* inter scopulos. de phoca Aristot. Hist. Animal. lib. 6. καθεύδει καὶ τίκτει ἐν τῇ γῇ ὡς οὖσα τῶν πεζῶν. Oppian. Alieut. lib. 1. de phocæ etiam partu,

Τῇ δ' οὔτι μετ' οἴδμασιν, ἀλλ' ἐπὶ χέρσον,
Λύετ' ἀνερχομένῃ γαστρὸς μόγος.
Huic non in aquis, sed in terram egressæ
Solvitur ventris labor.

Eodem libro Oppian. v. 157. de Adonide pisce, quem alii

——ἐξώκοιτον ἐφήμισαν, οὕνεκα κοίτας
Εκτὸς ἁλὸς τίθεται——.

Exochoetum indigitarunt, quia cubilia
Extra mare ponit.

V. 246. Τοσσάδε οἱ] Lascaris habet, totidem literis, Τόσσα δέοι, id est, *quot oporteret, quot meretur.* non displicet propter sequentia, μάλα γάρ τε κακῶς· καὶ γὰρ κακῶς τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο; *sed tamen in eo valde placuit, quod lectum meum* &c.

V. 248. Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον] Nam Jovis fugiens concubitum ἀστέρι ἴση in pontum desiluit, atque adeo Junonis δέμνιον οὐκ ἐπάτησε.

V. 249. Κύκνοι μέλποντες] In Phœbi natalibus canunt hic Cygni; vulgo tamen feruntur nunquam canere nisi in propria morte.

V. 250. Μηόνιον Πακτωλὸν] Ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦ ψήγματα φέρων. ἑβδομάκις, ἑπταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

V. 255. οὐκ ἔτ' ἄεισαν] Lascaris et pleræque editiones ἤεισαν contra versum. equidem malim retinere ἤεισαν, deleto ἔτ'. ὄγδοον οὐκ ἤεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. ἔκθορεν, *prosiluit, prodiit in lucem.*

V. 261. τροχόεσσα λίμνη] Η θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον, ἢ λίμνη τὶς ἐν Δήλῳ περιφερής. posterius placet. Theognis etiam v. 7. ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ.

V. 263. Ινωπὸς ἑλιχθεὶς] Recte prior versio, *Inopus revolutus, in orbem raptus.*

V. 275. νησάων] Iterum νησάων a νῆσος, ut γαιάων, κουράων.

V. 282. καθύπερθε βορέης θινὸς] Οι Υπερβόρειοι. Οι μέν τοι καλαμὴν &c. *Atque hi quidem tibi.* λέγεται ὅτι οἱ Υπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι. et v. 285. τηλόθεν ἐκβαίνοντα, nempe, δράγματα illa ἱερὰ *e longinquo venientia, allata.* v. 289. ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον, simile Theognidi,

Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.

V. 298. Παρθενικαὶ] Legendum omnino, Παρθενικαῖς. Deliades puellæ *quando hymenæus* &c. id eſt, *nupturæ* virginibus hyperboreis capillorum primitias offerunt, ac pueri integri Juvenibus idem faciunt. ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν. porro qui vertit *Pectora puellarum* legebat Στήθεα. Ηθεα vero *manſiones*, *ſedes conſuetas*. lege etiam ἴουλου vel potius ἰούλων *primam meſſem lanuginis.* Homerus τὰς κατὰ τῶν γενείων πρώτας τρίχας ἰούλους dicit, ſic canens ſuaviſſime,

——πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Ανθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ. Od. Λ.

V. 314. Θεωρίδος ἱερῆς] Τὸ ἑξῆς, Θεωρίδος νηός, τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης. et ποπήϊα navis iſtius ſacræ ſunt ὅπλα, σχοινία, κάλοι, παρὰ Λάκωσι inquit Schol. ὅπλα νήϊα appellat Apollon. Rh. lib. 2.

ὑπὸ πνοιῇδε κάλωες
Οπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
flatu rudentes
Et arma navis omnia inter navigandum quatiebantur.

V. 321. Βωμὸν ἑλίξαι] Εν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Απόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν μάστιγι τὸν βωμὸν, καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας. ἐξηγκωνισμένους quia cubiti eminebant a tergo, brachiis ad latera ligatis. ῥησσόμενον eſt tantum *percuſſam flagellatam.* κουρίζοντι *puerilem ætatem agenti*, vel, *luſui intento.*

V. 325. Ιστιη] Κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑστώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἕστηκε,

δοκεῖ

δοκεῖ ὥσπερ ἑςία τὶς καὶ βωμὸς εἶναι, *quasi ara quædam atque asylum* insulis, nec non firma et fortunata sedes.

N O T Æ

A D

Hymnum in Lavac. Pallad.

V. 1. ΟΣΣΑΙ] Εν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Αργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ιναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν. Schol.

V. 2. φρυασσομέναν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν Schol. est etiam φριμάσσομαι id quod χρεμετίζειν.

V. 3. εὔτυκος] *Bene composita et ornata*, vel, *promta et expedita.* Theoc. Id. 24, in Heraclisco v. 86.

πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔςω.

Spanhemius in Notis ad hunc locum vocem εὔτυκος bis Æschylo restituit.

V. 4. σοῦσθέ νυν] Sch. ὁρμᾶτε. νυν perraro corripitur; nec imitandum hodie Græcorum versuum ποιητῇ. corripit Homerus, sed semel tantum Il. ψ, v. 485. Δευρό νυν ἢ τρίποδος. nam illud Il. κ, v. 105. Εκτελέσει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται legere malim, ut codices quidam habent, νῦν ἔλπεται. fortasse etiam corruptum est illud Δευρό νυν.

V. 14.

V. 14. Συρίγγων] τῶν χοινικίδων Schol. Æſchylus v. 188. Supplic.

Ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ,
Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.

ubi interpres vertit, *fiſtulæ*. malim, *Modioli*. σύριγξ quidem eſt fiſtula; ſed an fiſtula pro χοινικίδι rotæ? cæterum non eſt indignum notatu pulverem ab Æſchylo dici *nuntium*, etiam *nuntium non loquentem*; modiolos vero rotarum *loquentes*; οὐ σιγῶσιν. etiam Theognis φρυκτωρίαν appellat ἄγγελον ἄφθογγον v. 549.

V. 18. τὰν Ἰδαν] Certiſſima eſt emendatio Clar. Bentleii, τὰν Ἰδᾳ; τὰν Ἰδᾳ ἔριν, ut τὴν Μαραθῶνι μάχην.

V. 22. τὰν αὐτὰν δὶς] Non bis tantum iterumque bis, ſed ſæpenumero iterum. etiam addit, μετέθηκε *tranſpoſuit*. ſic Tibullus,

Sæpeque mutatas diſpoſuiſſe comas.

hæc bis tranſponit comam, illa bis ſexaginta diaulos currit.

V. 27. ἀνέδραμε πρώϊον] Ανέδραμε eſt *aſcendit, emicuit in ſummam cutem*, non, *recurrit*. dubitatur vero an ſit ἔρευθος πρώϊον, *rubor matutinus*, qualis mane eſt Auroræ; an πρώϊον ῥόδον, qualem habet colorem *roſa matutina*.

V. 45. μὴ βάπτετε] Nullo ſenſu vertunt, *ne vos lavate*. nec recte Spanhemius, *haurite*. verum eſt, *ne tingite. ne tingite urceos hodie, O Aquiferæ*; *hodie*, inquam, *bibite ex puteis, non ex fluviis. hauritur* ex puteis aqua, *intingendo* capitur ex fluviis.

portate

portate urceolos, o servæ, ad fontes, non ad fluvios. Theoc. eodem sensu in Viat. v. 127. τὰν κάλπιδα βάψαι, *urnam intingat.*

V. 58. τὰν ἑτέραν] *Sociam* versio, quasi esset, τὰν ἑτάραν pro ἑταίραν, ut v. 119. Ω ἑτάρα. Spanhemius vero τᾶν ἑταρᾶν pro τῶν ἑταιρῶν. alii, *præter cæteras. Unam dilexit unice præter cæteras.* Χωρὶς ἔγεντο *seorsim vixerunt.* sed ἔγεντο ponitur pro ἐγένετο, non ἐγένοντο. ergo verte, *nunquam sine illa erat.*

V. 67. ὅτ' οὐχ] Veteres editiones melius, ὅθ' οὐχ, *ubi non præesset Chariclo.*

V. 74. τῆνο κατεῖχεν ὄρος] Recte hic vidit perspicaci vir ingenio *Tanaquillus Faber,* τῆνο vitiosum esse: quid enim? An non et alii montes sub æstu meridiano silescebant? Proinde reposuit ille τουτάκις, *tunc,* meridie scilicet: apposite quidem ad sententiam; sed literæ nimium quantum abeunt a vestigiis receptæ lectionis. Lege

Πολλὰ δ' ἀσυχία τηνικάδ' εἶχεν ὄρος.

Τηνικάδε et τηνικαῦτα *tunc.* Hesych. Τηνικάδε, πότε ἤ. Imo πότε sine ἤ. Nisi pro τηνικάδε scripserit τηνίκα ἤ. Nam ἤ paragogicum est; Ἔνθα, ἐνθάδε, ποῖος, πόσσδε, τῆμος, τήμοσδε, τηνίκα, τηνικάδε. Ex Notis eruditissimi Bentleii.

V. 91. δόρκας ὀλέσσας] Pro ὤλεσας, ut aiunt, sine augmento, *perdidisti.* potius ὀλέσσας pro ὀλέσας *cum perdideris.* nam quod dicunt non masculino sed fœminino participio utendum fuisse,

Oo falluntur

falluntur omnino. non enim vident ὀλέσσας ad *Heliconem* non ad *Deam* referendum eſſe.

V. 94. Μάτηρ μὲν] Cui non diſpliceat repetitum μὲν. A μὲν, Μάτηρ μὲν. Lego, Μάτηρ ὡς γοερῶν, ut mater, ἀηδὼν, lamentabilium pullorum infelix fatum luget. Chariclo filium jam cæcum ducebat graviter lugens (non *luctum*, ut abſurdiſſime vertunt) ſed ejus calamitatem, οἶτον; non ſecus ac Luſcinia ſuorum pullorum &c. Cæterum interpretes jungendo οἶτον ἦγε, et legendo οἶκτον omnia confundunt in Cimmeriis tenebris reptabundi.

V. 104. ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα.] Non placet τὸ ἐπένευσε. Nimirum imitatus eſt Homerum Iliad. Ω.

τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή.

et Iliad Υ.

ἅσσά οἱ αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Lege igitur apud noſtrum, ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα. Et tamen nove dictum eſt, pro μοῖραι ἐπένησαν λινοῖς. Sed hæc Callimacho ſolennia ſunt. Hæc R. Bentleius.

V. 116. Δεξεῖται] Spanhemius et ante eum omnes malunt, λεξεῖται; quod ſine dubio melius; neque enim *recepit* oſſa filii. et ſane beatiſſimam prædicabit Chariclo, quæ ſuum receperit filium quamvis cæcum;

ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.

2 ergo

ergo mendoſum δεξεῖται. ſed diſplicet nobis etiam λεξεῖται; neque enim oſſa *collegit*. quæſivit quidem ſylvas omnes peragrans, ſed non invenit. fortaſſe ſcripſerat Μαςεύσει pro διζήσεται, ζητήσει. *quæret, nec inveniet*. ſic μαςεύειν ἴχνια, *inveſtigare*. eodem ſenſu Eurip et Apoll. aliique.

V. 141. Χαῖρε ϗ ἐξελάοισα, ϗ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσαις

Ἵππυς, ϗ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] Omnes editiones veteres habent ἐς πάλιν, non ἐς πόλιν. Quod poſterius a mala manu eſt; illud genuinum. ϗ ἐσελάσαις πάλιν αὖτις. τῷ ἐξελάοισα oppoſitum eſt τὸ εἰσελάσαις. Lege etiam Ἵπποις. Nam ſi accuſativus hic locum haberet, ſcriptum fuiſſet ἵππως. Poſtremo, τὸ πάλιν αὖτις omnibus poetis familiariſſimum eſt Homerus Iliad E.

Τϋτω δ' ϋ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι.

et alibi paſſim. Ex Bentleii Notis.

Non placent tamen illa ϗ ἐξελάοισα ϗ ἐσελάσσαις. *ſalve et exiens et rediens*; potius, ϗ ἐξελάοισα ϗ ἐσελάοισα. conjicio, ϗ ἐς πόλιν ἡνίκ' ἐλάσσαις, *et cum rurſus urbem equis inveberis*; vel lege ſi vis, ἐς πόλιν ἥντιν' ἐλάσσαις, *in quamcunque urbem*.

N O T Æ

A D

Hymnum in Cererem.

V. 1. ΤΩ καλάθῳ] Ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

V. 2. Πολύτροφε, πουλυμέδιμνε] Theoc. Εργατ. v. 42.

> Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
> Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.

V. 3. θασσεῖσθε] Noli vertere, *ſedebitis*, ut facit quidam; eſt enim non a θάσσω *ſedeo*, ſed a θάομαι *video*, θάσομαι &c. pro θεάσεσθε.

V. 4. ἀπὸ τοῦ τέγεος] Neque e tecto neque e ſuperiori quocunque loco, ſed χαμαὶ humi ſtantes ſpectare jubet τοὺς βεβήλους. nempe Δημήτηρ Ceres, Tellus omnium mater in terra ſtantes vel ſedentes flagitat.

V. 5. κατεχεύατο χαίταν] De *virgine* an *meretrice* accipiendum? ego de poſteriori malim, quia proprium meretricum *capillus paſſus*, *prolixus*, &c.

V. 6.

V. 6. οὐκ ἀφ' ἀναλέων] *Neque quando jejuni oribus ſiccis ſcreamus.* *Jejunis* non ſpectandum, nec e cubiculis proſpiciendum oribus nondum prolutis. hærent hic plerique interpretes, ubi omnia plana ſunt. Anna vero præſtantiſſima, quæ raro falſa eſt, rariſſime obſcura, quid hic velit non intelligo; vertit enim, *neque unquam ab arido ore exſpuamus jejuni.*

V. 16. Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσαο] Omnes Editiones vetuſtæ ſic habent,

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί.

Primus mutavit Friſchlinus. Lego

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμαὶ ἐκαθίσαο φρητί.

Χάμαδις non eſt *humi* ſed *ad humum*, et ſignificat motum ad locum. φρέαρ Καλλιχόρου ut ἄστυ Κυρήνης Hym. in Apoll. *ex Animadverſ. Rich. Bentleii.* cui etiam v. 20. ſcribendum videtur πρᾶτα non πρῶτα, *prima* ipſa Ceres, non *primos* manipulos. vid. Hym. in Del. 283.

——καλάμηντε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ἀσταχύων φορέουσιν.

V. 22. ἐδιδάσκετο τέχναν] Vertunt, *doceret*, contra ſenſum et leges Grammaticæ. eſt enim, *doceretur*, *diſceret*, a Cerere nempe Agriculturam. Γηράσκω πολλὰ διδασκόμενος, *multa diſcens.* Virgilio Georg. 1. Triptolemus

——*uncique puer monſtrator aratri.*

et verſu 24. βουπείνα vertendum erat, *rabida fames.*

V. 44. Δαμοσίαν ἵςασαν] Recte quidem πόλις ἵςασαν. sed hic ἵςασεν maluerim, quia suboffendunt aures meas quatuor illæ voces similiter desinentes, τὰν, ἀρήτειραν, δαμοσίαν, ἵςασαν.

V. 48. τέκνον πολύθεςε πακεῦσιν] Scholiastes, πολύθεςε, πολυπόθητε. Et similiter Hesychius: Πολύθεςος, πολυαγάπητος, πολύσεπτος. Photii Lexicon ineditum, Πολύθετον, πολύσεπτον, ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον. Lege πολύθεςον. Henr. Stephanus et fœminarum doctissima Anna Fabri fatentur ignorare, unde fluat hoc vocabulum. Fluit a verbo Θέσσομαι, quod notat *orare*, *desiderare*, *petere*. A θέσσομαι πολύθεςος, simili plane ratione atque a λίσσομαι πολύλιςος, τρίλλιςος. Hesych. Θεσσόμενος, δεόμενος, ἱκετεύων; Θέσσεσθαι, αἰτεῖν, καθῆσθαι, ἱκετεύειν. Θέσσαντο, ἐζήτησαν, ἐκάθισαν, ἱκέτευσαν, ἐνεδύσαντο. Unde vero illud postremum ἐνεδύσαντο? Neque enim ea significatio est τοῦ θέσσαντο, sed τοῦ ἕσσαντο. Homerus,

Αυτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν.

Ipse Hesych. Εσσάμενος, ἐνδυσάμενος. Εσσασθαι, περιβαλέσθαι. Εσσο, ἐνέδυσο, leg. ἐνεδύσω. Crediderim sic olim scriptum fuisse in quibusdam Homeri exemplaribus;

Αυτὰρ ἔπειθ' ἕσσαντο &c.

Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum signa, nec intervalli quidquam inter singula verba, sic legisse videtur Hesychius sive alius quis, a quo iste mutuatus est:

Αυτὰρ ἐπεὶ θέσσαντο.

Talia

Talia apud priſcos Grammaticos non raro uſu veniſſe certum eſt. Idem Heſychius alio loco: Θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex ipſa literarum ſerie conſtat legendum eſſe θέσατο. Id vero depravatum eſt ſimiliter pro Ἕσατο. Quid porro illud θέσσεσθαι, καθῆσθαι: et θέσσαντο, ἐκάθισαν? Quid, niſi meræ oſcitationes Grammaticorum? Vera ſcriptura erat Ἕσσεσθαι et Ἕσσαντο. Ipſe Heſych. Ἑσσας, καθίσας. Ἑσσεν, ἐκάθισεν. Ἐφέσασθαι, ἐπικαθῆσθαι. Ἐφέσσεσθαι, ἐφέζεσθαι, καθέζεσθαι. Ut illuc redeam, unde diverteram. Θέσσομαι, unde manat compoſitum πολύθεστος, occurrit etiam apud Apollonium Argon. l. 1. v. 824. Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γόνος, ὅσσον ἔλειπτο. ubi Scholiaſtes longe eruditiſſimus, θεσσάμενοι, interpretatur, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι· καὶ Ἡσίοδος

> Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

καὶ Ἀρχίλοχος

> Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
> Θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.

In loco illo Heſiodi pro Κλεαδαίου, legendum videtur Κλεοδαίου. Suidas: Κλεόδαιος, ὄνομα κύριον· vel forte Κλεολάου, neſcio enim an de Cleolai Herculis filii progenie loquatur; de quibus conſule Apollodorum lib. 2. cap. 8. Hæc perſpicaciſſimus Bentleius.

V. 55. θασσεῖ στέγανον δόμον] *Iſtæ arbores meam reddent tectam domum.* Sic vertunt quidem; ſed θασσεῖ non eſt a τίθημι, ſed a θεάομαι, θάομαι,

θάω

θάω *video*. θάσει poet. θάσσει, duplicato σ; et dorice θασσεῖ ultima circumflexa. Verto igitur, *Has arbores videbis meæ domus tecta? arboribus istis domum meam contectam cum stupore videbis.*

V. 57. ἐγεάψατο φωνάν] Persuasi mihi vocem ἐγεάψατο mendosam esse. nec video quid sit aliud, γεάφειν φωνὴν nisi *scribere* vel *pingere vocem*. Doctiss. quidem Spanhemius dicit γεάφειν et γεάφεσθαι in foro Attico esse *accusare* et *condemnare*. Notum hoc; sed quid inde auxilii? Conjiciebam olim, nec nunc pœnitet, legendum esse, κακὰν ἐπεμάξατο φωνάν hoc est, *prehendit et imis sensibus reposuit*. Cæterum amicus quidam ex conjectura κακᾶς ἐδεάξατο φωνᾶς, propius quidem ad vulgatam, id est, ut inquit ille, *apprehendit vocem arripuitque*.

V. 83. Πίνδον ἀν' ἐνάγκειαν] Legendum omnino, Πίνδω, *Pindi in convalle*. Homerus Il. 4. v. 453. μισγάγκειαν appellat.

Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ.

V. 89. Κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ] Omnino suspectum mihi est verbum ἐξάλλετο; sed quod in ejus locum possim substituere non invenio: cum nec ἐξάλθετο nec ἐξείλετο proponere audeam. *Sic H. Stephanus.* et merito quidem suspicabatur Stephanus corruptum esse illud ἐξάλλετο. quo enim sensu aut qua ratione dicitur venter *subsilire* in fame? Notet etiam lector Scholiastæ verba, ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν. qualis quæso interpretatio? certe

certe aliud quid habebat in ſuo codice Scholiaſtes. Longe melius Stephano amicus quidam meus conjecit, κακὰ δ' ἐκμήνατο vel ἐπεμήνατο vel ἐπεμαίετο γαστήρ. Mihi vero conſideranti veniebat in mentem, κακὰ δ' ἐλιλαίετο γαστήρ. ſed reperienda erat vox aliqua, cujus interpretamentum eſſet ηὐξάνετο. Fortaſſe ſcripſerat αἰθύξατο, *extendebatur, gliſcebat, magis magiſque incendebatur*; ut Ovid. de eodem Metam. 8, 845.

——Implacatæque vigebat
Flamma gulæ.

et in Ibin v. 425.

Utque pater ſolitæ varias mutare figuras,
Plenus *inextincta* deficiare fame.

ubi notandum, *Flamma gulæ*, et, *fame inextincta.*

V. 100. αὐτὰρ ἐμεῖο γένετο] *Certe quidem ex me hic miſer natus eſt puer: utinam ſane illum.*

V. 103. Νῦν ἢ κακὰ βούβρωστις] Nicandri eſt credo verſus iſte, Τόιη οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκεν γενύεσσι verſu 105. Βόσκε λαβὼν paſce acceptum; *aut morbum depelle, aut paſce tu ipſe.* ridicule verſiones, *Devora arreptum.*

V. 117. Μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὅς τοι ἀπεχθὴς εἴη, μηδ' ὁμότοιχος] Vide Notam noſtram ad Hymnum in Dianam, v. 136. ubi hunc locum citare caſu omiſeram. hic dicit, *ne ille ſit mihi amicus, qui tibi inviſus eſt*, illic vero, *ſit mibi ille amicus*, οὗ κε σὺ κήδεαι, ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται, ut Scholiaſtes, *qui tibi curæ eſt.*

V. 130. Τελεσφορίας] *Initiatæ* verſio. ſed τελεσφορίαι ſunt *ipſa ſacra*. Forte τελεσφορέας a τελεσφορὴς, ut δυσπονὴς, δυσπεκὴς.

V. 136. Εν τ' ἐυημερίᾳ] Reſtituenda eſt vetus lectio, quam Etymologus nobis ſervavit. Ευηπελία, ἡ ἐυετηρία ϗ ἐυθυνία (leg. ἐυθηνία) ϗ τὸ ἔυ εἶναι, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ἔν τ' ἐυωπελίᾳ, φέρε δ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα. Sed vera ſcriptura eſt ἐυηπελία. Εὐπελία ab ἔυ et πέλω (ut ἐυεςὼ, ab ἔυ et εἰμί) et Epentheſi τοῦ η, ἐυηπελία: ut ἐυγλυὴς, ἐυηγλυής. Heſychius: Ἐυηπελεῖς, πρᾶοι, ἐυήνιοι. Εὐηπελία, ἐυθηνία, ἐυεξία. Oraculum Onomacrito datum, apud Euſeb. Præparat. Evang. lib. 5. c. 23.

> Ἔν τε τοῖσιν ἐυπελέεσσιν, ἠδ' Ἀχαίοισι χρέος
> Θήσεται. τόδ' ἐκτεκμαρθὲν ὐδὲ μικρὸν ἔξεſαι.

Quod nollem a Luca Holſtenio in Notis ad Porphyrium mutatum in ἐυμελέεσσιν. Unum addam: Cum in hoc hymno Dialecto Dorica utatur Callimachus; ſcribendum foret ἐυαμερίᾳ. Sed τὸ η in ἐυηπελίᾳ ἐπενθετικὸν non mutant Dorienſes. Theocrit. II. 27.

> Ἐξ ἐυηγλυέων· ἀλλ' ὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Sine dubio igitur legendum, ἐυηπελία. Hujus contrarium ὀλιγηπελία, et ὀλιγηπελὴς. Hæc Doctiſſ. Bentleius.

NOTÆ

N O T Æ

A D

Epigrammata Callimachi.

Epig. 5. ZEphyriti] Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτε, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις.

V. 3. Nautilum] Nautili concham pulchram candidamque Selena Cliniæ filia Arſinoæ, quæ *Venus Zephyritis* appellabatur, dedicat. De Nautilo multi multa dixerunt, et tamen non pigebit exſcribere duos locos, unum Plinii, alterum Oppiani. *Inter præcipua miracula eſt*, inquit Plin. Nat. Hiſt. Lib. 10, 47. *qui vocatur Nautilus*, *ab aliis Pompilos* (*Pontilos* mallet Harduinus) *ſupinus in ſumma æquorum pervenit, ita ſe paulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina facile naviget. Poſtea prima duo brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit ; qua velificante in aura* (qua membrana, dum ſpirat ventus, in morem veli extenta) *cæteris ſubremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo ſe regit. Ita vadit alto, liburnicarum ludens imagine,* (navium imaginem quandam exhibens) *et ſi quid pavoris interveniat,*

hausta se mergens aqua. Oppian. Lib. pr. de Piscat. v. 340.

Ἐσι δέ τις γλαφυρῷ κεκαλυμμένος ὀστρακῷ ἰχθὺς
Μορφὴν πουλυπόδεσσιν ἀλίγκιος, ὃν καλέουσι
Ναυτίλον, οἰκείῃσιν ἐπικλέα ναυτιλίῃσι.
Ναίει μὲν ψαμάθοις, ἀνὰ δ᾽ ἔρχεται ἄκρον ἐς ὕδωρ
Πρηνὴς, ὄφρα ἑ μή μιν ἐνιπλήσειε θάλασσα.
Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἀναπλώσῃ ῥοθίων ὕπερ Ἀμφιτρίτης,
Αἶψα μεταστρεφθεὶς ναυτίλλεται, ὥστ᾽ ἀκάτοιο
Ἴδρις ἀνήρ· δοιοὺς μὲν ἄνω πόδας, ὥστε κάλωας,
Ἀντανύει· μέσσος δὲ διαῤῥέει, ἠΰτε λαῖφος,
Λεπτὸς ὑμὴν, ἀνέμῳ δὲ τιταίνεται· αὐτὰρ ἔνερθε
Δοιοὶ ἁλὸς ψαύοντες, ἐοικότες οἰήκεσσι,
Πομποὶ ἰθύνουσι δόμον, καὶ νῆα καὶ ἰχθύν.
Ἀλλ᾽ ὅτε ταρβήσῃ σχεδόθεν κακὸν, οὐκέτ᾽ ἀήταις
Φεύγει ἐπιτρέψας, σὺν δ᾽ ἔσπασε πάντα χαλινὰ
Ἱστία τ᾽ οἰήκας τε· τὸ δ᾽ ἀθρόον ἔνδον ἔδεκτο
Κῦμα· βαρυνόμενος δὲ καθέλκεται ὕδατος ὁρμῇ.

Est autem quidam concava contectus testa piscis
Forma polypis similis, quem vocant
Nautilum, propriis cognominem navigationibus.
Habitat quidem in arenis; prodit vero summam in aquam
Pronus, ne ipsum impleat mare.
At quando natat fluenta supra Amphitrites
Statim conversus navigat, tanquam navis
Gnarus aliquis: geminos quidem sursum pedes velut funes

Extendit,

Extendit, media autem diffluit tanquam velum
Tenuis membrana, vento vero expanditur, sed inferne
Bini (pedes) mare attingentes similes gubernaculis
Ducesque dirigunt domum et navem et piscem.
Verum ubi metuit ex propinquo malum, non amplius ventis
Fugit (se) committens; contrahit autem omnes frænos
Velaque gubernaculaque, copiosumque intus recipit fluctum.
Gravatus autem deorsum trahitur aquæ impetu.

Plane belle Nautili noſtri natationem uterque deſcripſit. Qui ſequuntur ſex verſus in Oppiano exclamationem continent de audacia primi navium inventoris; qui fortaſſe, conſpecta Nautili navigatione, illud maris vehiculum excogitaverit.

V. 6. Πόσσιν] Aliter,

Τοῖς ποσὶν, ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.

V. 10. Parerent ova] *Neque amplius victitarem ovis Halcyonum.* Sic Clar. Bentleius. qui verſum illum, valde corruptum quidem, ita emendat,

Τίκτηται νοτερῆς ὤεον Ἀλκυόνος.

Pareretur humore madentis ovum Halcyonos.
νοτερῆς, ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης.

Ep. 12. Sub me longum] *Sub me eſt et* erit dolicho tempore, vel, *ſub me eſt qui ſtadio dolicho vicit.*

Ep. 24.

Ep. 24. Callimachi Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt ; quem ait, *cum ei nihil accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe lecto Platonis libro.* Cic. Tuſcul. lib. 1, c. 34. Pulchre Ovid. in Ibin,

Vel de præcipiti venias in Tartara ſaxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Obiter dicam Cleombrotum iſtum Platonis mentem non cepiſſe ; loquitur enim Plato in Phædone de *morte* tantum *philoſophica*, *quæ ſit*, ut dicit Auguſtinus libro pr. de Civ. Dei, *cum anima adhuc in corpore conſtituta corporeas illecebras philoſophia docente contemnit.*

F I N I S.

Coma BERENICES,

Poema CALLIMACHI

a CATULLO Latine redditum.

OMNIA qui magni diſpexit lumina mundi,
Qui ſtellarum ortus comperit, atque obitus:
Flammeus ut rapidi ſolis nitor obſcuretur,
Ut cedant certis ſidera temporibus,
Ut Triviam furtim ſub Latmia ſaxa relegans,
Dulcis amor gyro devocet aerio:
Idem me ille Conon cœleſti in lumine vidit
E Bereniceo vertice cæſariem
Fulgentem clare; quam multis illa Deorum,
Levia protendens brachia, pollicita eſt:
Qua rex tempeſtate novo auctus Hymenæo
Vaſtatum fines iverat Aſſyrios;

Ver. 7. *Idem me ille Conon*] Callimachi Græca ex Scholiaſte Arati,

Ηδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Et Conon me in æthere conſpexit, Berenices
Cincinnum, quem illa Diis omnibus dedicavit.

Catullus vero quatuor verſibus. Et Callim. πᾶσι θεοῖς, *cunctis*, non, *multis Deorum*.

Dulcia

Dulcia nocturnæ portans veſtigia rixæ,
  Quam de virgineis geſſerat exuviis.
Eſtne novis nuptis odio Venus? anne parentum
  Fruſtrantur falſis gaudia lacrimulis,
Ubertim thalami quas intra limina fundunt?
  Non, ita me Divi, vera gemunt, jüerint.
Id mea me multis docuit regina querelis,
  Inviſente novo prælia torva viro.
At tu vero orbum luxti deſerta cubile,
  Et fratris cari flebile diſcidium:
Quam penitus mœſtas exedit cura medullas!
  Ut tibi tunc toto pectore ſollicitae
Senſibus ereptis mens excidit? atqui ego certe
  Cognoram a parva virgine magnanimam.
Anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta es
  Conjugium, quo non fortius auſit alis?
Sed tum mœſta virum mittens, quæ verba locuta es?
  Jupiter, ut triſti lumina ſæpe manu!
Quis te mutavit tantus Deus? an quod amantes
  Non longe a caro corpore abeſſe volunt?
Atque ibi me cunctis, pro dulci conjuge, divis
  Non ſine taurino ſanguine pollicita es,
Si reditum tetuliſſet. is haud in tempore longo
  Captam Aſiam Ægypti finibus addiderat,
Queis ego pro factis cœleſti reddita coetu
  Priſtina vota novo munere diſſolüo.

V. 28. *alis*] pro *alius*.

Invita,

4

Invita, o regina, tuo de vertice cessi,
  Invita; adjuro teque tuumque caput.
Digna ferat, quod si quis inaniter adjurarit:
  Sed qui se ferro postulet esse parem?
Ille quoque eversus mons est, quem maximum in oris
  Progenies Thiæ clara supervehitur:
Quum Medi peperere novum mare, quumque juventus
  Per medium classi barbara navit Atho.
Quid faciant crines, quum ferro talia cedant?
  Jupiter, ut Chalybon omne genus pereat;
Et qui principio sub terra quærere venas
  Instititit, ac ferri fingere duritiem.
Abruptæ paulo ante comæ mea fata sorores
  Lugebant, cum se, Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nictantibus aera pennis,
  Obtulit Arsinoes Locridos ales equus.
Isque per æthereas me tollens advolat umbras,
  Et Veneris casto collocat in gremio.
Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
  Grata Canopeis incola littoribus;

V. 44. Progenies Thiæ clara] *Sol Thiæ & Hyperionis filius. Thiæ* ex conjectura clara certaque R. Bent.

V. 48. *Chalybon omne genus*] Græca habet Scholiastes Apollonii Rhodii, Lib. 1, v. 1323, & lib. 2, v. 375.

—— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.
Ut Chalybum genus pereat,
Qui illud e terra nascens monstrarunt, stirpem malam.

Scilicet in vario ne ſolum lumine cœli
  Aut Ariadneis aurea temporibus
Fixa corona foret; ſed nos quoque fulgeremus
  Devotæ flavi verticis exuviæ.
Uvidulum a fluctu, cedentem ad templa Deûm me
  Sidus in antiquis Diva novum poſuit.
Virginis & ſævi contingens namque leonis
  Lumina, Calliſto juxta Lycaonida,
Vertor in occaſum, tardum dux ante Booten,
  Qui vix ſero alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt veſtigia Divum,
  Luce tamen canæ Tethyi reſtituor:
Pace tua fari hæc liceat, Rhamnuſia virgo,
  Namque ego non ullo vera timore tegam,
Non, ſi me infeſtis diſcerpant ſidera dictis,
  Condita quin veri pectoris evolüam;
Non his tam lætor rebus, quam me abſore ſemper,
  Abſore me a dominæ vertice diſcrucior.
Quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus expers,
  Unguentorum una millia multa bibi:
Nunc vos, optato quæ junxit lumine tæda,
  Non prius unanimis corpora conjugibus

V. 63. *cedentem ad templa*] Forte, *eſcendentem ad templa.*

V. 66. juxta Lycaonida] *Juxta* ult. brevi; niſi malis, *juncta Lycaonidi.*

Tradite

Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
Quam jucunda mihi munera libet onyx:
Vester onyx, casto colitis quæ jura cubili:
Sed quæ se impuro dedit adulterio,
Illius ah! mala dona levis bibat irrita pulvis;
Namque ego ab indignis præmia nulla peto.
Sic magis, o nuptæ, semper concordia vestras,
Semper amor sedes incolat assiduus.
Tu vero, Regina, tuens cum sidera divam
Placabis festis luminibus Venerem:
Unguinis expertem ne siveris esse tuam me
Sed potius largis affice muneribus.
Sidera cur retinent? utinam coma regia fiam,
Proximus Hydrochoi fulgeret Oarion.

Verf. ult. *Proximus* &c.] Aliter,
Proximus Arcturos fulgeat Erigonæ.

F I N I S

ADDENDA et EMENDANDA.

VIR doctus ex amicis meis, postquam rogatu nostro totum librum *caute* & *critice* perlegerat, de *erratis* quibusdam nostris nos per litteras monuit; conjecturas etiam quasdam suas adscripsit, quas hic libuit apponere.

Hym. in Dian. v. 136.

Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθὴς,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα.

Cum in his nullus omnino sensus esset, ego ipse tentaram emendare; (vid. not. meas p. 17, & pag. 43.) Sic vero legit ille,

——τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τοι' ἀληθὴς
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα.

—— *ex his mihi quidem sit amicus qui tibi:*
Verax autem sim ipse, regina. ἀληθὴς pro *verace*, ut Hym. in Jov. ἀληθέες ἀοιδοί, *veraces Poetæ*.

Hym. in Lav. Pall. v. 21. sic legit,

—— διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα
Πολλάκι, τὰν αὐτὰν δὶς &c.

et dele *iterum* in versione.

Ibid. v. 141.

Καὶ ἐς πόλιν εὖτ' ἐσελάσσαις Ἵππως.

In Anthol. Epig. lege, οἰκία φατλῶν, *palumborum*. & pag. 128.

Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο· τί κεῖνα δέ; νόσφιν &c.
Illa quidem obscurabantur: quid dico illa?

ut τί δὲ ταῦτα; scil. λέγω. Pag. 74. Epig. 5. lege, δίδου χάριν, *beneficium defer.* & pag. 78. *Timonoe, qualis autem es?*

Sphalmata levioris momenti Lectori corrigenda relinquimus.

